

הלכות סליחות וי"ג מידות

- א. תיקנו חכמים שיהיו תוקעים בשופר כל חודש אלול כדי להזכיר את ישראל שיעשו תשובה, ומנהג בני ספרד לתקוע באמירת י"ג מידות של רחמים א.
- ב. נוהגים לקום באשמורת לומר סליחות ותיקונים והוא הזמן המעולה ביותר ב.
- ג. מקומות שנוהגין לומר סליחות קודם חצות לילה הוא מנהג רע ומר, ישתקע ולא יאמר, ואין ראוי להזכיר י"ג מידות אלא בעת רצון, וקרוב הדבר לקיצוץ בנטיעות ח"ו, אמנם בודאי שאפשר לומר הסליחות מחצות לילה ואילך ג.

עיונים והארות

ג. **ובשעה כ** (דף צ ע"א) כתב ענין הסליחות של בני ספרד באשמורת הבוקר לילי חודש אלול עד יוהכ"פ, העיד לי מהר"י סאגיש ז"ל שהוא ראה להאריז"ל שהיה אומר מלה במלה עם הציבור. עכ"ל.

כתב בבן איש חיל להר"ח הטוב (ח"ב דרוש א) וז"ל: צריך שיקדים לקום באשמורת שאז מנדד שינה מעיניו בעת שהוא טוב לשינה ועל ידי זה מצער גופו וכו' ומראה רחמנות על נפשו שטינפה בעוונות, ובדין הוא שגם הקב"ה ירחם עליו בר"ה ועשי"ת ויקבל תשובתו אף אם אינו ראוי לזה לפי שורת הדין.

ועיין למו"ר מופת הדור שכתב בספרו חזון עובדיה (ימים נוראים הלכות סליחות הלכה ה) טוב שהחזן שאומר הסליחות יתעטף בציצית, על פי המובא בגמרא (ראש השנה יז:) "מלמד שנתעטף הקדוש ברוך הוא כשליח ציבור, והראה לו למשה סדר תפילה. אמר לו: כל זמן שישראל חוטאין יעשו לפני כסדר הזה [יג' מדות של רחמים] ואני מוחל להם" ואמר רב יהודה ברית כרותה לי"ג מדות שאינן חוזרות ריקם.

ועיין בשו"ת תורה לשמה (סי' מט) שכתב דסדר הסליחות תיקנום אנשי כנסת הגדולה ודור הבא אחריהם עיין עליו שם. גם נוסח "אל מלך יושב על כסא רחמים" וגו' שתיקנוהו כהקדמה והכנה לאמירת הי"ג מידות של רחמים נתקן על ידי אנשי כנסת הגדולה כמו שכתב בסידור אהלי יעקב.

ג. **הרמ"ז** ז"ל. ועיין בספר ראש אשמורות להרב משה ניגרין (שאלוניקי שנת שכת) אשר יצא על מנהג זה לומר סליחות בתחילת הלילה ועליהם נאמר (מלכים א יד, ט) "ואתי השלכת אחרי גוך", ומונה שם כמה טעמים לבטל מנהג זה. ועיין למו"ר מופת הדור זצ"ל בשו"ת יחיה דעת (חלק ו סי' ז) על אותם קהילות שונות בחו"ל שנהגו לומר סליחות אחר תפילת ערבית קודם שיר המעלות וכו', והיו אומרים ויעבור וכו' וכבר התבטל מנהג זה ולא ראינוהו במקומותינו.

והביא את דברי רבנו האר"י בשער הכוונות (דרוש א של ערבית דף נב ע"ד), שאסור לומר י"ג מדות בלילה. והגאון המקובל רבי משה זכות בתשובה (סי' ל) האריך להסביר הדברים בטוב טעם ודעת על פי הקבלה, משום שחצי הלילה הראשון הוא זמן תגבורת הדינים, מדבר באופל יהלוק, ובהזכרת י"ג

א. **כתב** ראבי"ה (ח"ב - מסכת ראש השנה סי' תקמב) מה שנהגו לתקוע מראש חדש אלול בכל יום ויום, הכי תניא בפרקי דרבי אליעזר, רבי יהושע בן קרחה אומר ארבעים יום עמד משה בהר, קורא מקרא ביום, ושונה משנה בלילה, ולאחר ארבעים יום ירד ושבר הלוחות בשבעה עשר בתמוז, ועשה ארבעים יום במחנה, והרגו הלויים את ישראל, והתקין כל שבט ושבט במקומו, באחד באלול אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה (שמות כד, יב) "עלה אלי ההרה" והעבירו שופר בכל המחנה שהרי משה עולה להר שלא יטעו עוד בעבודה זרה, והקדוש ברוך הוא נתעלה באותו שופר שנאמר (תהלים מז, י) "עלה אלהים בתרועה וגו'", ולכך התקינו חכמים שיהיו תוקעין בראש חדש אלול כל החודש בכל שנה ושנה כדי להזהיר ישראל שיעשו תשובה שנאמר (עמוס ג, י) "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו וגו'", וכדי לערבב השטן שלא להשטין על ישראל.

וכן כדי להזהיר ולזרז את העם לעשיית תשובה כדברי הנביא עמוס (ג, י) "אם יתקע בשופר בעיר ועם לא יחרדו". (טור או"ח סי' תקפא, סעי' א).

ועוד טעם על שם שנאמר (תהלים פא, ד) "תקעו בחדש שופר", כלומר חודש שלם יש לתקוע בשופר. (מנהגים להר"א טירנא, מטה משה).

ומובא בשו"ת אגרות משה (או"ח ח"ד סי' כא ד"ה ובדבר מת) מת' יתחיל לתקוע בשופר אם מיום א' דר"ח אלול או מיום ב' דר"ח אלול? הנה מנהגנו הוא מיום ב' דר"ח, אבל יש מקומות שנוהגין להתחיל מיום א' דר"ח אלול ובח"א איתא שני המנהגים, ובמג"א (סי' תקפא ס"ק ב) הביא מהלבוש ושל"ה דסברי דצריך להתחיל מיום א' דר"ח אבל הוא דחה קושיתם ומסיק דאין לזוז מהמנהג שלנו שמתחילין מיום שני וכן איתא בסדור דרך החיים שמתחילין מיום שני, ומח"א חזינן שהיו מקומות שמתחילין מיום ראשון, ולכן כשאני יודע איך מנהגם יש להתחיל מיום שני ואם ידוע להם שבאים ממקום שנהגו להתחיל מיום ראשון דר"ח אין להם לשנות, וכן משמע בסדור הר' יעב"ץ שמתחילין לתקוע ביום ב' אבל במקום שנהגו להתחיל מיום א' דר"ח הוי מנהגא, הרי שסתמא הוא מיום ב' אבל במקום שידוע שמתחילין מיום א' הוא ג"כ מנהגא שאין להם לשנות.

- ד. באמרו הסליחות באשמורת הבוקר, יברך בתחילה ברכות השחר ואח"כ יאמר תיקון חצות ואח"כ סליחות.^ז
- ה. האומרים סליחות בחצות לילה יתנו לבם לומר ק"ש על המטה קודם חצות, כי עיקר התיקון של ק"ש לאומרו קודם חצות, כמבואר בדברי רבנו האריז"ל, ובכל זאת אם לא אמרה קודם חצות יאמרנה קודם שישן.
- ו. בחודש אלול ועשי"ת שאומרים בהם הסליחות ואומרים וידוי בתוך הסליחות, לא יאמרו וידוי קודם תיקון חצות.^ח וזהו דווקא לאומרים תיקון חצות סמוך לסליחות, כדי שלא יהא ככלב שב על קיאו.
- ז. אם אין פנאי לומר גם תיקון חצות וגם סליחות וצריך לבטל אחד מהם, טוב שיאמר תיקון חצות שהוא עיקר גדול יותר ויותר מהסליחות.^ט
- ח. עיקר אמירת הסליחות צריכה להיות בכוונה ובנחת ובמיתון ובהכנעה יתירה, ובפרט הי"ג מדות, וכמו שכתוב (משלי יח, כג), תחנונים ידבר רש, ויש לו להבין מה שמוציא מפיו, בלב נשבר ונדכה. ולכן הנוהגים לומר עננו אבינו עננו, ועשה למען שמך, במהירות רבה ובחפזה, לא יפה עושים, וצריך לבטל מנהגם ולאומרם במיתון.^י
- ט. יש לעורר לומר מילות הפיוטים כתיקונם ולא לשנות המשמעות במלעיל למלרע או להיפך. ואף אם בפיוטים יש משנים מחמת הניגון, מ"מ בהזכרת שם שמים יזהר מאד לאמרו כתיקונו מלרע דוקא, ולא יעשנו כשיר, דצריך לירא ולהזדעזע כשמזכיר שמו יתברך.^{יא}
- י. המנהג פשוט לומר בסליחות חמש פעמים י"ג מדות (א) אחר שבט יהודה בדוחק ובצער קודם תחינת "רחמנא". (ב) אחר תחינת רחמנא. (ג) אחר אנשי אמונה אבדו. (ד) אחר תמהנו מרעות. (ה) בסוף הסליחות אחר זכרון לפניך בשחק שבסוף הפיוט "אם אפס". וכן מנהג ישיבתנו הקדושה.^{יב}

עיונים והארות

וישמע ה' ויחר אפו ותבער במ אש ה'. אבל אם הצעקה באה בהכנעה, וביראת ה', ובבכיה, ומתוך כאבו וצערו צועק על מעשיו, עליו נאמר צעקו וה' שמע ומכל צרתם הצילם. וכדאיתא בר"ה (טז): א"ר יצחק ארבעה דברים מקרעין גזר דינו של אדם, צדקה, צעקה, שינוי השם ושינוי מעשה. צדקה, שנאמר צדקה תציל ממות. צעקה, שנאמר ויצעקו אל ה' בצר להם ומצוקותיהם יוציאם וכו'. וכ"כ הרמב"ם (פ"ב מהל' תשובה ה"ג), מדרכי התשובה, להיות השב בתשובה צועק תמיד לפני השי"ת בבכיה ובתחנונים, ועושה צדקה כפי כחו וכו'. ובזוה"ק (שמות דף כ.) הפליגו במעלת צעקה זו שנקראת צלותא שלימתא ולא הדרא ריקניא ועל ידה נוחל עוה"ז ועוה"ב. והובא בכף החיים פלאג' (סי' יא אות כב).

מדות בלילה אנו נראים כבאים להתגרות בהם וכמבקשים למנוע פעולתם ומעוררים קנאת כוחות הדינים נגדינו. ונמצינו משיגים מטרה הפוכה. וכל מי שיש לו מושג בתורת הח"ן, יודע ומבין שהנוהג כן בשעות הלילה הוא קרוב להיות מקצץ בנטיעות, ורק באשמורת הבוקר מחצות הלילה ואילך אומרים סליחות וי"ג מדות. ע"ש. וכן כתב מרן החיד"א בברכי יוסף (סי' תקפא ס"ק ב), ובקשר גודל (סי' יט אות יא). וכן כתב בשלמי צבור (דף קמט:), ובכף החיים פלאג' (סי' טז אות יג), ועוד אחרונים. וכל זה דלא כאגרות משה (א"ח ח"ב סי' קה) שכתב שאם א"א לציבור לומר סליחות אחר חצות יש להתיר להם בהוראת שעה לומר קודם חצות.

ד. מורה באצבע (אות רמד). ובאחרונים.

ה. בא"ח (וישלה אות י).

ו. כה"ח (סי' א ס"ק כג).

ז. ברכ"י (סי' תקפא אות ג), שהקם באשמורת ומצא את הצבור שהתחילו בסליחות, ואין לו פנאי לומר תיקון חצות וסליחות, ועליו לבטל אחד מהם, הנכון שיאמר תיקון חצות, שהוא עיקר גדול יותר ויותר מן הסליחות. מהר"ם זכות בכת"י. עכ"ל. וכ"כ הגר"ח פלאג' בספר רוח חיים (סי' א ס"ק כא). ובספר כף החיים (סי' ג אות לג).

ח. מו"ר מופת הדור בחזון עובדיה (ימים נוראים הלכות סליחות הלכה ג). וכתב שם במקורות וז"ל: מרן החיד"א בספר עבודת הקודש במורה באצבע (אות רמד). ובתיקוני הזהר (תיקון ע) איתא, ומאן דמשתמע קליה בצעקה בלא דחילו ורחימו, עליה כתיב

עוד כתב הרב (שם הלכה יח) וז"ל: החי יתן אל לבו בעת אמירת הוידוי והסליחות, לפשפש במעשיו ולחזור בתשובה שלמה, ולהוסיף מצות ומעשים טובים, בהתקרבו ליום הדין שאז שוקלים זכויותיו ועונותיו של כל אדם.

ט. נר ציון (דף עד הלכה יז).

י. הנה אע"פ שלפי מנהגי ק"ק בית אל [המקובלים] אומרים ארבעה פעמים [אחד קודם רחמנא אדכר לן, ואחד אחר רחמנא, ואחד אחר אנשי אמונה, ואחד אחר תמהנו] כנגד ד' אותיות הוי"ה ב"ה וכן הוא בסידור רב שר שלום שרעבי זצ"ל. וכן בסידור היר"א ועוד. וכ"כ בספר כתר שם טוב גאגין (ה"ו דף 14) וז"ל, טעם למנהג ק"ק בית אל שאומרים הי"ג מידות ארבעה ולא חמשה, משום שכן שם אותיות הוי"ה. ובסידור הכוונות שבידי בכתב יד מר זקני הוא איש האלהים רב שר

יא. צריך לומר י"ג מידות בכוונה גדולה, באימה, וביראה, ברתת, ובזיע. בכונת הלב ובנחת ובמתון, כי רבו סודותיהן והדברים עומדים ברומו של עולם י"ג.

יב. מנין י"ג מידות ע"פ הסוד הוא: א. אל. ב. רחום. ג. וחנון. ד. ארך. ה. אפים. ו. ורב חסד. ז. ואמת. ח. נוצר חסד. ט. לאלפים. י. נושא עוון. יא. ופשע. יב. וחטאה. יג. ונקמה. יד. וטוב שימנה הי"ג מידות באצבעותיו, כדרך שמונה י"א סמני הקטורת, והוא מנהג יפה ונכון י"ג.

יג. יאמר ויעבור וי"ג מידות, ונוהגים לכפוף הראש מעט ב"ויעבור ה' על פניו", ובתיבת 'ויקרא' מגביהין ראשן, ובתיבות ה' ה' שוחין מעט י"ג.

יד. השליח ציבור יאמר בקול רם תיבות "ויעבור ה' על פניו ויקרא", והציבור יאמרו עמו בלחש. ואח"כ יאמרו כולם בקול רם "ה' ה' אל רחום וחנון" עד "ונקה". וכאשר יאמר ויקרא בשם ה', יפסיק בין תיבת בשם, לתיבת ה'. ויזהר להטעים הפסק אשר בין ה' ה', כי סודו גדול מאד י"ג.

טו. אין אומרים י"ג מידות אלא בעשרה, ואם התחיל ויעבור עם הציבור והם ממהרים, או שהוא קורא לאט יכול להמשיך ולומר הי"ג מידות לבדו. אולם אם התחיל אל מלך עם הציבור, ולפני שהגיע לי"ג מידות הציבור סיימו לאומרו, יאמר י"ג מידות בטעמים או בהרהור י"ג.

עיונים והארות

יג. בא"ח (שם אות ד). אמנם לדעת מו"ר מופת הדור (הליכות עולם ח"א פר' כי תשא הלכה ג ובחזון עובדיה ימים נוראים הלכות י"ג מידות הלכה ז), כיון שיש מחלוקת בין הפוסקים והמקובלים במנין הי"ג מידות, ומאיזו תיבה מתחיל מניינו ומה הוא סדרן, לכן אין למנותם באצבעות אלא יאמרו בסתם, מכיון שאין בידינו להכריע בדבר, וקמי שמיא גליא סדרן.

יד. בא"ח (פר' כי תשא אות י') בשעה שאומר "ויעבור" ישחה מעט, ויזקוף בשם כשאומר ה' ה' אל רחום וחנון, וטוב שירים קולו, ובתנאי שלא ילעיגו הבריות, כ"כ בחסד לאלפים. ושאלתי לידידינו הרה"ג מהר"א מני נר"ו להודיעני מנהג קהל חסידים בבית אל יכב"ץ בעה"ק ת"ו, וכתב לי המנהג פשוט ששוחין מעט בתיבת ויעבור ה' על פניו, ובתיבת ויקרא מגביהין ראשם, וגם בתיבת ה' ה' שוחין מעט, ועיין שו"ר ברכה (סי' קלח) ושלמי ציבור (דף קמט), וכפי הסוד לא נמצא טעם לזה בהדיא, אמנם הלומד הכונות בדקדוק ורוצה לעשות סמך למנהג יוכל בנקל. ואני קבלתי, שבתיבת ה' ה' להגביה רגליו, ולא מצאתי לזה גלוי בספרי הפוסקים, ואעפ"כ אני נוהג כן, שאם לא יועיל לא יזיק. עכ"ד נר"ו.

ובברכ"י (שו"ר ברכה סי' קלא ס"ק ו) כתב, בשם מהר"ם ממודינא שכתב בשם מהר"י קולון (בליקוטים כתב יד), וכ"ה בשלמי ציבור (דף קמט). דאף על גב דזוקף בשם, שאני הכא דאחר י"ג מידות כתיב וימהר משה ויקוד, ומיהו אין לכרוע אלא ישוח מעט ע"כ.

טו. בא"ח (שם אות יא) יזהר להטעים הפסק אשר בין ה' ה' כי סודו גדול, ומי שאינו מטעים אותו עונשו גדול וכנז' בחס"ל ע"ש, ועיין בשעה"כ, גם עיין בספר הלקוטים הנדפס בעה"ק ירושלים תוב"ב (בפרשת כי תשא) מה שהאריך בסוד הנז' וסוד הפסק, ע"ש.

טז. כ"פ מו"ר הראשל"צ כה"ר מרדכי אליהו זיע"א וכ"כ בסידור קול אליהו (עמוד קנח). וכ"פ מו"ר מופת הדור בהליכות עולם (ח"א פר' כי תשא הלכה ב) שאם הציבור ממהרים והוא קורא לאט והוא באמצע י"ג מידות והציבור גמר יאמר ההמשך בטעמים כקורא בתורה. ועי' במה שכתב מורנו הגאון הגדול חכם בן ציון בספרו אול"צ (ח"ב פרק ט תשובה א בהערה)

שלום שרעבי ז"ל הם ארבע. ועיין בדב"ש למהר"א עפ"גין (ח"ט דף קיז) שסיכם שאין לומר יותר מארבע ויעבור כי כן המנהג, וכ"כ הכה"ח (סי' תקפא ס"ק כה). מ"מ לפי הפשטנים אומרים חמשה פעמים "ויעבור" במהלך הסליחות, כנגד חמשה חומשי תורה. וכ"פ מו"ר מופת הדור בחזון עובדיה (ימים נוראים הלכות י"ג מידות הלכה ד) וז"ל: המנהג פשוט לומר בסליחות חמש פעמים י"ג מידות, א) אחר שבט יהודה בדוחק ובצער קודם תחנת "רחמנא". ב) אחר תחנית רחמנא. ג) אחר אנשי אמונה אבדו. ד) אחר תמהנו מרעות. ה) בסוף הסליחות. אחר זכרון לפניך בשחק שבסוף הפיוט "אם אפס". וכן הוא בסליחות שנדפסו במחזורים של ראש השנה. ע"כ. וכ"כ החסיד ר' אליהו מני זצ"ל בשו"ת תנא דבי אליהו (במנהגים עמוד תי), שאף שבק"ק "בית אל" אין אומרים י"ג מידות שאחרי הפיוט "אם אפס", הנה לא נודע טעמים, ולכן אין לשנות ממנהג העולם שאומרים י"ג מידות בסליחות אחר "אם אפס". וכן המנהג בישיבתנו הקדושה ק"ק חסידים "נהר שלום" מזמן מו"ר מו"ר המקובל האלקי כמוה"ר מרדכי שרעבי זצוק"ל לומר ה' פעמים ויעבור.

יא. כמו שנאמר במשה רבנו ע"ה וימהר משה ויקוד ארצה וישתחו, וביאר רבנו האריז"ל בשער הליקוטים (כי תשא פרק לד) שקד ונשתחוה מאימת הקב"ה ושכינתו ופחדו, ולמד לדורות דברים אלו, לאומרם באימה וביראה ובפחד וחלחלה.

וב"פ מו"ר החיד"א (במורה אצבע סי' ג) בעניית י"ג מידות יזהר לאומרם כהוגן בכוונה שלימה כי רבו סודותיהן והדברים עומדים ברומו של עולם. ובברכ"י (סי' תקפא) הוסיף דאסור להזכיר י"ג מידות שלא בכוונה.

יב. שעה"כ (דף מג ע"ד).

ועי' בתוס' (ר"ה יז: בד"ה שלש עשרה) שהביא דדעת ר"ת למנות ב' שמות הוי"ה הראשונים מי"ג המידות, ודעת רבנו ניסים גאון למנות רק שם הוי"ה השני, ולפ"ז מונה נוצר חסד לאלפים בתרי. אמנם כתב על זה מרן החיד"א (בהגהת ברית עולם על ספר חסידים סי' מ) דאחרי שהתוס' חתרו למצוא מניינם ונחלקו בזה, א"כ בהגלות נגלות הכרעת רבנו האריז"ל ע"פ הזוה"ק, נפשט הספק ואזלינן כוותיה.

טז. צריך להרים קולו באמירת י"ג מידות, וכדאיתא בפרקי דר"א התחיל משה צועק בקול גדול ואמר, ה' ה' אל רחום וחנון יי."

יז. מה שאמרו דצריך להתוודות בלחש, היינו ליחיד, אבל השי"ץ המתודה בנוסח הקבוע לרבים צריך להשמיע לרבים, ואם מתודה בלחש גוערין בו יי."

יח. סדר הזכרת הצדיקים בסליחות ע"ד הסוד הוא, אברהם יצחק יעקב, משה אהרן יוסף דוד פנחס ושלמה יי".

יט. בסליחות יש י"ב אלפא ביתא כנגד י"ב פרצופים שבאצילות כנודע יי".

כ. ידקדקו לחזור אחר השי"ץ היותר הגון שיתפלל סליחות יי".

כא. מנהג חסידים ק"ק בית אל תכב"ץ שאומרים "שיר המעלות ממעמקים" קודם קדיש תתקבל ואין אומרים קדיש אחריו יי".

עיונים והארות

וכו', נקט פינחס אחר דוד, ובמקומות הנז' נקט פינחס קודם, על כן נראה דאין לסמוך כי אם על פי סידור הרש"ש ז"ל. והנה בספר חמדת ימים, אשר הרב הנז' הולך אחריו, גם כן לא סדר כוונות במקום זה בשמות הצדיקים הנז', וכתב שם (דף קטו ע"א) וז"ל, בנוסח עשה למען אברהם וכו', אין להוסיף על אלה כמ"ש למען משה ואהרן ושמואל ולמען י"ב שבטי נחלתך, כי בכונה הוזכרו אלה בלבד, ולא הזכירו יוסף ופינחס, וכל המוסיף גורע עכ"ל. הנה תמצא שבספר חמ"י ערער על אמירת יוסף, ואפשר כי לכן בסדורים הנדפסים לא הזכירו יוסף ופינחס, כי הלכו אחריו בזה שכן דרכם על הרוב. אך אנחנו אצלנו עיקר מה שכתוב בסדר הסליחות של רבנו הרש"ש ז"ל, ושם כתוב למען יוסף דוד ושלמה ולא הזכיר פינחס. ובודאי שיש טעם בדבר, ונראה לומר טעם בזה, אך אין להאריך בו פה עכ"ל.

ופלא הוא שבכל סדורי הרש"ש לפנינו מופיע פנחס, וכן שמענו מהחכמים בירושלים שאומרים ומזכירים יוסף דוד ופנחס, וכן מנהגינו בק"ק חסידים "נהר שלום" תכב"ץ. ועיין בספר רב פעלים (ח"ג ס"א מא) ששם כתב הרי"ח הטוב להזכיר פנחס, ועיין עוד מועד לכל חי (ס"א א אות לד).

כ. פע"ח (דף קכח ע"ב). ועי"ע בספר תורה לשמה (ס"א תקכג) דבסליחות יש י"ב אלפא ביתא כנגד י"ב בחינות עליונות שבאצילות כנודע, שהם עתיק, נוק' דעתיק, א"א, נוק' דא"א, אבא, אמא, יש"ס, תבונה, ז"א, נוק', יעקב, רחל, וזה סדרן: א. רחמנא אדכר לן. ב. אנשי אמונה. ג. תמהנו מרעות. ד. או"א אל תעש. ה. וידוי ע"ס אשמנו בגדנו. ו. אשמנו מכל עם. ז. אלהינו שבשמים. ח. עננו אבינו. ט. אדון הסליחות. י. עשה למען אמתך. יא. לדוד אליך ה' דנפילת אפים. יב. אליך ה' נשאתי עיני. ועל כן אין לדלג שום אחד מן האלפא ביתא שבסליחות, דמגרעות נתן, וראוי שיאמרום כפי סדרן.

כא. כ"ב הרמ"א (שם סעי' א) וז"ל: וידקדקו לחזור אחר שליח צבור היותר הגון והיותר גדול בתורה ומעשים שאפשר למצוא, שיתפלל סליחות וימים נוראים. וכ"כ הלבוש (ס"א תקפא) ובחיי אדם (הלכות ראש השנה כלל קלח הלכה ז) ובכנסת הגדולה (בהגהות הטור או"ח ס"א תקפא אות ז).

כב. מנהג ק"ק בית יעקב חברון שו"ת תני דבי אליהו (ס"ק סו)

שאם אומר יחיד בטעמים יגיד עד סוף הפסוק ונקה לא ינקה עד על רבעים, כדי שיראה דרך קריאה וכן כדי שלא לומר חצי פסוק וכ"כ בכה"ח (ס"א קלא ס"ק כג) עי"ש.

יז. פרקי דרבי אליעזר (סוף פרק מו).

יח. כה"ח (ס"א תרז ס"ק טז) בשם הרמ"ע מפאנו.

יט. כן מובא בסידורי הרש"ש זיע"א וכן הוא בסידור היר"א (ח"ב דף טז) עשה למען יוסף דוד פנחס ושלמה, וכ"כ הגאון חיד"א בברכ"י (ס"א תקפא אות ג), מועד לכל חי (ס"א א אות לד). אמנם מורנו ורבנו מרן הבא"ח כתב שבסידורי הרש"ש לא נזכר פנחס, ודבריו הובאו בספר הוד יוסף (ס"א פב) וז"ל: תשובה. ז"ל מהר"ח ידידינו נר"ו, דע כי מה שכתוב בספר תיקון תפלה שצריך לומר למען יוסף דוד ושלמה, הוא כפי מה שנמצא כתוב בסדר הסליחות של הרש"ש ז"ל, והנה שם הן ברחמנא אדכר לן, והן בעשה למען אברהם וכו', סדר הכוונות כך, אברהם (חסד), יצחק (גבורה), יעקב (ת"ת), משה (נצח), אהרן (הוד), יוסף (יסוד), דוד (מל'), פנחס (יסוד דנוקבא), שלמה (יסוד דאימא), אך בעשה למען אברהם יצחק ויעקב וכו', שם לא סדר כוונות בשמות הצדיקים הנז' כלל. ושם כתוב עשה למען יוסף דוד ושלמה לא נזכר פינחס, ולכן בספר תיקון תפלה לא נזכר פינחס כמ"ש שם.

ובספר בוקר לאברהם (לאחד חכם אחרון משנת תקכ"ד) כתב שהסדר כך. עשה למען אברהם יצחק ויעקב (הג"ח), עשה למען משה ואהרן (נצח והוד), עשה למען יוסף דוד (יסוד ומל'), עשה למען פנחס (יסוד דנוקבא), שלמה (יסוד דאימא), הרי החכם הנז' כתב מדעתו בזה כוונות הנז', וגם הזכיר פינחס וחברו עם שלמה. אך באמת אין לסמוך על דבריו. ועיקר הוא כפי סדר הרש"ש ז"ל, ששם לא הזכיר כוונות בזכירות שמות הצדיקים בעשה למען אברהם וכו'. וגם לא הזכיר פינחס, אלא את יוסף בלבד שחברו עם דוד ושלמה. ועוד בלאו הכי יש להקשות על החכם הנז' שכתב בסדר רחמנא ושאר מקומות את פינחס קודם דוד, וזה תימא, כי רבנו הרש"ש ז"ל סדר פינחס אחר דוד, וטעמו ונימוקו עמו, שכן הוא באמת, דדוד הוא מלכות, ופינחס הוא בחינת יסוד דמלכות. וכן מפורש יוצא מרבנו האר"י ז"ל שפינחס הוא לתתא מדוד. ודבר זה הוא מוכרח כאשר כתבתי בס"ד במקום אחר.

גם יש להקשות מדידה אדידה, כי הכא בסדר עשה למען

מאמרי הזוה"ק

ח"ג דף עד"ר ע"ב

(דברים ט"ז) **שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוּה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ וְגו'.** בְּפָקוּדָא דָּא, מִנֵּי שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים במצוה זו מצוה אותנו הקב"ה, למנות שופטים ושוטרים, והגם שהמשפט לאלהים הוא, מרב אהבתו לעם ישראל, נתן את הדין בידם, ועם כל זה גם הקב"ה יושב בדין עממם. **וְעוֹד** ועוד כתוב (תהלים עה) **כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט כִּי י'** (מ', מִנִּיחָה) **יִו"ד דְּחֹשְׁפָנִיה כ'** כי אלהים שופט, שם אלהים שהוא שם של דין הוא יושב ושופט עם הדיינים, כמ"ש "אלהים נצב בעדת אל". ומפרש לפי סודן של דברים, כ"י ר"ת כ' י' יו"ד פשוטה היא בחכמה כנודע, וגם יש בה יו"ד מלאה שמספרה כ' שרומזו לכתר וזה שאמר יו"ד שחשבונה גימ' כ' שהיא כתר, כי יו"ד מספרו עשרים גימ' כתר, **בְּתָר אַחֲרֵי זֶה הִכָּא, כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט, זֶה יִשְׁפִּיל ה"א ה"א וְזֶה יָרִים דָּא ו' ו'** מש"כ כאן מילת כי כתוב אלהים שופט שהיא הבינה בכחם של כתר וחכמה פי' ז"ה גימ' י"ב כמספר ב' ההי"ן מלאים באלפי"ן שהם ב' בתי דינים ה"א ראשונה בבינה וה"א אחרונה במלכות, וג"כ תרי"ן ווי"ן גימ' י"ב ששתי ווי"ן אלו הם ב' עדים והם בת"ת וביסוד.

בְּפָקוּדָא בְּתָר דָּא מצוה אחר זו של מינוי שופטים, יש מצוה לדון את המחוייבים בד' מיתות בי"ד ממטה למעלה, לשיטת רשב"י ששריפה חמורה יותר מסקילה וז"ש, **לְדוֹן בְּסִיפָה. לְדוֹן בְּחֶנֶק. לְדוֹן בְּדִין סְקִילָה. לְדוֹן בְּדִין שְׂרִיפָה. לְדוֹן בְּסִיפָה לְמָאן, לְסַמָּל** ושואל למי, ומשיב לס"מ, שצריך להשתדל במצוות ומעשים טובים לבטל כח היצה"ר שהוא הס"מ, וגם בפועל אם אדם הגביר עליו את כח היצה"ר עד שח"ו צריך הריגה בסייף, עתה בהיותו נהרג בסייף נתכפר עוונו וכח הס"מ שבו נחתך ונתבטל. **הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְזֶה מִשְׁכָּב, (ישעיה לד) כִּי רִיחָה בְּשָׁמַיִם חֲרָבִי הִנֵּה עַל אָדוֹם תִּרְד** כלומר תחילה תהיה חרבי רוה ושבעה בעולמות העליונים מדם שרו של אדום שהוא הס"מ, ואח"כ הנה על אדום תרד, דהיינו על עמו כאן למטה.

חָרָב דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, י' רִישָׁא דְּחָרָבָא. ו' גּוּפָא דְּחָרָבָא. והנה חרב של הקב"ה רמוז בה שם הוי"ה ב"ה דהיינו בעשר ספירות דו"א כי אין הדין נגמר אלא בהשתתפות כל עשר ספירות. וא"כ אות י' היא ראש החרב שהיא כתר קוץ היו"ד, וחכמה אות היו"ד עצמה שהיא הראש דחרב, אות ו' היא הו"ק חג"ת נה"י דו"א, והיא גוף החרב שהם עיקר הפועלים דין ורחמים ה"א ה"א, תרי"ן פִּיפִּיּוֹת דִּילָה ב' ההי"ן הם ב' פיות של החרב המרמוזים על פ"ה של המלכות שהיא גוזרת גזר דין בכח הפה של הבינה שהיא ה' ראשונה והיא הפה העליון שמינה דינין מתערין, ועליהם נאמר. **צָדֵק צָדֵק תִּרְדוּת, חֲתָכִין תִּרְיִן דִּינִין, דִּינָא מִפִּי בֵּית דִּין דְּלְעִילָא, וְדִנָּא מִפִּי בֵּית דִּין דְּלְתַתָּא** כי הם חותכים שני בתי דינים, דין מפי

בית דין של מעלה שהיא הבינה, ודין מפי בית דין של מטה שהיא המלכות. **וַיִּמְהָבָא אֲשֶׁתְּמוֹרֶעַ** ומכאן תדע שיש דין על כל דבר אפי' קטן שבקטנים כמו שאמרו רבותינו בחולין דף ז', **אֵין אָדָם נוֹקֵף אֶצְפָּעוּ מְלֻמְטָה** ב"ד של המלכות **עַד שְׁנֵתֵן לוֹ רְשׁוּת מְלֻמְעָלָה** ב"ד של עולם הבינה.

נְרַתְקָא דְחַרְבָּא אֲדַנְי [וא] הנרתיק של החרב הוא שם אדנ"י כלומר כאשר שם הוי"ה ב"ה שהוא החרב מתלבש בתוך שם אדנ"ת שהוא הנרתיק בסוד היחוד. **תִּמְן אֲשֶׁתִּפַּח דִּינָא** שם ע"י היחוד נשקט ונתבטל הדין. **בְּקִרְיַת שְׁמַע, יְהוּה חַרְבָּא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא** ועוד אומר רשבי ע"י

עיונים והארות

ושומע באזניו ואין לו לב מבין להבין מה שראה ומה ששמע, איך יוכל להוציאם מפיו ולדבר בהם. ועל כן לשלשה אלה צריך להם הצטרפות הלב, שהוא המבין בדברים. והנה, תורה שבעלפה נרמזו כלי שרת שלה באות אל"ף, ר"ת אוזן לב פה, רוצה לומר תשמע באוזן ותבין בלבך מה שאתה שומע ואח"ך תוציא הדברים בפיה. וכן תורה שבכתב נרמזו כלי שרת שלה באל"ף, כי האל"ף תתחלף בעי"ן באחה"ע, וכן דבי רבי אליעזר קורין לעינין אלפין, וכנוכר בגמרא [ברכות לב ע"א]. ונמצא אל"ף במילואו הוא אותיות על"ף, ר"ת עין לב פה, שתראה בעיניך ותבין בלבך מה שאתה רואה ואח"ך תוציאם בפיה ללמוד. **איך** שיהיה, מצינו ששלשה שערים הם מקום דירת התורה שבכתב ושבועלפה. והנה הקראים שאינם מאמינים כי אם בתורה שבכתב, אין פותחים לתורה כי אם שני שערים, של העין ושל הפה ולא לאוזן, כי אצלם הקבלה אינה. אך הבל יפצה פיהם, כי הקבלה אמת וצריך לפתוח שער האוזן ג"כ, ובזה פירש הרב "מקור ברוך" [משלי כו, יב] "ראית איש חכם בעיניו". ובזה פירש [משלי כ, יב] "אוזן שומעת ועין רואה, ה' עשה גם שניהם". ע"ש.

ונמצא שצריך לפתוח כל השערים לתורה, ואין לך שערים כי אם בשלשה מקומות הנזכרים. ובזה יובן, "שופטים" - רמז לתורה שבכתב, שהם בחינת אותיות הוי"ה שנקראו "שופטים". "ושוטים" - תורה שבעלפה, שהם בחינת אותיות שם אדנ"י אשר יקראו "שוטים". "תתן לך בכל שעריך" - רוצה לומר, בכל מקום שיש לך שם בו שערי, והם שלשה איברים הנזכרים: עין אוזן פה, שיש בהם שערים. וא"ת: מה אנכי מה חיי כי אוכל להשיג דברי התורה אשר נמשלו לאש, דכתיב [ירמיה כג, כט] "הלא כה דברי כאש נאום ה'", אשר בתוכם גנוז כמה וכמה דברים, ומי אנכי שאוכל להשיגם ולהבינם. הנה, אל תשמע לעצת היצה"ר שמטעך בזה, כי תדע נאמנה כי יכול תוכל והשג תשיג, וכמ"ש התנא [מגילה ו ע"ב] יגעת ולא מצאת אל תאמין. יען "אשר ה' אלהיך נותן לך", ואם אי אפשר לבשר ודם להשיגה לא היה נותנה לך, כי הוא יתברך יודע אותך יותר ממה שתדע עצמך, ומאחר "אשר ה' אלהיך נותן לך" ודאי תוכל להשיגה. אך ע"י יגיעה, וכמו שאמרו: יגעת ולא מצאת אל תאמן. ואחר שיגעת ומצאת לעצמך וזכית ללמוד, צריך אתה לקיים מצות ללמוד לאחרים, וזהו "לשבטיך" - מה שצויתך ללמוד צריך לעשותו לשבטיך גם כן. והנה, ע"י התורה יעלו ישראל במעלות רמות שלא יהיו תחת יד שליטת שר או מלאך, ואז דינם יהיה מסור ביד הקב"ה ולא ביד שרים ומלאכים. וז"ש: "ושפטו את העם" למעלה "משפט

א. **יובן** בס"ד לרמוז, הנה בחינת אותיות הוי"ה יקראו "שופטים", כי הם בחינת משפט. ואותיות אדנ"י יקראו "שוטים" כי הדין נעשה ע"י, בחינת שם אדנ"י. והיא המכה את האויב, וכנז' בסוד עשר מכות של מצרים. והנה ידוע שתורה שבכתב הוא בחינת שם הוי"ה, ותורה שבעלפה בחינת שם אדנ"י. והנה אם נביט ברמ"ח איברי האדם, נמצא בהם שלשה איברים שהם כלי שרת לתורה, והוא: העין - כלי שרת של תורה שבכתב, כי דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרם עלפה, וצריך שיראה בעיניו הספר. והאוזן - היא כלי שרת לתורה שבעלפה כי דברים שבעלפה אי אתה רשאי לאומרם בכתב, וצריך שישמע באזניו. ורק עתה משום "עת לעשות לה" התירו ללמד מתוך ספר, ועכ"פ הלומד בעלפה יותר משובח. והפה - הוא כלי שרת לתורה שבכתב ותורה שבעלפה, כי בין זה ובין זה צריך ללמדם ולהוציאם בפה, וכמ"ש [משלי ד, כב] "כי חיים למוצאיהם" - למוצאיהם בפה [עירובין נד ע"ב]. וההוא תלמידא דהוה [מגמגם] [קא גריס בלחישא], בטשא ביה ברוריה [שם נג סע"א] ונמצא ששלשה איברים הנז' הם כלי שרת של התורה, שהתורה תשתמש בהם.

והנה, הגם שיש באדם כמה נקבים, לא מצינו שהקב"ה ברא שערים לשום אבר שיש בו נקב כי אם לשלשה איברים הנז' שברא להם שערים, שפעם יסגרו פעם יפתחו, כי העין יש לה שני עפעפים, אחד למעלה ואחד למטה והם שערים לה. וכן האוזן, בא לה שער לפתוח ולסתום, והיא האליה. וכן הפה, באו לו שערים לפתוח ולסתום, והם השפתים. וחוף מזה לא תמצא שום שער באברי האדם, כי הגם שהחוטם יש בו נקבים לא ברא להם שער לפתוח ולסתום. והיינו כי שלשה איברים הנז' אם יסתמו תמיד רע לאדם, כי הם כלי שרת של התורה, [ואיך] [ואם] יסתמו תורה מה תהא עליה, ואם יפתחו תמיד ג"כ רע לאדם מפני שאדם יזדמן ענייני איסור צריך לסתום העין שלא יסתכל בהם, ואם יזדמן דברי חשק ודברי נבלות ואיסור צריך לסתום האוזן שלא תשמע, וכן אם יזדמן מושב לצים ולשה"ר ודברים בטלים צריך לסתום הפה שלא לדבר. ולכן, מאחר שיש עת לפתוח ועת לסגור, עשה השי"ת להם שערים כדי שיפתחם בזמן המוכשר לפתוח ויסתמם בזמן הראוי לסתום.

והנה, שלשה אלה שהם כלי שרת לתורה, רמוזים באות אל"ף המורה על התורה ועל תלמוד, מלשון [איוב לג, לג] "אאלפך חכמה". והוא, כי הנה שערים אלו צריך להם מפתח, והמפתח שלהם הוא הלב שבו תלוי השכל וההבנה - "לב מבין" [ברכות סא ע"א] דהיינו, אם האדם רואה בעיניו בתורה

מצות קריאת שמע הורגים את ס"מ, כי שם הוי"ה ב"ה הוא חרב של הקב"ה, **עֲלֵה אֶת־מֶרְוֶה** ועליו נאמר (תהלים קמט) **רוֹמְמוֹת אֵל בְּגִדוֹת וְחַרְבַּי בְּיָמָיו** של הקב"ה **בְּיָדָם** של עם ישראל להרוג את הס"מ. **בְּצַדִּיק חַי עֲלָמוֹן, כָּלֵיל חַיִּי בְּרִבְאוֹן, דְּבִיָּה** בצדיק שהוא ח"י העולמים הכלול משמונה עשרה ברכות של התפילה שבה מתחילים **אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי** שהם ר"ת אשת"ו, הרומזת למלכות וזהו הנרתיק, **בֵּיה עֵאל חֲרָבָא בְּנִרְתִיקָה**, בו נכנסת החרב בנרתיק ע"י יחוד כדלקמן ואז (אסתר ז) **וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׁכְבָה, וּמִתְחַבְּרִין תִּרְיִן שְׁמֵתָן יֶאֱהֻרְוֹנְהִי** ומתחברים שני השמות ונעשה יחוד ז"ן ומשם נשפע שפע רב לכל העולמות.

יום הדין הגדול והנורא

ביום הדין הגדול והנורא יעידו על מעשיו של האדם קורות ביתו וגם אנשי ביתו שהם עצמותיו שם חקוקים צורות העוונות שעשה כעין חותמות, וכן שני המלאכים המלווין את האדם [ב], וכן השמש והירח מעידים עליו. וביום ר"ה בא הס"מ ומביא עמו את השמש, אבל הלבנה שהיא השכינה עולה לכתר העליון שהוא מקום המכוסה והנסתר וז"ש "בכסה ליום חגנו".

ח"ג רעיא מהימנא דף ער"ה ע"א

(דברים י"ט, טו) **לֹא יָקוּם עַד אֶחָד בְּאִישׁ לְכָל עוֹן** ולכל חטאת בכל חטא אשר יחטא. **עַל פִּי שְׁנֵי [שְׁנַיִם] עֵדִים אִו עַל פִּי שְׁלֹשָׁה עֵדִים יָקוּם דְּבָר.** פְּקוּדָא דָּא מצודה זו היא, לְהַעֲדֵד עֵדוֹת בְּבֵית דִּין, דְּלֹא יִפְסִיד חֲבֵרִיה מְמוֹנָא בְּגִינֵיה, אִי אִית לֵיה עֵדוֹת בְּחֵרֵיהּ שֶׁלֹּא יִפְסִיד חֲבֵרוֹ מִמּוֹן בְּגִלּוֹ אִם יֵשׁ לוֹ עִמּוֹ עֵדוֹת עֲבוּר חֲבֵרוֹ לְזִכְרוֹ. וְלֵית סְהֻדוֹתָא פְּחוֹת מִתִּרְיִן ואין עדות פחות משנים, הָדָא הוּא דְכָתִיב זֶה הוּא שְׁכָתוּב **עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים וְגו'** יָקוּם דְּבָר, **לֹא יָקוּם עַל פִּי עַד אֶחָד.** וּבְגִין דָּא וכשם שצריך כאן בעוה"ז שני עדים, כך גם בעולמות העליונים צריך שני עדים, ומי הם העדים, **אוֹקְמוּהָ מֵאֲרֵי מִתְנִיתִין** העמידו חכמי המשנה, **מִי מַעֲדֵד עַל הָאָדָם, קוֹרוֹת בֵּיתוֹ** מי מעיד על האדם, קורות ביתו, ביתו זה גופו, וא"כ קורות חדריו לבו הם המעידים עליו על כל מה שחטא במחשבה דיבור ומעשה בגלוי ובסתר כדמפרש לקמן. **וְלֹא עוֹד אֵלָּא אֲנִישֵׁי בֵּיתוֹ מַעֲדִין עָלָיו** שהם רמ"ח אבריו, ועתה יש שני עדים שהם קורות ביתו ורמ"ח אבריו. **מֵאֵי קוֹרוֹת**

עיונים והארות

השרת המלווין לו לאדם הן מעידין עליו, שנאמר כי מלאכיו יצוה לך. רבי חידקא אומר נשמתו של אדם היא מעידה עליו, שנאמר משכבת חיקך שמר פתחי פיך. ויש אומרים אבריו של אדם מעידים בו, שנאמר אתם עדי נאם ה'. (תענית י"א ע"א. חגיגה ט"ז ע"א).

צדק" – בחינת משפט שהוא שם הוי"ה ב"ה בחינת תורה שבכתב, ובחינת צדק שהוא שם אדנ"י בחינת תורה שבעלפה, הם יהיו שופטים את העם לטובה ולברכה.

ב. ושמא יאמר אדם מי מעיד בי? אבני ביתו של אדם וקורות ביתו של אדם מעידים בו, שנאמר כי אבן מקיר תזעק וכפיס מעץ יעננה. דבי רבי שילא אמרי שני מלאכי

ביתו. אנון קירות לבו מזה הן קורות ביתו ומפרש, אלה הם קירות לבו. שע"ז נאמר (ישעיה לח) **וַיִּסַּב חֻקֵּיהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר, וְאוֹקְמוּהָ רַבָּנָן, וְאָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ מְלֵמֵד שְׁהַתְּפַלֵּל חֻקֵּיהוּ מִקִּירוֹת לְבוֹ.**

ומפרש **אֲנָשֵׁי בֵּיתוֹ, אֲנֹנֵי רַמ"ח אַבְרָיִם דִּילִיָּהּ. דְּהֵכִי אוֹקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין** אנשי ביתו הם רמ"ח אברים שלו של האדם כי כך פירשו בעלי המשנה, **רְשָׁע עֲוֹנוֹתָיו חֻקֵּימָה עַל עֲצֻמוֹתָיו** ועל העצמות יש ממש את הצורה של העון, וזו העדות הגדולה על האדם, כי העצמות הן העושות בפועל את העון. **וְהֵכִי צְדִיק, וְכִיּוֹתָיו חֻקֵּימָה לֹא עַל עֲצֻמוֹתָיו. וּבְגִין כֵּן אָמַר דָּוִד** וכך הוא גם להיפך בצדיק, צורות המצוות חקוקות בעצמותיו, ובשביל כך אמר דוד המלך ע"ה, שכל עצמותיו היו בלא עוונות והן ראויות לאמר עליהן, (תהלים לה, י) **כָּל עֲצֻמוֹתַי תִּאֲמַרְנָה. וּבְגִינָה אֲתָמַר** ובשביל הצדיק נאמר, **וְמִי מְעִידִין עַל הָאָדָם קוֹרוֹת בֵּיתוֹ. גְּרָמִין בְּנוֹיִין עַל מוֹחָא דְאִיהוּ מֵיָא.** והן העצמות שבנויות על המוח שהוא המים, כי במוח משכן הנשמה ומשם מתפשט המוח עם חיות הנשמה בכל העצמות ומחיה אותן, **וְעַלִּיָּהוּ קָא רַמִּיז** ועליהן רמז דוד המלך, (תהלים קד, ג) **הַמְּקַרָּה בְּמִים עֲלִיּוֹתָיו, הַמְּקַרָּה, לְשׁוֹן קוֹרוֹת פִּי תִקְרָה.**

וְאִמָּאֵי בְּגִרְמִין יִתִּיר מִבְּשָׂרָא וְגִידִין וּמִשְׁכָּא ושואל מדוע דוקא בעצמות חקוקות הזכויות והמצוות, יותר מזהבשר והגידים והעור, **בְּגִין דְּגִרְמִין אֲנֹנֵי חֲנוּרִין, וְכִתִּיבָא אֲכָמָא לָא אֲשֵׁתְמוּדְעָא אֶלָּא מְגוֹ חֲנוּרוֹ** ומתוך, בשביל שהעצמות הן לבנות כי נמשכות מהמוח וכתב שחור **לָא נִיכֵר אֵלָּא מִתּוֹךְ קִלְפָא לְבָן, וְלִכְּן מִכִּיּוֹן שְׁהַעֲצֻמוֹת לְבָנוֹת נִיכֵר עַלִּיהֶן הַכְּתָב, בְּגִוּוֹנָא דְאוֹרִיָּתָא, דְאִיהִי חֲנוּרוֹ מְלָנָא אֶכְסֵי מְלָכֵר** כמו התורה, שהקלף הוא לבן מבפנים והשחור שהוא הכתב מבחוץ. וענין **אֶכְסֵי וְחֲנוּר, חֲשָׁד וְאוֹר. וְאִית חֲשָׁד, תְּכִלָּת שְׁחוֹר** ולבן הם כמו חושך ואור, ויש חושך שהוא תכלת בחינת כליון ב"מ, **וְאֲתָמַר בֵּיהּ** ונאמר בו (תהלים קלט, יב) **גַּם חֲשָׁד לֹא יִחְשָׁד מִמֶּךָ** גם חושך זה שהוא עוונות האדם אינו מזה' יתברך כי ממנו ית' לא תצא הרעות כמ"ש (איכה ג, לח) מפי עליון לא תצא הרעות והטוב, **וְתִכְלָת אֶכְסֵי, אִיהוּ נוֹקְבָא לְגַבֵּי חֲנוּרוֹ** ותכלת שהוא שחור, הוא בחי' נוק' שהיא בחי' הדינים, כנגד **הַלְבָן שְׁהוּא בְּחִי רַחֲמִים.**

וְלֹא עוֹד שלא רק מטעם זה חקוקים העוונות על העצמות, **אֶלָּא דְגוּפָא עַל גְּרָמִין עֵתִיד לְמִיקָם** אלא מחמת שהגוף על העצמות עתיד לקום, כי הן הנשארות בקבר ואילו הבשר מתאכל בעפר, **וּבְגִין דָּא זְכוּיִי וְחוּבוֹי חֻקֵּימָה עַל גְּרָמִין דִּילִיָּהּ** ובשביל זה זכויותיו ועוונותיו חקוקים על העצמות שלו, **וְאִם יִזְכָּה יָקוּם גּוּפָא עַל גְּרָמִין דִּילִיָּהּ. וְאִי לָאו, לָא יָקוּם, וְלֹא יִהְיֶה לִיהּ תְּחִיַּית הַמֵּתִים** ואם יזכה, יקום הגוף על העצמות שלו, ואם לא יזכה לא יקום מן הקבר ולא תהיה לו תחיית המתים. **וְלֹא**

עוֹד חזר לדלעיל ולא רק שקירות לבו ורמ"ח אבריו מעידים אותו, **אֶלָּא תִּרְיִן סְהַדִּין אֲנֹנִן עַל פֶּר נָשׁ** אלא שני עדים הם המעידים על האדם, **עֵינֵי רוֹאָה** בחי' חכמה ו**אֲזֵן שׁוֹמַעַת** בחי' בינה, ו**בֵּית דִּין** הם שלשה שהם בחי' חג"ת, **סוֹפֵר וְדָן חוֹבוֹי** הם סופרים ודנים אותו על עוונותיו. ו**לֹא עוֹד, אֶלָּא שְׁמִשָּׂא וְסִיְהָרָא עַל פֶּר נָשׁ** ולא רק זה אלא השמש והירח שהם בחינת זו"ן מעידים על האדם, **בְּמָה דְאוּקְמוּהָ** כמו שפירשו רז"ל (תהלים פא, ד) **תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בַּבֶּסֶה לְיוֹם חֲנֻנֵנוּ. מֵאֵי בַבֶּסֶה** שואל מה פירוש בכסה. ומפרש **בְּיוֹמָא דְסִיְהָרָא מְתַבְּסָה** ביום שהירח מכוסה, שהוא יום ראש השנה, שאז המלכות מתכסה ועולה אל הכתר העליון שהוא מקום המכוסה, ועולה שם בכח התשובה שעשו ישראל. ו**אִמְאֵי מְתַבְּסָת** ושואל ולמה מתכסה הירח, **בְּגִין דְכַד מְטִי רֵאשׁ הַשָּׁנָה** לפי שכאשר מגיע ראש השנה, **יִיְתִי סְמָא"ל לְמְתַבְּעַ דִּינָא לְבְנוֹי, קְמִי קְדָשָׁא בְּרִידָ הוּא** יבא הס"מ לתבוע ולהעמיד בדין לבניה של השכינה לפני הקב"ה, **וְהוּא יִימָא לִיהַ דִּיִּיְתִי סְהַדִּין** הקב"ה יאמר לו לס"מ שיביא עדים, **וְהוּא יִיְתִי לְשְׁמִשָּׂא עֲמִיָה** והוא יביא את השמש שהוא בחי' ו"ק עמו, כי העוונות שלנו פוגמים בו"ק משא"כ הג"ר שמסתלקים. **אֲזֵל לְמִיְיְתִי סִיְהָרָא, וְהִיא מְתַבְּסָא** וגם הולך להביא את הירח, שהיא השכינה שטובלת בעוונותינו, אבל היא מתכסת ומתחבאת, כי עם ישראל חוזרים בתשובה. **בְּאֵן אֲתָר מְתַבְּסָת** באיזה מקום היא מתכסת, ומפרש **אֶלָּא סְלִיקַת לְהַהוּא אֲתָר דְאֲתַמַּר בֵּיהַ** אלא עולה היא לאותו מקום שנאמר בו, **בְּמִכְסֵה מִמֶּךָ אֵל תִּחְקוֹר** שהוא בכתר העליון, **לְפִיִּסָּא לִיהַ עַל בְּנֵהָא** לפייס לו לקב"ה על בניה שלא ימסור אותם בידי הס"מ.

וְהֵאֵי הוּא דְאָמַר קָרָא וזהו שאמר הפסוק, **תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בַּבֶּסֶה לְיוֹם חֲנֻנֵנוּ. פִּי לְאֲתָר דְבֵיהַ סְלִיקַת שְׁכִינְתָּא** למקום הכתר שבו עלתה השכינה, **דְאֲתַמַּר בֵּיהַ** שנאמר בו **וּבְמִכְסֵה מִמֶּךָ אֵל תִּחְקוֹר** שהוא הכתר. **וְחוֹבִין בְּאֲתַבְּסִיָּא** והעוונות שהם מכוסים, **תִּמְנָן צָרִיד לְמִידִן בֵּינוּ לְבִין קוֹנֵנוּ** שם צריכים לדון אותם, והם עוונות שהם בין אדם למקום, שהתשובה בהם יותר קלה ואפשר לפעול בה לבטל הגזירות. **וְחוֹבִין בְּאֲתַנְגְּלִיָּא דְעַבְדַּ לֹּזֵן** אבל עוונות שעשה בגלוי שהם בין אדם לחברו, **אֲתַמַּר** נאמר בהם (משלי כח, יג) **מִכְסֵה פִשְׁעֵיו לֹא יִצְלִיחַ** עד שיפייס את חברו. **דְשְׁכִינְתָּא מְסַטְרָא דְכֶתֶר אִיהִי עֲלֵמָא דְאֲתַבְּסִיָּא** שהשכינה מצד הכתר שעולה לשם, היא עולם הנסתר והנעלם, **וְאוּקְמוּהָ מְאִרֵי מְתַנִּיתִין** וכבר אמרו בעלי המשנה, **דְצָרִיד פֶּר נָשׁ לְתַפְרָא לֵהַ לְהַהוּא אֲתָרָא** שצריך האדם לחבר את השכינה לאותו מקום שהוא הכתר, ששם ע"י התשובה מתכפרים העוונות. **בְּהַהוּא זְמַנָּא מְטִי זְמַנָּא דְרַחֲמֵי וְאֲעַבְרַ דִּינָא** באותו זמן שהשכינה עולה לכתר מגיע זמן של רחמים ומעבירים את הדין מן האדם. **וּבְגִין דָּא, לְחַבְרִיהַ אָמַר לְזַבְּתָהּ לִיהַ**

בְּעֵדוּתֶיהָ ובשביל זה, שהמלכות מגינה ומעידה לצורך עם ישראל, כן צריך להתנהג עם חברו ללמד עליו זכות כי במדה שאדם מודד בה מודדים לו, **אֲבָל לְרָשָׁע אֵין מוֹפִין לוֹ** אבל רשע שהוא מין ואפיקורוס אין מעידין עליו לזכות אותו בדין.

וְעוֹד, קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְיַתֶּיהָ סִהְרִין עַל בַּר נֶשׁ ועוד הקב"ה והשכינה מעידים על האדם, **הָרָא הוּא דְכִתִּיב** זה הוא שכתוב, (דברים ד, כו) **הָעֵדוּתִי בְכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. אֶת הַשָּׁמַיִם, הַהוּא דְאֶתְמַר בֵּיהּ** פי' אותו שנאמר בו (מלכים א ה, לב) **וְאֶתָּה תִשְׁמַע הַשָּׁמַיִם** פי' ז"א שנקרא שמים. **וְאֶת הָאָרֶץ, הַהוּא דְאֶתְמַר בָּהּ** פי' אותה שנאמר בה (ישעיה סו א) **וְהָאָרֶץ הָדָם רַגְלֵי** שהיא השכינה הנקראת ארץ. **וְעוֹד, הִרִין סִהְרִין, עֲמוּדָא דְאֶמְצַעִיתָא וְצַדִּיק** ועוד, שני עדים הם, עמוד האמצעי שהוא הת"ת, וצדיק שהוא היסוד, **וְאֲנֹן ע"ד מִן שָׁמַיָא אֶחָד** והם ע' משמע, ד' מאחד, ויש בפסוק זה שש תיבות כנגד ו' שהוא תפארת. **עַד** ועד שני, **מִן בְּרִיךְ יֵשׁ כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד** שיש בסופו אותיות עד, וגם בפסוק זה יש שש תיבות כנגד ו' שהוא היסוד.

מאמרי הפרשה

"שֹׁפְטִים וְשׁוֹטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ וְשִׁפְטוּ אֶת הָעָם מִשְׁפָּט צֶדֶק" (יח, יז)

על האדם לשמור על השערים שיש לו מה מותר ומה אסור, ולהשתמש ב"שוטרים" עליהם כתב מורנו רבי חיים ויטאל זצוק"ל (ספר הליקוטים ריש פרשתנו) כי באדם יש שבעה "שערים" דרכם הוא מתקשר אל העולם: ב' שערים ראשונים הם העינים, בהן הוא לומד תורה, בהן הוא רואה מה צריך לעשות, מה צריך לתקן. ב' שערים נוספים הם האוזנים, בהן הוא שומע דברי תורה, ושומע מה שמדברים עימו אשתו בניו וחבריו. עוד ב' שערים הם הנחיריים בהם הוא מריח, והשער השביעי הוא הפה, בו הוא מדבר ואוכל. ולכך מורה כאן התורה שצריך לשים בכל "שעריך", הם שבעה שערי האדם הנזכרים, "שופטים", כדי לדעת מה מותר לראות ומה אסור, מה מותר לדבר ומה אסור לדבר, וכן על זה הדרך. וכן לתת עליהם "שוטרים" שיזהירו אותו על מעשיו ודרכיו כדי שילך בדרך טובים, וכפי שהדריכו אותו השופטים, ואם פגם בשעריו חס ושלום, צריך שיחזור בתשובה על כל פרט ופרט. על כן על האדם לשים על "שעריו" שופטים ושוטרים, על דרך זו:

לשמור עיניו שלא לראות מראות אסורים, לפי שעין רואה ולב חומד, ובא לידי איסורים חמורים רחמנא ליצלן. וכן לשמור אוזניו מלשמוע לשון הרע וכדומה, כי האוזניים נכוות תחילה כשהאדם שומע לשון הרע, רכילות, שקרים, ניבולים וכדו' כי דיבורים אלו נכנסים בראשו ולא יוצאים ממנו, וכל היום חושב עליהם.

וגם הנחיריים צריכים שמירה, כי אם מריח חס ושלום ריחות בשמים האסורים, או ריח נבלה שמזיק לנשמה (פרי עץ חיים שער הנהגת הלימוד פ"א), יכול לבוא לידי עבירה. גם על ידי השגחתם יזהר מן הכעס, לפי שחרון אף תלוי בחוטם כנודע.

והפה צריך שמירה על שמירה, כי "כל עמל האדם לפיהו" (קהלת ו, ז), וכמו שנאמר (משלי כה, כא) "מות וחיים ביד לשון", על כן צריך להיזהר במה שמדבר, כי בעל לשון הרע הוא מהירודים לגיהנם ואינם עולים, וכן צריך לשמור מה אוכל וכמה אוכל.

שאיבריו יהיו מדור לשכינה

האדם צריך למשול על חושיו, שכל אחד מהם יהיה מדור וכסא לשכינה הקדושה, כדי שהשכינה תשרה בו. וזאת, כי אם האדם אינו שומר את עיניו, אוזניו, נחיריו ואת פיו ולשונו, הרי הוא מטמא את אותו איבר, והשכינה בורחת ומסתלקת משם.

זכמו שכתב רבנו יוסף חיים ע"ה (עוד יוסף חי דרושים ריש פרשתנו ד"ה או יובן) האיברים האלה שיש להם פתח, הם משמשים ככלי שרת לתורה יותר משאר אברים. הנה העין, על ידי הראייה לומדים תורה, שהרי אמרו חז"ל (תמורה יד, ו) ונפסק בשו"ע או"ח סי' מ"ט ס"א) דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרן בעל פה, כלומר אסור לומר פסוקים בעל פה, אלא דוקא יש לאומרם מתוך הכתב. כך גם האוזן משמשת כדי לשמוע דברי תורה, שדברים שבעל פה צריך ללמוד אותם דוקא בעל פה (שם). ואף הפה הוא כלי שרת, הן לתורה שבכתב והן לתורה שבעל פה, שצריך ללמוד ולהוציא בפה. כיון שכן, בשערים האלה היצר הרע מתגרה בעיקר, ומנסה להילחם עם האדם ולקלקל את אבריו אלה. ולכן צריך לשמור עליהם עם ה"שופטים" וה"שוטרים" דהיינו על האדם לשפוט את עצמו, אם הולך בהם בדרך הישר. וגם יזהר להשגיח עליהם עם ה"שוטרים" שיש לאברים, שלכל אבר הקב"ה ברא לו שמירה, העין יש לה שמירה על ידי העפעפיים. האוזן יש לה את האליה. הפה יש לו את השפתיים והשיניים, שכל אלו הם השוטרים לשמור על השערים.

העובר עבירה מכריע את העולם כולו לכף חובה

ולפי זה ניתן לפרש גם את המשך הפסוק "ושפטו את העם משפט צדק", דלכאורה קשה, הרי הפסוק מדבר על כך שהאדם ישפוט את עצמו, ומדוע עבר לשפוט את כל העם?

ותבואר הקושיא על פי דברי חז"ל (קידושין מ:), לעולם יראה אדם את עצמו כאילו חציו חייב וחציו זכאי, עשה מצווה אחת, אשריו, שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות, עבר עבירה אחת, אוי לו, שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף חובה. עד כאן.

הרי שבכל פעולה שהאדם עושה, גורם הוא לכל העולם כולו להיות מוכרע לטוב או חס ושלום לרע. וכפי המשל, באחד ששט בספינה בלב ים, ועשה חור בקרקעית הספינה. צעקו עליו אנשי הספינה, מה אתה עושה? ענה להם מה זה עניינכם, אני עושה חור רק מתחת למקום שאני יושב בו, שעליו שילמתי במיטב כספי. השיבוהו נוסעי הספינה, הלא בפעולתך זו, אין אתה גורם רע לך לבדך, אלא אתה גורם רעה לכל נוסעי הספינה שעלולים להיטבע כתוצאה מכניסת מים לספינה...

והנמשל הוא, כשהאדם עובר עבירה חס ושלום, אינו גורם רע לעצמו בלבד, אלא גורם להכריע את כל העולם כולו לכף חובה.

ולפי זה מובן המשך הפסוק "ושפטו את העם משפט צדק" היינו שעל ידי שהאדם ישים "שופטים ושוטרים" על שבעה "שערים", וישגיח על עצמו שלא יחטא, אז יגרום "ושפטו את העם", שישפוט את העם כולו ב"משפט צדק", ולא יכריע את העם לכף חובה חס ושלום, אלא לכף זכות וטובה.

עלינו לעשות מנעולים לכל ההרגלים

כתוב בגמרא (שבת קטט.) לעולם ימכור אדם קורות ביתו ויקח מנעלים לרגליו, ופירשו רבותינו, אל תקרי "מנעלים לרגליו", אלא מנעולים להרגליו, הן העיניים רגילות להסתכל והאוזניים רגילות לשמוע, ואיסור הוא לאדם להסתכל היכן שרוצה, או לשמוע ולדבר מה שרוצה, אלא צריך לעשות מנעולים לכל ההרגלים. עיקר התשובה היא, שהאדם יתחיל לשלוט על החושים שלו. כמו שנאמר (במדבר כב, כה) "ותלחץ את רגל בלעם", דהיינו את ההרגלים הרעים של היצר הרע שנקרא בלעם, צריך ללחץ ולהוקיע אותם.

רמז ב"שמע ישראל" לחמשת החושים

כידוע בימי ראש השנה אנחנו עובדים בעיקר לבנות ולתקן את המלכות, שהיא השכינה הקדושה, וממליכים עלינו את השכינה על כל איבר ואיבר שיהיה מדור וכסא שתשרה עליו השכינה, כי היא הקובעת מה יהיה עם האדם, ולה

ניתן הכח להחליט, ועל ידה נחתך הדין, אם לרחק אם לקרב וכו'. לכן אנו צריכים לקבל עלינו עול מלכות שמים בכל רמ"ח אברינו ושס"ה גידינו. ובכל יום אנחנו מקבלים עלינו בפסוק שמע ישראל, עול מלכותו יתברך, וכל הפסוק שמע ישראל עולה בגימט' 1118, כמנין אד"ם ראי"ה שמיע"ה רי"ח דבו"ר. כלומר צריכים אנחנו להמליך את הקב"ה גם עלינו וגם על החושים הנ"ל, וגם על הפנימיות שלנו על - הנרנח"י [נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה] שלנו.

אם כן עתה כשאנחנו בתחילת חודש אלול, נשאר לנו זמן קצר להכין את עצמנו ליום הדין הגדול והנורא. כי מי שאינו משגיח על שעריו שהם עיניו אוזניו חוטמו ופיו, שעריו טמאים ופגומים, ואיך וכיצד יתעורר לבו לשוב בתשובה? הרי האיברים הללו הם מנהיגים של כל הגוף, ואם חס ושלום הם פגומים, קשה מאד להתעורר בתשובה.

אמירת סליחות של אדם ללא שופטים ושופטים היא כהדלקת מנורה בפני עיור

במשלי הרב "ישועה ורחמים" זצ"ל (הביאו בספר לבוש יוסף מועדים עמ' ס"ח) הביא מעשה באדם שנוולד לו ילד עיוור, רחמנא ליצלן. נטלוהו לרופאים, ערכו לו בדיקות וצילומים, עסקו בתרופות ובניתוחים, אך ללא הועיל. ניגש האב לבנו, נטל ידיו בידו ואמר בכאב: בני יקירי, גזירה היא ממרום ונקבלה באהבה. עולמך יהא חשוך עליך לעולם, אין תרופה למכתך. והילד הרכין ראשו בהכנעה.

לימים נכנס הילד לחנות. גישש בידיו וזיהה את המוצרים, עד שהניח ידו על חפץ עגול. שאל: מה הוא חפץ זה? **ענה** המוכר: זו מנורה חשמלית.

מנורה? תמה הילד, ומה עניינה!?

כשחשוך, לוחצים על הכפתור ונדלק האור, ואפשר לראות, הסביר המוכר.

נפעם הילד, שב לביתו ופנה לאביו בטרוניה: אבא, אבא, למה ייאשתני? מדוע אמרת לי שאין תרופה למכתי? הייתי היום בחנות ומצאתי בה מנורה, לוחצים על הכפתור - ורואים! אנא, קנה לי את מנורת הפלאים, ותאיר את עולמי!

התרגש האב וענה בכאב: אל נא, בני, אל תשגה באשליות! מנורת החשמל מיועדת למי שראיתו תקינה, ורק החשיכה מעכבתו מלראות. אזי תגרש המנורה את החושך, והוא יראה לאורה. אבל מי שמאור עיניו כבה, לא תעזרהו המנורה כל עיקר!...

הנמשל, חודש אלול הוא חודש הרחמים והסליחות וגדול כוחו, כך גם גדול כוח י"ג מידות של רחמים, שאינן חוזרות ריקם, וכן כוח הוידוי, "שכל מי שחוטא ואומר 'חטאתי' אין רשות למלאך החבלה לגעת בו" - הכל נכון. אך יש לדעת שאמירת הסליחות אינה פועלת בדרך קסם, ואינה מרעיפה סליחה מאליה, אלא מעבירה על חטאים רק למי שלבו ער ורגשותיו פועמים. עבור אדם בעל רגש שרק שיגרת החיים גברה עליו והאפילה את רגשותיו, יהיו הסליחות כקרני אורה שיגרשו את החשיכה ויפזרו את הערפילים החוצצים בינו לאלהיו. אבל למי שאין "שופטים ושופטים" הממונים על שעריו לבל יכנס בהם ערל וטמא, מי שמחדיר לנבכי נפשו מראות אסורים ושומע דברי רכילות והבל, שלא לדבר על ניבולת פה וכפירה, ומדבר דברים אסורים הפוגמים את הנשמה הטהורה, אדם זה עלול לומר מזמורי סליחות וליבו בל עמו, כי נטמא ונאטם, וכל דיבוריו מן השפה ולחוץ, ואם כן איך יקווה שיעוררו הסליחות את הרגשות הכבויים וילהיטו את הלב המאובן.

"שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ וְשֹׁפְטֵי אֶת הָעָם מִשֹּׁפֵט צֶדֶק"
(טז, יח)

על השופטים והשופטים לקיים תפקידם בשלימות, שלא יקראו שופטים

כתב רבנו ה"בן איש חי" (בבן איש חי דרושים ריש פרשתנו) זצ"ל, ה"שופטים" הם הדיינים שאסור להם לפחד מאיש, ועליהם לומר דבריהם ללא מורא וללא משוא פנים. ה"שופטים" לעומתם הם המוציאים לפועל ופרנסי העדה, ועליהם מוטלת החובה לכפות את הסדר והמשמעת, ולהנהיג את העם, ולא להיות מונהגים על ידי ההמון ולהחניף לו, שיהיו לראש, ולא לזנב! והנה, אם תחסיר מה"שופטים" את האות פ', ישאר בידך "שופטים". ואם תחסיר מה"שופטים" את האות ר', ישאר בידך שופטים, וזאת ללמדנו כי שלימות השופטים תלויה בפה [הנרמזת באות פ' הנ"ל] ושלימות השופטים והפרנסים תלויה בהיותם לראש [הנרמז באות ר' הנ"ל] לכך אמרה תורה, "שופטים ושופטים תתן לך בכל", ללמדנו שעל השופטים והשופטים להיות שלמים "בכל" אותיותיהם.

"שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ וְשִׁפְטוּ אֶת הָעָם מִשְׁפֵּט צֶדֶק"
(טו, יח)

ראשית מצווה הדיין לשפוט את עצמו, ואז יכול לדון את עם ישראל

ראשית כל, מצווה הדיין בישראל לשפוט את עצמו, להיות נקי מה' ומישראל, ללא שמץ של רבב, מלגו ומלבר, ואז יוכשר לכסא הרם לשפוט אחרים בצדק ובמישור, צדק עצמך, ואחר כך צדק אחרים. לכך אמרה תורה "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך", היינו שעל השופטים והשוטרים לשפוט בשעריהם תחילה, כנאמר "תתן לך" דהיינו לשפוט את עצמם, ואז שוב "ושפטו את העם משפט צדק". הפסוק ממשיך וּשְׁפֹטוּ, שהן אותיות "ופשוט", כלומר, אפילו הדין "פשוט" בכל אופן תשפוט אותו, ויהיה בעיניך כדין עמוק וכשל מאה מנה.

במדרש תנחומא (שופטים סי' ג') מעשה ברבי חנינא שהיה לו אילן נטוע בתוך שדהו ונופו נוטה לשדה שכנו. באותו זמן בא אדם אליו לדין תורה, בטענה על חברו שנופי אילנו נוטים לשדהו, ומפריעים לו. והדין הוא לחייבו לקצוץ את הענפים. אמר לו ר' חנינא, לך עכשיו ובוא למחר. מה עשה ר' חנינא? שלח פועלים לשדה שלו והורה להם לקצוץ את כל הענפים שהיו נוטים לשדה אחר. למחרת כשבא האיש לפניו לדין, פסק ר' חנינא לבעל דינו לקצוץ את הענפים. אמר לו האיש: ולמה האילן שלך ענפיו נוטים לשדה אחר? אמר לו ר' חנינא: צא לשדה וראה את האילן שלי, ומה שעשיתי אני לאילן שלי, עשה אתה לאילן שלך. מיד הלך ועשה כן.

"לֹא תִטֶּה מִשְׁפֵּט לֹא תִבְרֵי פָנִים וְלֹא תִקַּח שֹׁחַד" (טו, יט)

"שוחד" מלשון "שהוא חד"

במסכת כתובות (דף קה.) איתא, למה נקרא שמו "שוחד" "שהוא חד". ופי' בספר גן רוה, שהפירוש הוא, על פי דברי חז"ל במסכת שבת (דף י.) כל הדין דין אמת לאמיתו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית. עד כאן. נמצא שאם האדם חס ושלום לא דן דין אמת, לא נקרא שותף להקב"ה. ונמצא אז שהוא "לבדו". לכן פירשו חז"ל את המילה "שוחד", שעל ידי שהדיין לוקח שוחד, "הוא חד" דהיינו הוא נמצא לבדו, ולא משתתף עם הקב"ה במעשה בראשית. "וְלֹא תִקַּח שֹׁחַד כִּי הַשֹּׁחַד יַעֲוֹר עֵינֵי חֲכָמִים" (טו, יט)

מדוע כתוב כאן "עיני חכמים". ובחומש שמות "עיני פקחים"?

הקשה הגר"א מוילנא זצ"ל בספרו קול אליהו (ריש פרשתינו סי' קי"ז), מדוע כאן נאמר יעור עיני "חכמים", בלשון "חכמים", ואילו בספר שמות (כג, ח) נאמר, כי השוחד יעוור "פקחים", בלשון פיקחים. ולכאורה היה לתורה לכתוב בשני המקומות או לשון חכמים, או לשון פיקחים?

ותירץ, ידוע שהדיין כדי שיהיה משפטו משפט צדק, צריך שישגי שלימות בשני דברים. א) שיהיה בקי בדין, שידע כל דין ודין על בוריו. ב) שיבין בענייני העולם הזה, בכל מיני עסקים, שעל ידי כך יוכל לדעת אם בעל הדין רוצה חס ושלום לרמות וכדומה.

והנהגה "ה"חכם" נקרא אדם שחכם בתורה ובהלכותיה. ואילו ה"פיקח", נקרא אדם שיש לו פיקחות בענייני העולם הזה. לכן אמרה תורה שעל ידי שהדיין לוקח שוחד, הוא מתעוור בב' דברים, גם בענייני הדין, וזהו אומרה, יעוור עיני "חכמים". ועוד מתעוור הוא גם בענייני הפיקחות בענייני העולם הזה, ולכן אמרה תורה, יעוור עיני "פיקחים".

מעשה ברבי חיים כפוסים שחזר לו מאור עיניו לאחר שאבד לו

הרב החיד"א בשם הגדולים (אות מ' ערך מה' מאיר גאביוון) מספר על רבי חיים כפוסים ע"ה שהיה דיין במצרים, ולעת זקנתו כהו עיניו, והיו אנשים שרינו אחריו לאמור, שבודאי על שום שלקח שוחד נעשה סומא, הוציאו על הרב שם רע בקלא דלא פסיק בכל העיר. יום אחד עלה הרב לתיבה, ואל נוכח הקהל פנה בתפילה אל בורא העולם וכך אמר, אם אמת הדבר שהוא לקח שוחד, שכך יהיה לו שישאר סומא כל ימיו, אולם אם הוא לא לקח שוחד, יהי רצון שיחזור לו מאור עיניו. ונתקבלה תפילתו ויהי נס וחזר לו מאור עיניו. ומסיים הרב החיד"א, שראה את חתימת ידו כשהיה סגי נהור, והאותיות כמעט שאינן ניכרות, וראה גם חתימתו אחר שחזר לו מאור עיניו, והיא כתיבה מאושרת.

"וְלֹא תִקַּח שֹׁחַד כִּי הַשֹּׁחַד יַעֲוֹר עֵינֵי חֲכָמִים" (טו, יט)

קיבל שוחד ללא ידיעתו כלל וכמעט סילף את הדין

אצל בעל ה"אוהב ישראל" באו לדין תורה שני אנשים, תובע ונתבע, ודעת הרב היתה לחייב את אחד מהם, אלא שלא הספיק לגמור את הדין. הרגיש בכך החייב, וסיפר זאת לידידיו ורעיו, והם יעצוהו שישלשל לרב כסף למעיל מבלי

שירגיש. וכך עשה, נכנס לבית הרב, ושם כסף בכיס מעילו של הרב, מבלי שירגישו בו, ויצא והלך. מיד נהפך לבו של הרב לזכותו בדין, ולא ידע מה פשר הדבר, כי לא אירע לו כן מימיו, ולכן דחה את גמר הדין לעוד כמה ימים. בהגיע ראש חודש לבש את מעילו המיוחד לראש חודש, והנה הוא רואה בכיסו כסף. שאל את אשתו, מי הביא את הכסף הזה? זכרה אשתו שאותו אחד שהיה בדעת הרב לחייב אותו היה נכנס ויוצא, ואמרה, שמא אותו אחד שחייבתו בדין הוא הכניס את הכסף? קרא לו הרב והחזיר לו את הכסף ונהפך ליבו עליו עוד הפעם לחיוב.

וזה נרמז בפסוק "ויסלף דברי צדיקים", אפילו שהוא "צדיק" גמור, כיון שקיבל שוחד, הדבר גורם לו לשנות את המחשבה, ומתקיים בו "ויסלף".

עוד אומרים שלכן כסף נקרא "מעות" מלשון "מעוות", שהלוקח כסף, מעוות ומסלף לו את המחשבה. (מספר דרש יהודה)

"צֶדֶק צֶדֶק תִּרְדֹּף לְמַעַן תַּחֲיֶה וְיִרְשֶׁת אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ" (טז, כ)

דיין שדן דין אמת לאמיתה משרה שכונה בישראל

הגאון רבי אברהם ב"ר ברוך, ביאר פסוק זה על יסוד ביאורו הנפלא של האלשיך בפרשת פנחס, על הפסוק (ויקרא כו, יא) "ונתתי משכני בתוכם ולא תגעל נפשי אתכם". וכך ביאר האלשיך, כל דבר משתוקק לשוב אל שורשו, אל הדבר שנפרד ממנו, וכן הנשמה, אשר חוצבה מתחת כסא הכבוד והיא חלק אלוה ממעל, וניתנה בתוך גופו של אדם, חומר עכור, הלא תקוץ בו יומם ולילה, ותמיד משתוקקת היא לצאת מתוך הגוף ולשוב לשרשה. ואולם, בראותה כי הקב"ה בעצמו משרה את שכינתו בתחתונים, אזי גם היא מתנחמת וסובלת, כי אומרת היא לעצמה, דיו לעבד להיות כרבו, והדברים קל וחומר שאם הוא יתברך שאין קץ וסוף לקדושתו, ובכל מקום על הארץ כבודו. כל שכן הנשמה, שהיא רק חלק אלוה ממעל, ראוי שתשכון בגופו של אדם. וזו כוונת הפסוק, "ונתתי משכני בתוכם", וממילא "ולא תגעל נפשי אתכם" [בגלל שנתתי משכני בתוכם, לכן ה"נפש" לא תגעל אתכם, כי היא תאמר את הקל וחומר הנוכח]. עד כאן דברי האלשיך.

על דרך זו ניתן לפרש גם את פסוקנו, שהנה אמרו חז"ל (סנהדרין ז, א) כל דיין שדן דין אמת לאמיתו משרה שכונה בישראל. ועל כן אמר (כאן) הכתוב, צדק צדק תרדוף, ואז, כשתדון דין הגון תשרה השכונה בישראל, כדברי חז"ל הנוכחים, ואז "למען תחיה", כי אז יהיה קל וחומר לנשמה, להשאר בתוך הגוף, ולא לשוב אל כור מחצבתה...

"צֶדֶק צֶדֶק תִּרְדֹּף לְמַעַן תַּחֲיֶה וְיִרְשֶׁת אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ" (טז, כ)

מעשה נורא במשרת שגנב את בגדי אדונו והכניע תחתיו את אדוניו

בספר אהבת חיים (פרשת עקב עמ' כ"ה) הביא מעשה בעשיר נדיב וירא שמים, שגידל יתום בתוך ביתו. האכילו והשקהו, הלבישו והנעילו, השיאו אישה, קנה לו דירה, מילא אותה בכל טוב, וכדי שתהיה לו פרנסה אף קנה לו כרכרה, שיפרנס את משפחתו בכבוד. ולא זו בלבד אלא שבכל פעם שהיה זקוק לנסיעה, היה מזמין את היתום להסיעו, והיה משלם שכרו בעין יפה.

פעם קרא העשיר ליתום, ואמר: ראה, עלי לנסוע לצורך עסק מסחרי למקומות חדשים וארצות רחוקות. האם תיאות לשמש כעגלון במסעי ואני אשלם שכרך ביד נדיבה? היתום הסכים ברצון. וכך נסעו מעיר לעיר, ממחוז למחוז וממדינה למדינה, הגיעו לארץ רחוקה וזרה, ולנו שם במלון.

באמצע הלילה בא היצר הרע ופיתה את היתום ולחש באזניו: עד מתי תהיה עגלון, מתי תהיה גם אתה לאדון? מה עשה, קם ממיטתו ולבש את בגדי אדוניו ואת בגדיו הניח ליד מיטת האדון, ובאשמורת הבוקר פתח פיו בגערות: קום, עצל, עד מתי תשכב, עד מתי תאכל לחם חסד?!

גילגל העשיר את עיניו, וחשב בוודאי עדיין חולם אני, משרתי עומד מעלי, לבוש בבגדי, וגוער בי!

והמשרת פקד: קום, עצל, והתלבש!

אמר לו: תן לי את בגדי, ואלבשם!

צחק היתום: וכי משרתך אני? הן בגדיך למראשותיך, קום ולבשם ותכין מהרה את העגלה לנסיעה, כי עוד רחוקה הדרך לפנינו! משהתמהמה - איים להכותו!

בעל כורחו קם העשיר ולבש את בגדי משרתו. נטל את השוט וישב על דוכן העגלון, משך במושכות, וכן טיפוחי השטרע במרכבה ולא פסק מלהמטיר עליו פקודות. בכה העשיר במר נפשו, כי ברגע אחד איבד הכל. כך נסעו יום ויומיים, שבוע ושבועיים, כשהאדון משרת כעגלון... עד שנפשו קצה בחייו. אמר לעצמו, הרי אני גידלתי את הנער מקטנותו, נתתי לו הכל, לא חסכתי ממנו מאומה. הזו התודה המגיעה לי? הזו הכרת הטוב?!

הגיעו לעיר אחת, ו"האדון" נכנס בלוויית "משרתו" ליקרה שבאכסניות וביקש חדר מרווח עבורו. ואילו "משרתו" יכול לישון בחצר, ליד הארוות...

פנה העשיר בכפיפות קומה לפינתו, וכעבור שעה קלה, כשהיתום עלה לחדרו, חמק אל הרחוב, ראה זקן הדור צורה והשיח בפניו את לבו, וביקש את עצתו.

אמר לו: אל תירא, יש לנו כאן רב גדול, נבון וחכם. אלך אליו ואשאל את פיו.

לך, אמר העשיר, ויברכך האלהים.

בבוקר, התדפקו שלוחי בית הדין על דלת המלון וכה אמרו, הרב ציוונו להביא בפניו את האורחים שבאו לכאן הלילה, להתייצב בפניו לדין תורה! חרד "העשיר" המתחזה. דין תורה? מה לו ולרב?! אך אין מסרבים להזמנת הרב.

עלה עם "משרתו" לבית הדין. הושיבום בחדר המבוא והורום לחכות ולהמתין.

הדלת נפתחה, והרב קרא: "עגלון!"

מיד זע היתום, קם ממקומו, אלא שתיכף הבין שטעה, ושב למקומו. אבל היה זה רגע קט מאוחר מדי... על כן הרב נתן בו עינו ואמר, כן, אליך התכוונתי!

השיבו "העשיר", אבל אני... אינני העגלון, הוא העגלון!

בוא, היכנס לחדרי, הורה הרב. וכשנכנס, הצליף עליו בשבט לשונו.

לא העיז פניו כנגד הרב, והרב קרא לעשיר שילבש את בגדיו ויטול את רכושו.

סיים הרב אהבת חיים, מפה למדנו כח הצדיקים האמיתיים, איך היו מוציאים דין אמת וצדק לאור. אמת ויציב, יש כאן התגלמות של "ושפטו את העם משפט צדק".

אולם זאת ועוד טמון פה, אם את עינינו נשים בסיפור, ונעיין בו, נמצא כי יש כאן משל נוקב, הקדוש ברוך הוא שלח לעולמנו את הנשמה, חלק אלוה ממעל, אצילה ומרוממת, כדי להתעשר בתורה, במצוות ובמעשים טובים. אבל

הנשמה, כשלעצמה, רוחנית היא, זקוקה ל"משרת", הוא הגוף, ועליה לספק לו את צרכיו. אכילה, שתיה, לבוש.

אך נורא הוא, כאשר ה"משרת" הופך לאדון, ומכניע תחתיו את אדוניו. כאשר כל ההידורים והמשאבים מכוונים לצרכי הגוף, והנשמה ניזונת מפירורים...

הבה נשיב לנשמה את בכורתה!

"צֶדֶק צֶדֶק תִּרְדֹּף לְמַעַן תַּחֲיֶה וְיִרְשָׁתָּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ" (טז, כ)

לפי פסוק זה יש להושיב דיינים בשני וחמישי

כתב הגר"א מוילנא בספרו קול אליהו (שופטים סי' ק"ח), דאיתא במדרש על פסוק זה, דמכאן אמרו להושיב דיינים בימי שני וחמישי. ולכאורה מדרש תמוה הוא, מניין רואים בפסוק שצריך להושיב דיינים בימי שני וחמישי? ופירש

הגר"א מוילנא, ידוע שיש שבעה כוכבי לכת שמשרתים את העולם במשך כל ימי השבוע, וסימנם שנצ"ם חכ"ל, שהם ר"ת, ש- שבתאי. נ- נוגה. צ- צדק. מ- מאדים. ח- חמה. כ- כוכב ששמו "כוכב". ל- לבנה.

והנה בתחילת הלילה, סדר הכוכבים הם כצנ"ש חל"ם, שביום ראשון בתחילת הלילה, שולט "כוכב", ביום שני בלילה, שולט צדק, וכן הלאה. אמנם בסדר תחילת הימים, הסדר הוא חל"ם כצנ"ש, דהיינו ביום ראשון בתחילת היום

שולט כוכב חמה, וכן הלאה. ונמצא שביום חמישי בתחילתו שולט כוכב צדק.

לפי כל הנ"ל נמצא שכוכב צדק שולט פעמיים בשבוע. ביום שני [בתחילת הלילה] וביום חמישי [בתחילת היום].

ולפי זה נפלאים דברי המדרש "צדק צדק תרדוף", מכאן שצריך להושיב דיינים בימי שני וחמישי, שהרי אלו הימים שכוכב צדק שולט בהם. ופירוש הפסוק הוא, מתי "תרדוף צדק"? דהיינו באלו ימים תושיב את הדיינים לדון?

בימי "צדק צדק", דהיינו בשני הימים שכוכב "צדק" שולט בהם.

"משפט צדק... צדק צדק תרדף למען תחיה וירשת את הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך" (טז, יח-כ)

שלוש כוונות שצריך האדם לכוין בעת נתינת צדקה

כתב בספר כסא אליהו למה נכתבו שלושה "צדק" סמוכים זה אחר זה, כנאמר, משפט צדק... צדק צדק תרדף? ויובן כי הנותן צדקה צריך לכוין בשלוש כוונות, אחת שתנצל השכינה מהגלות ויבא המשיח, אחת לחיינו ולחיי בני ביתנו, ואחת שיזכה לחיי העולם הבא, וכוונות אלו מרומזות בשלוש פעמים "צדק" ולכך הוכפלו.

וכך עוד מרומזים שלושתם בהמשך הפסוק "למען תחיה וירשת את הארץ" שהנה:

"למען" - עולה בגימט' "קץ" דהיינו קץ משיח.

"תחיה", שיהיו חיים לו ולבני ביתו ויזכה לתחית המתים, אל תקרי "תחיה" בחיר"ק אלא "תחיה" בשו"א וקמ"ץ.

"וירשת את הארץ", דהיינו שיזכה לארץ ישראל ולעולם הבא דהיינו גן עדן.

ואף אם הוא תלמיד חכם, אל יחשוב שבלימוד לבד יצא ידי חובתו, אלא ילמד תורה וגם לא יהיה קמצן בממונו ויתן צדקה, לפי שאם תניח את האות ה' המרמזת לחמישה חומשי תורה, בנוסף למילה "צדק" תעלה בידך המילה "צדקה", כלומר תורה וצדקה ביחד היא מדרגה טובה ונפלאה.

כך גם שלוש פעמים "צדק" עם שלוש התיבות עולה בגימטריא "תקפה", וזה מרומז באומרם (מסכת אבות פ"ג מ"ה) "תקפה" עליו "משנתנו", רצונו לומר, מי שיש בידו את הכוונות האלו בנתינת צדקה [העולים "תקפה"] וגם יש בידו לימוד תורה [וזהו "משנתנו"], הרי זה משובח, והוא תוקף את יצרו הרע, שאינו מניח לו ליתן צדקה.

"ולא תקים לך מצבה אשר שנה ה' אלהיך" (טז, כב)

לא להפוך את עניני העוה"ז למצבה - קבע

ראיתי בספר מעיינה של תורה (כאן) שפירש את פסוק זה בשם ספר קדושת הלוי כך, דהנה ידועה המשנה במס' אבות (פ"ד מט"ז), העולם הזה דומה לפרוודור בפני העולם הבא, התקן עצמך בפרוודור כדי שתיכנס לטרקלין. אם כן האדם צריך לדעת שהעולם הזה חולף, ואסור לו לקחת את עניני העולם הזה אצלו בתור דבר קבוע ויציב.

וזה פירוש הפסוק "לא תקים לך מצבה" - אל תקים "לך" - את הענינים "שלך" דהיינו עניני העולם הזה, "מצבה" אל תעשם דבר קבוע, יציב וקיים, כיון שזה "אשר שנה ה' אלהיך".

"והגד לך ושמעת ודרשת היטב והנה אמת נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת בישראל" (יז, ד)

זכות גדולה למי שדורש ומזכה את הרבים ומחזירם בתשובה

כתב בספר ליקוטי מנחת אהבת אליהו (פרשתנו עמ' ק"ע נדפס תש"ח) יובן לענ"ד שהפסוק מרמז על שאמרו רז"ל (סנהדרין ע"א. ובעוד דוכתי) "דרוש וקבל שכר", היינו שכל פעם ופעם שהרב דורש ומזכה את הרבים, משמיע להם דברי תוכחות ומוסרים, מודיעם שכר ועונש ומלמד אותם דינים והלכות, אף אם מאה אנשים אינם שומעים בקולו, לא ירע לבבו, כי אפשר שישמעו עשרים, או עשרה, או חמשה, או אפילו אם ישמע אחד בלבד די בכך, כמו שאמרו (בבא בתרא י"א). "כל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא", שהיות ונתן חיים וקיום לנפשו ונשמתו של אותו אחד, הרי הוא קיים עולם מלא, היינו את העולם הבא של האחד, שהן העיקר הם חיי עוה"ב.

וזהו שנאמר כאן "והגד לך", היינו הרב הדורש לאחרים ומלמדם בינה, מאשר "הוגד לו" ממרום והבין משכלו, "ודרשת" להבין לאחרים ולהשמיע אותם, כדי שיעזבו את דרכם הרעה ויחזרו בתשובה, וממשיך הפסוק "ושמעת ודרשת היטב" היינו בלשון צח וברור ומתוק, עד שיקבלו את הדבר ויאמינו שזה הדבר אמת ונכון, וכל מה שהיו עושים קודם, היו מעשים שאינם טובים ומעשה "תועבה". וכפי שממשיך הפסוק "נעשתה התועבה הזאת" בלשון עבר, כלומר אז יבינו שהמעשים שעשו קודם, היו תועבה, ומעכשיו והלאה יקבלו עליהם שלא יעשו עוד את התועבה הזאת.

גנב שהפסיק לגנוב בעקבות דרשה ששמע, זוכה לעושר גדול

ושמעתי מהרב רבי דוד שרים מעיה"ק ירושלים מעשה נורא [הובא גם בס' אהבת חיים (שופטים עמ' נ"ח)] באדם אחד שלא היה לו משא ומתן, וכל לילה ולילה היה הולך לגנוב מבתיים ומהגניבות היו ניוונים הוא ואשתו, ולא היו להם בנים ובנות כי אשתו היתה עקרה, ומעולם לא היה הולך לביהכ"נ להתפלל, לא בשבתות ובימים טובים. שבת אחת היה עומד בפרשת דרכים וראה הרבה אנשים ההולכים בקבוצות, שאל אחד מהם, מה היום מיומים? מה הענין הזה, ולהיכן אתם הולכים? השיבו, הן היום מגיע חכם גדול לדרוש בבית הכנסת, ואנחנו הולכים לשמוע את דברי

קודשו. אמר, אלך ואראה מהו הדרש שהחכם דורש. הלך לבית הכנסת וראה שהחכם עומד ודורש וכולם שותקים. תמה הגב תמיהה גדולה מהו זה הענין, עד ששמע שהיה החכם דורש "מזונותיו של אדם קצובין מראש השנה ועד ראש השנה" (ביצה טז), אם האדם ממתין, הקב"ה נותן לו בהיתר ובריוח, כמו שאמרו רז"ל (ברכות כ), מתון מתון ארבע מאה זוזי שוי [הסבלנות שווה סכום כסף גדול]. אולם אם האדם אוכל מגזל ומגניבה ומאיסור, הקב"ה נותן לו את עונשו בגיהנם, שיש בגיהנם אש תמיד תוקד לא תכבה, עונש רע ומר ודינין קשין, ופוחתים לו ממה שקצבו לו לפרנסתו ונותנים לו עונש. אבל אם נוהר מאיסורין ומגזל ומחמס ומגניבה, נותנין לו פרנסתו בריוח ובנחת מה שקצבו לו ביום ראש השנה.

ועוד דרש החכם כמה תוכחות ומוסרים. ואחר כך אמרו קדיש והתפללו מנחה, והלכו כל אחד ואחד לביתו, ועסקו בסעודה שלישית. הגב גם הוא הלך לביתו. ובליל מוצאי שבת לא הלך לגנוב כפעם בפעם. שאלה אותו אשתו, מדוע אין אתה הולך לעבודתך כמו בלילות אחרים? אמר, כך וכך שמעתי מהחכם שדרש שנותנין לאדם כל מה שקוצבים לו בנחת אם לא גזל ולא גנב, ואם כן למה אנוכי הולך לגנוב, טוב יותר שלא אלך לגנוב, והקב"ה בלאו הכי יתן לי את אשר נגזר עלי בנחת. באותו שבוע אכלו כל מה שהיה להם ושמרו שבת כהלכתה, ואחר חצות הלך לביהכ"נ ושמע שהחכם דורש את סוף הדרשה שנשארה משבת שעברה. כששב לביתו, אמרה לו אשתו לא נשאר לנו מה לאכול, מה אתה חושב לעשות? בלית ברירה בליל מוצאי שבת נכנס לגנוב בבית אלמנה אחת, והנה הוא רואה סל מלא בשר דגים ועופות, לקח לאכול, אך מיד נתחרט ואמר בליבו, למה אנוכי אוכל מן האיסור, טוב יותר שהקב"ה ישלח לי מן ההיתר, כמו שדרש החכם. באותה שעה האלמנה שמעה שנכנס הגב לביתה, אולם לא פצתה פיה מפני הפחד שמא הגב יהרוג אותה, והיתה בוכה חרש. חזר הגב לביתו בידים ריקניות ובכטן חסרה, אמרה לו אשתו, מדוע חזרת ריקם? סיפר לה את כל המעשה. בבוקר הלך לבית החכם, וכה שאל, אדוני, האם אתה דורש אמת, או שקר? השיבו החכם, כל אשר דרשתי כולו אמת וחס ושלוש שיש בדברי שקר.

סיפר הגב את מעשיו הרעים שהיו בידו ושעזבם, ושאלם כבר עברו שמונה ימים ואין לו כבר לחם לאכול. אמר החכם ירחם ה', היום תשב ותאכל עימי, ונראה מה ילד יום. והנה בעודם סועדים באה האלמנה לפני החכם בוכיה, וכה אמרה, למען ה', אין לי בנים ובנות לא קרובים ולא קרובות, והנה בלילה בא גב אך תוך ביתי ופחדתי הרבה ולא דיברתי מאומה מפני המורא, האם אפשר שכבודו ימצא לי בעל שישמור אותי מפחד ומחשד, וב"ה יש לי עושר ונכסים שנוכל להתפרנס בריוח. אמר החכם לגב האם יש לך אשה ובנים ובנות? אמר לו יש לי אשה והיא עקרה, ואין לי כסף לגרש אותה ליקח אחרת כדי לקיים מצות פריה ורבייה. אמר לו החכם, תיקח אותה לך לאשה, בתנאי שלא תגרש את אשתך הראשונה, קיבלו הגב והאלמנה תנאי הזה, והביא האיש את אשתו אל הדיין ועשה קידושין, וישבו שניהם ביחד, ועשו סעודה ואכלו את העופות והדגים והבשר שהיו בסל. ונתקיים בו שמה שלא אכל באיסור, אכל בהיתר, וכך הממון שחפץ ליקח באיסור מן האלמנה, היה תחת ידו בהיתר.

בראותו כן נעשה בעל תשובה גמור, וכל היום היה יושב ועוסק בתורה וניזון מכסף האלמנה שהיתה עשירה, וזכה בבנים ובנות, ואשתו הראשונה היתה יושבת כמו גבירה. וזהו שמרומז כאן בפסוק, הוגד לך ושמעת "ודרשת" היטב, היינו אם שמעת היטב את ה"דרשה" שלא לגנוב, "והנה אמת נכון הדבר נעשתה [בלשון עבר] התועבה הזאת בישראל", ואז חזרת מדרכך הרעה מלגנוב ו"התועבה" "נעשתה" בלשון עבר ויותר אינה נעשית, דהיינו שחזר הגב מדרכו הרעה, ונעשה חסיד מדרושו של חכם. ודפח"ח.

"על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת לא יומת על פי עד אחד" (י, ו)

מה עונשו של החוטא?

מצינו בילקוט שמעוני (יחזקאל רמז שנה, וע"ע בירושלמי מכות פ"ב ה"ו) שאלו לחכמה, חוטא מה ענשו? אמרה להם, חטאים תרדוף רעה (משלי יג, כא). [דהיינו החכמה ענתה שאין תקנה לחוטא רק בעונש].

שאלו לנבואה, חוטא מה ענשו? אמרה להם, הנפש החוטאת היא תמות (יחזקאל יח, ד).

שאלו לתורה, חוטא מה ענשו? אמרה להם, יביא אשם ויתכפר לו.

שאלו להקב"ה, חוטא מה ענשו? אמר להם, יעשה תשובה ויתכפר לו.

יוצא איפוא כי "על פי שנים עדים", דהיינו על פי הדעות של החכמה והנבואה "יומת המת", או אפילו "שלושה עדים", היינו גם לפי הדעה השלישית של התורה, "יומת המת" לפי שאין לו לחוטא תקנה אלא כשיביא אשם ויתכפר לו, ועתה בזמן הזה שאין בית המקדש קיים, ואי אפשר להביא קרבן, אין לחוטא כפרה. או אף בזמן שבית המקדש

קיים, כאשר אין ידו משגת להביא קרבן, יוצא דינו "יומת המת". ברם ממשיכה התורה ומלמדתנו, "לא יומת על-פי עד אחד", שלפי דעתו של הקב"ה, לא יומת החוטא, אלא די שיעשה תשובה ויתכפר לו.

"כִּי יִפְלֵא מִמֶּךָ דָּבָר לְמִשְׁפָּט בֵּין דָּם לְדָם בֵּין דִּין לְדִין וּבֵין נֹגַע לְנֹגַע דְּבָרֵי רִיבֹת בְּשַׁעֲרֶיךָ וְקַמַּת וְעֵלִית אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֶיךָ בּו" (ז, ח)

כל הצרות בעמ"י הינם בשל "דברי ריבות" - מריבות בעמ"י

בספר מעיינה של תורה (כאן) פירש פסוק זה, בשם המגיד מקלם ז"ל כך: "כי יפלא", אם יהיה בעיניך ל"פלא", מדוע יש לעם ישראל כל כך יסורין ומשפטים עד כדי מיתה, שזה "בין דם לדם". וכן אם תשאל, מדוע יש דינים וגזירות על עם ישראל כל כך, שזה "בין דין לדין", היינו הרבה דינים קשים. וכן אם תשאל, מדוע יש פגעים ונגעים בעם ישראל, וזהו "בין נגע לנגע". אל יפלא בעיניך, כי התירוץ לכל זה הוא, "דברי ריבות בשעריך", הכל בגלל המריבות שיש בעם ישראל בין איש לרעהו, שהן הגורמות לכל זה.

"כִּי יִפְלֵא מִמֶּךָ דָּבָר לְמִשְׁפָּט בֵּין דָּם לְדָם בֵּין דִּין לְדִין וּבֵין נֹגַע לְנֹגַע דְּבָרֵי רִיבֹת בְּשַׁעֲרֶיךָ וְקַמַּת וְעֵלִית אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֶיךָ בּו" (ז, ח)

על ידי החטא פוגם באות א' שבשמו, שנקרא "אדם" ונשאר "דם"

כתב מו"ר בעל הבן איש חי וצוק"ל בספרו "אדרת אליהו" (כאן דף קנ"ד טור ג') וזה לשונו: יובן בס"ד לרמוז, כי ידוע שהאדם על ידי החטא פוגם בשמו שנקרא "אדם" שמסתלקת האלף ונשאר "דם", וזה היה הטעם שהביא אדם הראשון מיתה לעולם, כי על ידי חטאו פגם בשם אדם ונשאר דם, וכך הביא "דם" לעולם כנודע. על ידי החטא שחוטא האדם, עוד הוא פוגם בשם "אדני" ומסלק האל"ף ונשארים האותיות "דין", כי האל"ף באה למתק את אותיות הדין כנודע, והחוטא מגביר מידת הדין ומסלק האל"ף חס ושלוש ונשארים אותיות "דין". גם האדם על ידי העונות חס ושלוש נותן כח לסטרא אחרא לנגוע בקדושה חס ושלוש ולינק ממנה חלילה, על דרך מה שאמרו חכמינו ז"ל (בבא מציעא כב.) ירדן שנטל מזה ונתן לזה וכו'... וכנודע משם רבנו האר"י זיע"א (שער מאמרי רשב"י, ריש ויקהל).

וזה שאמר "כי יפלא ממך דבר למשפט", רוצה לומר, שאם תראה שיש משפט ודין בעולם, והביא הקדוש ברוך הוא צרות חס ושלוש, ויפלא ממך טעם הדבר של זה, כי תאמר מדוע עשה ה' ככה לארץ הזאת? הנה דע לך שאותיות "דם" שנשארו מהסתלקות האלף משם "אדם", הם גרמו להיות הדם בעולם באותו המשפט כי מידה כנגד מידה, וזהו "בין דם לדם", "בין" - מלשון הבנה, רוצה לומר, צריך שתבין שה"דם" הנשאר מאותיות "אדם" המה גרמו להם המיתה בעולם. גם "בין דין לדין", רוצה לומר, שתבין עוד, שאותיות "דין" הנשארות משם "אדני", הם גרמו לדין הזה הקשה שהיה בעולם.

גם "בין נגע לנגע" רוצה לומר שתבין עוד, שהנגע שנגעה הסטרא אחרא חס ושלוש בקדושה על ידי העוונות לינק ממנה, היא גרמה לנגע ההוא שהיה למטה בתחתונים, שנעשה בהם המלקות רצועה בישא מאויבים הצרים אותם, וכל העוונות נתהוו ונעשו משורש עוון של שנאת חינוס, כי עוון זה הוא שורש פורה ראש ולענה לכל העוונות, והם שגרמו לכל זאת, וזהו "דברי ריבות בשעריך" הוא עוון שנאת חינוס שהוא גרם וסיבב לכמה עוונות שיהיה בהם פגמים אלו, כי שנאתה חינוס כוללת כמה עוונות, ביניהם המחלוקת, לשון הרע, גאווה וכיוצא. והעצה היעוצה לכך היא, שאין תקנה כי אם בתשובה ומעשים טובים, ולכן צריך "וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ה' אלהיך בו", כי הוא בית המדרש אשר יושבים בו חכמי ישראל המורים לכל ישראל את החוקים והתורות, את הדרך אשר ילכו בה והמעשה אשר יעשו, ויורו להם דרך ישרה לעבוד את ה' ולשמור מצותיו וחוקותיו כל הימים, כי שם הוא מקום טהרת האדם מטומאת היצר הרע, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (קדושין ל:) אם פגע בך מנוול זה [היינו היצר הרע], משכהו לבית המדרש, וזהו "וקמת ועלית אל המקום" וכו'... ולכך אמר "וקמת ועלית", לרמוז שבהליכתך לבית המדרש יהיה לך קימה ועילוי. "ובאת אל הכהנים" הם התלמידי חכמים משרתי ה' העוסקים בתורה שהיא במקום הקרבנות, כנאמר (ויקרא ז, לו) "זאת התורה לעולה ולמנחה" וגו'. ודרשו במנחות (דף קי.) זאת התורה לא עולה ולא חטאת וכו' דהיינו לימוד התורה עולה במקום עולה והחטאת. "הלויים" שנלווים תמיד עם השכינה ומשתתפים בצערה וכביכול אחוזים ודבוקים בה. "ואל השופט" הוא גדול הדור. "אשר יהיה בימים ההם ודרשת", הוא ענין התשובה ותיקון מעשיך, "והגידו לך את דבר המשפט", ואז, "ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבחר ה', ושמרת לעשות ככל אשר יורוך, על פי התורה אשר יורוך, ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה, לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל".

"לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" (וי, יא)

אפילו אומרים לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין

ביאור נחמד על כך כתב בספר פני משה: באה התורה להורות לבני האדם שיש להיזהר בדרשות חז"ל במקראי קודש, אף כשפשט הכתוב אינו סובל את הדרש. כגון מה שדרשו חז"ל (שבת קיט.) את הפסוק (דברים יד, כב) "עשר תעשר", עשר בשביל שתתעשר. והרי מילת "תעשר" היא בשי"ן שמאלית, ואילו תתעשר היא בשי"ן ימנית. וכן מה שדרשו חז"ל (ספרי דברים פסקא יג ד"ה דבר אחר) על הפסוק (דברים א, יג) "ואשימם בראשיכם", ודרשו חז"ל, אשמם בראשיכם, שאשמותיהם של ישראל תלויים בראשי דיניהם. וכן מה שדרשו בבראשית רבה (ריש פרשה צ"א) על הפסוק (בראשית מב, א) "וירא יעקב כי יש שבר במצרים", יש "סבר", וכן דרשת חז"ל (יומא עב.) דאגה בלב איש "ישיחנה", דרשו "ישיחנה" ועוד כיוצא בזה שהחליפו את הנקודה שעל אות ש' מימין לשמאל.

על זה אמרו חז"ל, אפילו אומרים לך על ימין שהוא שמאל, כלומר אפילו הורו לך שתדרוש את היפך הכתוב בש' "ימנית" ותדרשו ל"שמאל", תשמע לדבריהם, כי כל דבריהם כגחלי אש, וענין הדרוש מקובל הוא אצלם איש מפי איש עד משה רבנו שקיבל מסיני אף מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש (ירושלמי פאה פ"ב ה"ד), רק דאסמכוה אקרא.

מעשה מופלא על אמונת חכמים

מעשה באשה הרה שהלכה לבדיקת אולטרא סאונד, והרופא נבעת לראות בצילום בבירור, תינוק שיש לו שלוש רגליים וגוף מעובה. "זו מפלצת" קרא הרופא בחרדה. יש לבצע מיד הפלה!! האשה נחרדה, ומן הקליניקה עשתה דרכה היישר לביתו של מרן הגאון הרב בן ציון אבא שאול זצוק"ל נרעשת ובוכיה.

שמע מרן, צחק ואמר: מדוע רק שלוש רגליים? יש שם ארבע רגלים. אל תשימי לב לדבריו.

חשבו עיניה. רק זה חסר לה, ללדת מרבה רגליים!!

שאלה האשה "אבל הרופא אמר?"

השיבה הרב, שמעתי מה שאמר הרופא, ואת באת לשמוע לאשר אני אומר, ואני אומר שלא לבצע הפלה!

התאזרה האשה באמונת חכמים, ולתקופת הימים ילדה תאומים... (להתעדן באהבתך)

מעשה פלא איך שני גדולי ישראל כיוונו לאותה דעה

בספר שבעים שנה בירושלים (גליס עמ' ע"ג) מסופר אודות מברק שהגיע בחודש תמוז תרס"ה לבית הראשון לציון הגאון ר"י אלישר זצ"ל. למברק, שהיה ארוך מאד והיו בו מאה ושלוש-עשרה מילים, צורף תשלום גם עבור תשובה. במברק נאמר שהרב מנאוואמינסק (פולין) מבקש בשם כל העדה עזרה דחופה מאנשי ירושלים. המדובר הוא בעדות שקר שהעידו שני יהודים אשר שהו בעבר בנאוואמינסק ונמצאים כיום בירושלים. עדות שקר זו סייעה להאשמת חמישה נוצרים בעוון רצח, ובפסיקת פסק דין נגדם, ואם אכן יבוצע גזר הדין, צפויה לכל יהודי המקום סכנה גדולה, כתוצאה משנאת הגוים שתגבר מאד בעקבות הוצאת הנאשמים להורג. בקשתנו היא איפוא, מסיים הרב את מברקו, לדרוש מהעדים - הנמצאים עתה בירושלים - לחזור בהם מעדותם ולהודיע זאת בהקדם לקונסול הרוסי. על החתום: רבינר רבינוביץ נאוואמינסק, מחוז וורשא.

חקירת שני האנשים העלתה, שאמנם עדותם שניתנה בזמנו בחוץ לארץ, גרמה להרשעת הגוים והיא אמינה ואמיתית, אך יחד עם זאת הם אמרו שאמנם קיים חשש לפוגרום שעלול להתחולל שם בעקבות הוצאת הגוים להורג. בהיות והנושא חמור עד מאוד וקשור לדיני נפשות, כינס הרב את טובי העדה בירושלים כדי לטכס עצה ולהחליט כיצד להתייחס למברק זה. לאחר דיון ממושך, קם הרב אלישר הישיש על רגליו והעלה צד חדש לגמרי: לדעתי, אמר הרב, המברק מזויף! יתכן שהרב רבינוביץ אינו יודע כלל ממנו, ויתכן שאולץ לחתום עליו. מכל מקום, נראה לי שהמברק נשלח על ידי משפחות הרוצחים הרוצים להציל את קרוביהם, ולפיכך אם יוודע שהיהודים, כביכול, חוזרים בהם מעדותם, דווקא עובדה זו עלולה לחולל פרעות. על כן נראה שיש להתחמק, באיזו שהיא עילה, ממתן תשובה ישירה בנידון.

אלא שהיות ולא כולם הסכימו לכך והחל ויכוח חריף, שלח הרב אלישר שליח מיוחד אל הגאון רבי שמואל סלנט וביקש להעיר אותו משנתו ולבקשו שיחווה דעתו בנושא, וככל אשר יאמר יעשה. כששמע רבי שמואל סלנט

את הדברים ותוכן המברק, אמר שלדעתו יש כאן זיוף, והציע להשיב דברים סתומים שאינם מביעים מאומה, ובלבד שלא לשתף פעולה עם מעלילי עלילות שוא.

משנודעו דברי רבי שמואל סלנט הוכפלה ההפתעה - ממש שני נביאים מתנבאים בסגנון אחד. עשו כעצת שני גדולי התורה והודיעו שהרב אלישר הינו נתין טורקי, ולכן אינו רשאי להתערב במה שמתרחש בארצות אחרות, תשובה סתמית שאינה קובעת עמדה.

שבועות אחדים לאחר מכן נתפרסם בעיתונים העבריים "הצפירה" ו"הזמן": "הודות לפקחותם של רבני ירושלים, נכשלו שונאנו בנסיונם ללכדנו ברשתם, על ידי מברקים מזוייפים שנשלחו אליהם כביכול, בשם הרב שלנו. על ידם ניצלנו מפרעות, שכן אילו היו הרבנים בירושלים הולכים שולל אחרי המברקים, כי אז לא היה גבול למה שהיינו סובלים פה".

אמרו לך חכמים הנהגה, והיא נראית קלה בעיניך, מכל מקום תעשה בדיוק כמו שאמרו

יש להזהר לשמוע לדברי חז"ל אפילו אם הדבר קל בעיניך, כגון מה שאמרו חכמים (ש"ע או"ח סי' ב' ס"ד) בעת נעילת הנעלים ינעול של ימין תחילה, ואח"כ שמאל, וכשחולץ את המנעל, יחלוץ של שמאל תחילה, וכך בלבישת הבגדים (שם מ"א ס"ק ג' ומ"ב ס"ק ד' בשם הכתבים), וכן צדדי המעיל יהיה ימין על צד שמאל (ראה פסקי תשובות סי' ב' אות ד' מפי ספרים), וזהו "לא תסור ימין ושמאל", צריך להזהר בהם, ולא תאמר מה יש אם אסדר המעיל שמאל על ימין, כי צריך להגביר תמיד ימין על שמאל, לפי שהכל דוגמא דלעילא, וכל עשיותיו ראוי להיות על דוגמא עליונה.

וכתב רבנו האר"י ז"ל (שער הכוונות דרוש ר"ה, ופסקו המ"א סי' ב' ס"ק ג' ונמשכו אחריו הפוסקים) שלא ילבש שני מלבושים יחד, כי גורם לשכחה, כי מלבוש האדם מן הקדושה, אמנם על ידי עבירות, גורם האדם שיתאחזו הקליפות במלבושיו. והנה כל מלבוש ומלבוש יש לו אור מקיף ואור פנימי, והאור המקיף כוחו רב ולכן דוחה את הקליפות. ולכן הלוּבש שני מלבושים יחד, היות ואינו מניח לאור המקיף לעבור ולהקיף בין מלבוש למלבוש, גורם על ידי כך שאין הקליפות נדחים, ובזה גורם השכחה. כי "שכחה" אותיות "חשכה", היא הקליפה המחשיכה עיני האדם, כי השכחה מצד הסטרא אחרא, ואילו הזכירה היא מצד הקדושה, כמו שאמרו (ברכות לב:) ואין שכחה לפני כסא כבודך.

מצוה היא שלא לומר דבר שלא נשמע

הרב הצדיק רבי ישראל מויזניצא ז"ל היה נוהג בכל ערב לטייל כחצי שעה בלוויית הגבאי שלו. פעם אחת הגיע בדרך טיולו עד בית גביר אחד, שהיה מנהל הבנק המקומי. איש זה היה שומר מצוות נאור ומשכיל, ולא מחסידי הרבי כלל. משהגיע לשם דפק על דלת הבית, וכאשר המשרת פתח את הדלת נכנס פנימה והגבאי אחריו.

הדבר היה תמוה בעיני הגבאי, שלא הבין לשם מה נכנס הרבי לבית הגביר, אך לא העז לשאול לפשר הדבר. כאשר ראה בעל הבית את הרבי כשבא לביתו, חרד לקראתו וקבלו בכבוד הראוי, כי היה מנומס ובעל הליכות. הגיש האיש כסא לרבי לשבת והרבי ישב במקומו מבלי להוציא הגה מפיו. בעל הבית לא הרהיב עוז בנפשו לשאול את הרבי בעצמו מה לידידי בביתי, ועל כן פנה בלחישה אל הגבאי ושאלו לפשר הביקור הזה, השיבו הגבאי כי גם הוא אינו יודע מאומה.

אחרי זמן של ישיבה בדומיה קם הרבי מכסאו, נפרד מבעל הבית ויצא לדרכו, בעל הבית הלך מפני הכבוד ללוות את הרבי, וליווהו עד ביתו, משהגיעו לשם והגביר התכונן לחזור הביתה, לא התאפק עוד ושאל את הרבי, ימחול לי הרב על שאלתי, הנה בביתי לא היה מן הנימוס לשואלו מפני מה כבדני בביקורו, אבל עכשיו כאן, ברצוני לדעת את סיבת הביקור? השיב לו הרבי, הלכתי לביתך כדי לקיים מצוה וברוך ה' שקיימתיה. איזו מצוה תמה הגביר? השיב הרבי: רבותינו אמרו, כשם שמצוה על אדם לומר דבר הנשמע, כך "מצוה" על אדם שלא לומר דבר שאינו נשמע (יבמות סה:). ובכן אני חושב אם אני אשב בביתי וכבודו בביתו, כיצד אקיים את המצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע? על כן צריכים ללכת לבית האיש שאינו שומע, ושם לשתוק ולא לומר לו דבר, ואז תהיה המצוה כתיקונה, וכך עשיתי. אמר לו הגביר אם כך הם פני הדברים, יאמר לי הרבי את דבריו אולי אשמע? לא, אמר הרבי מובטחני שלא תשמע. וככל שהרבי סירב מלהגיד את הדבר, כן גברה סקרנותו של הגביר לדעת את הסוד, והפציר ברבי שיגלה לו את הדבר שאינו נשמע. לבסוף נעתר הרבי ואמר לו, הנה אלמנה פלונית, והיא עניה מרודה, חייבת לבית הבנק של כבודו סכום כסף מסויים על המשכנתא של ביתה. בימים הקרובים עומד הבית למכירה על ידי הבנק במכירה פומבית, ואת האלמנה יוציאו החוצה. חפצתי לבקש מכבודו שימחל את החוב לאותה אלמנה, אבל לא אמרתי בקשתי, משום אותה מצוה

שלא לומר. אמר לו הגביר בתמהון, היאך אפשר דבר שכזה, הלא החוב אינו חוב פרטי שלי אלא של הבנק, ואני אינני אלא מנהל של הבנק, אבל עדיין לא בעליו ואדוניו, והסכום הוא של כמה מאות רייניש, ואם כן...

הפסיקו הרבי, הלא הוא הדבר, אשר דברתי שלא תאבה ולא תשמע. במילים אלו סיים הרבי את השיחה ונכנס לביתו, והגביר אף הוא הלך לביתו. אבל הדברים נכנסו כחץ בלבו של הגביר ולא נתנו לו מנוח, עד שלבסוף כיסה מכיסו את כל החוב של האלמנה לקופת הבנק, והאלמנה נשארה בביתה.

רווח הציות לחכמים

שני בחורים באו מארצות הברית ללמוד בישיבת מיר דליטא, והנה הם חלו במחלה נדירה וקצרה יד הרופאים המקומיים מלהושיע. המשגיח של הישיבה הגאון רבי ירוחם זצ"ל שלח אותם אל אחד מגדולי הדור שהתגורר במקום מרוחק ממיר, ואמר להם שישאלו אודות רופא מסויים הנמצא באיזור מגורי הרב. לפני שיצאו הזהירם רבי ירוחם על שני דברים: שיתיעצו עם הרב בכל פרט ולא ימרו את פיו, וגם יסורו בדרכם לחפץ חיים לבקש את ברכתו, ובלא ברכה ממנו, אל ימשיכו בדרכם.

השניים יצאו לדרך ושמו פעמיהם לעיר ראדין תחילה, מקום מושבו של בעל החפץ חיים זצ"ל. כאשר הגיעו לביתו, אמרו להם בני הבית, כי החפץ חיים שהיה אז זקן מופלג, עלול להרדם באמצע השיחה עמהם ולשקוע בשניה ממושכת במשך שעות, ואכן כך היה, מיד לאחר שנכנסו אליו ואמרו לו את מבוקשם, נרדם. חלפו כמה שעות והזמן שעמד לרשותם עד מועד צאת הרכבת עמד לחלוף, עד שכמעט נתייאשו מלזכות בברכת הצדיק, אך לפתע התעורר החפץ חיים וברך אותם.

המשיכו השניים בדרכם עד שהגיעו אל מחוז חפצם, ומיד סרו לבית הרב וקבלו ממנו הוראה מפורשת שאם ירצו הרופאים לנתחם, לא יסכימו בשום אופן, רק על ידי רופא פלוני. ואכן עצת הרופאים היתה לעבור את הניתוח האמור. והנה אחד מהם ציית להוראות והתעקש לקבל את הטיפול אך ורק על ידי הרופא שאמר לו הרב, ולאחר זמן הבריא. לימים חזר לארצות הברית וסיפר לרופאים שם את דבר המחלה שהיתה לו. אמרו לו שישנו רק רופא אחד בעולם המסוגל לנתח ניתוח כזה, בודאי אצלו היית? אמר להם אכן כן היה.

אולם חברו כאשר בא אל חדר הניתוחים, נעדר הרופא ההוא מן המקום, אי לכך אמר שהוא רוצה להמתין עד שיחזור, אולם הרופאים הפצירו בו שיפנה לרופא אחר, שכן לא כדאי לדחות את הניתוח, ובפרט שגם הרופא השני הוא רופא מצוין. הדברים השפיעו עליו ולמרות אזהרת הרב, הסכים להינתח על ידי הרופא השני, ואחרי שלשה ימים נפטר. מספרים תלמידי ישיבת מיר שבמשך חצי שנה לאחר המאורע הזה, היה רבי ירוחם זצ"ל מזכיר את השניים שנסעו להירפא בסופה של כל שיחה שאמר בפני בני הישיבה, והיה מסיים את הדברים בזה הלשון, "זה ציית וזה לא".

אילו היו סרים למשמעתו של הרב אף שהיה רך בשנים, לא היו נכשלים

בתקופה הראשונה לרבנותו של מרן הגרי"ז הלוי סלובייצ'ק זצ"ל בעיר בריסק, באו קציני צבא לבית הכנסת ביום ראש השנה לדרוש מהרב שיבוא עמם כדי להגיד וידוי עם אסיר יהודי הנשפט למוות. מכיון שהרב עמד באותה שעה בתפילת שמונה עשרה של שחרית, לא רצו להפריע לו, ויצאו את המקום תוך כדי שהם מבטיחים שישבו שנית בעוד זמן מה. אומנם הציע להם איש מהקהל שיקחו רב אחר מתוך הקהל, אולם השיבוהו שקיבלו פקודה להביא את הרב הרשמי. לאחר שהסתלקו סיים הרב את תפילתו, ומששמע על הענין החליט שלא ללכת ויהי מה. משנודע הדבר, נמצאו בין הקהל אנשים שהעלו חשש שמא יבולע ליהודים אם הרב לא יציית להוראת השלטון, ומכיון שהרב היה עדיין צעיר לימים בגיל כ"ג בערך, הרשו לעצמם לחוות דעה בקול רם, אחרים אף העזו לומר לרב כי הוא מסכן את כל הקהילה, אך דבריהם לא הועילו והרב נשאר נחוש בדעתו.

באמצע תפילת לחש של מוסף, באו הקצינים בשנית לבית הכנסת. הרב, שהבחין בהם, נשאר עומד על מקומו שעה ארוכה כאילו הוא עדיין באמצע תפילתו, ובכך מנע אותם לגשת אליו. סבלנותו של הקהל פקעה, עד שקם אחד מזקני המקום והציג את עצמו בפני הקצינים כאילו הוא הרב הרשמי והלך עמהם.

אחרי התפילה הגיעו כמה שוטרים אל בית הרב בבהלה, בני הבית נבהלו עד מאוד היות וחשבו שהם באים לעצור את הרב על סירובו לציית להוראות השלטונות, אולם עד מהרה התברר שהללו היו שוטרים מעיר אחרת שנשלחו

לשאול אם הרב כבר הלך אל הנידון למות, שכן אם כבר יצא לדרך יש למהר מאוד, כיון שזה עתה התברר שהאסיר היהודי הואשם בטעות, ולמעשה הוא חף מפשע ואין להוציאו להורג. עד מהרה התברר כי הזקן שהתחכם ויצא לשביעות רצונו של הקהל לייצג את הרב, גרם למותו של היהודי, ואילו היו סרים למשמעתו של הרב אף שהיה רך בשנים אך היה אב בחכמה ובריאה, לא היו נכשלים.

על ר' אהרן קוטלר

בספר מרביצי תורה ומוסר (ח"ג עמ' רע"ה) כתוב על הגר"א קוטלר זצ"ל, שכל אימת שפגש ישישים שהכירו גדולים מלפני דור, היה חוקר ודורש מפיהם, שמא ילמד מהם דבר חדש. בקלוצק התגורר יהודי שעוד הכיר את רבי ישראל סלנטר ואת רבי נחומק'ה מהורודנא, והיה רבי אהרן יושב ומבלה עמו שעות ארוכות, מקשיב בהתעניינות יתירה לכל פרט שזוכר האיש ממה שראה ושמע אצלם.

עוד שם מביא מעשה שלמד רבי אהרן ערב שבת אחד בספר חתם סופר והתקשה בקטע מסויים, ובחריפותו השיג על דברי החתם סופר בביטוי נוקב. בערב אירעו שתי תקלות לבני ביתו ונפצעו, והדבר גרם לו צער. אחר כך אמר שבוודאי נענש על שהשיג על החתם סופר באופן כזה, ומה שלא נענשתי אני בעצמי, פירש, מכיון שהתורה שלמדתי אז הגנה עלי, הלא בשעת מעשה הייתי מתייגע בתורה, אכן מידי עונש לא יצאתי.

סיפור מופלא על הגר"י אברמסקי

סיפור הגר"י אברמסקי זצ"ל (מובא בילקוט לקח טוב דברים עמ' י"ד), פעם עסקתי בענין מסויים שבו חיווה דעתו רבן של ישראל הגר"ר יצחק אלחנן ספקטור זצ"ל, ודעתי היתה שונה מדעתו, וחלקתי על דבריו. באותו בוקר נכנסו הבולשביקים לעיר שהייתי בה ונמלטתי לבית שבו התגוררה אשה אלמנה. חיפשתי ספר ללמוד בו ולא מצאתי. פניתי אל האלמנה ושאלתי אותה אם תוכל לספק לי ספר. תחילה השיבה שאין לה שום ספר בבית, אך מאוחר יותר נזכרה שעל אחד הארונות מונח ספר שהושאר בידה לפני זמן רב על ידי מאן דהו. נטלתי את הספר לידי, ולמרבח הפלא היה זה אחד מספריו של הגר"ר יצחק אלחנן, וכאשר פתחתיו נפתח הספר במקום שבו הוא דן בנושא שחלקתי עליו. מיד הבנתי שהגזירה נגזרה ועוד היום אתפס, וכך הווה, עברו שעות מעטות והבולשביקים עצרוני והגלו אותי לסיביר. **מספר הרב שלאחר חודשים ארוכים של שהייה במחנה בסיביר, לילה אחד, בעת שוכני על דרגש העץ שניתן לאסירים, ישנתי וראיתי בחלומי את הגר"ר יצחק אלחנן מסתכל עלי ומחייך, משהקיצתי ניגשתי אל עורך דין שהיה שם, ואמרתי לו, ראה, היום אשתחרר! וכך באמת היה, אותו היום ערב כיפור היה ובשעות הצהרים באו והודיעו לי שאני משוחרר.**

לאחר זמן מה פגשתי את הגר"ר אלחנן ווסרמן זצ"ל, ושאל אותי אם אני זוכר בדיוק את היום ואת השעה שבהם קבלתי את בשורת השחרור. כאשר אמרתי לו את הזמן המדוייק, אמר בהתפעלות, בדיוק באותה שעה שנקבת, שהייתי במחיצתו של בעל החפץ חיים זצ"ל, ואז אמר החפץ חיים, "הרב מסלוצק משוחרר". אמנם היה זה לאחר מסע ארוך ומיגע של השתדלויות רבות בדרכים שונות בדרגים הגבוהים ביותר, אך באותה שעה לא נראתה לעין שום סיבה מיוחדת שהדבר יקרה, ואף על פי כן, החפץ חיים ידע זאת.

עצם קיומו של עם ישראל גדול מכל הנסים והנפלאות שעשה ה' עמנו

סיפורים אלו מזכירים שלמעשה עצם קיומו של עמנו עד עצם היום הזה, מהווה התעוררות גדולה לאמונה, וכאשר כותב הגאון יעב"ץ זצ"ל (בהקדמה לסידורו בית יעקב), איך לא יבוש ולא יעמוד נכלם הכופר בהשגחה כשיעניין בייחוד עניינינו ומעמדנו בעולם, (-המתבונן על עצם קיומו הפלאי של עם ישראל, לא יוכל לכפור בבורא). אנחנו האומה הגולה מכבר, שה פזורה מימי קדם, אחרי כל מה שעבר עלינו מהצרות והתמורות אלפים מהשנים, אין אומה נרדפת כמונו, רבו ועצמו תמיד הקמים עלינו להשמידנו ולאבדנו ולא יכלו לנו. ומה יענה בזה פילוסוף חריף, היד המקרה תעשה כל אלה!?! חי נפשי, כי בהתבונני בשאלות האלה, גדול אצלי יותר מכל הנסים והנפלאות שעשה השם יתברך לאבותינו במצרים ובמדבר. (מוסר חכמים)

"לא תספון לשוב בדרך הזה עוד" (יז, טז)

מדוע אוסר ה' לשוב למצרים?

רבנו יוסף חיים ע"ה אומר, מעשה ברכ אחד שמסרוהו למלכות בעלילה, ושמו אותו בצינוק חודש שלם, ולא הרשו להכניס אליו אף אדם. מה עשה, לקח את ספריו ולמד כל הזמן בלי הפסק. לאחר חודש התברר שהכל היה

עלילה, ושחררו אותו ממאסרו. אותו רב היה מצטער מאוד למה קרה לו כך שהיה במאסר, ומה חטא שהגיע לו ככה? בלילה כשישן נראה אליו בחלום מלאך, וכה אמר: אל תחשוב שלחנים נכנסת למאסר, שבאותו מקום היו ניצוצי קדושה שהיה צריך לתקן ולברר, ואתה היית המתאים לזה, לכן נכנסת שם למאסר, וזכית על ידי כך לתקן את הנשמות האלו, ושכרך הרבה מאד.

וכך היה בישראל שגלו בגלויות בבל, פרס, מדי ואדום, וכל זה למה? כדי שיבררו את ניצוצי הקדושה שהתפזרו בכל הארצות לתקנם. אבל במצרים שבני ישראל כבר היו שם, וברירו ותיקנו כל מה שצריך, שוב לא נשארו שם יותר ניצוצי קדושה, לכך ה' אסר כאן בפסוק לשוב למצרים, ואמר "לא תוסיפון לשוב בדרך הזה עוד". (מספר דרש יהודה)

"שׁוֹם תְּשִׁים עֲלֶיךָ מְלֶכְךָ, רַק לֹא יִרְבֶּה לּוֹ סוֹסִים... וְלֹא יִרְבֶּה לּוֹ נְשִׁים... וְכִסֶּף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה לּוֹ מְאֹד"
(ז', טז-יז)

בת קול היתה מכרזת לשלמה בעלותו לכסאו

איתא במדרש (אסתר רבה א, יב), כסא של שלמה שש מעלות היו לו. בזמן שהיה שלמה עולה במדרגה ראשונה, היתה יוצאת בת קול ואומרת: "לא ירבה לו נשים", ובעלותו במדרגה שניה "לא ירבה לו סוסים", ובמדרגה השלישית "כסף וזהב לא ירבה לו", וכו'. ומרומזים הדברים בראשי תיבות המילה "כסא", שהן כ'סף ס'וסים א'שה (נשים). לרמוז שעל אלו הדברים היתה יוצאת בת קול ומכרזת בעלות שלמה על כסאו.

"לְבַלְתִּי רוּם לְבָבוֹ מֵאֲחִיו וּלְבַלְתִּי סוּר מִן הַמְצֻזָה יְמִין וּשְׂמֹאל" (ז', טז)

מדוע המתגאה כעובד ע"ז?

מבאר החתם סופר על התורה (כאן), איתא בסוטה (דף ד:): כל המתגאה כאלו עובד עבודה זרה. והנה עונה נקראת בשם "מה", כמו שאמר משה (שמות טז, ז) "ונחננו מה". ולכן המקיים מצוה בגאווה, מסיר הוא מהמצוה את המילה "מה", שהיא הענוה. כיון שכן ניקח מהמילה "מצוה" את האותיות "מה", וישארו האותיות "צו", ואיתא בסנהדרין (דף נז:): אין "צו" אלא לשון עבודה זרה.

וזה שאמר כאן הכתוב, "לבלתי רום לבבו מאחיו", היינו שלא יתגאה, כדי "ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל", שאם יתגאה, נמצא שהוא "יסיר" מצד "ימין" של המילה "מצוה" את האות הימנית שלה דהיינו את האות מ', וגם יסיר את האות "השמאלית" שלה, דהיינו האות ה', וישאר בידו מילת "צו", שכאמור משמעה עבודה זרה, ולכן כל המתגאה כעובד עבודה זרה.

"וַיִּנְתְּנוּ לְבַהֵן הַזֵּרַע וְהַלְחִיִּים וְהַקֶּבֶה" (יה, ג)

הרב שביקש את הזרוע, הלחיים והקיבה של הקהילה

מעשה ברבנו המלבי"ם שהיה כהן, ובאחד הימים פנו אליו מקהילת בוקרשט שברומניה, ובקשה בפיהם, שיאות לכהן כרב הקהילה. ענה להם הרב שהוא מסכים לכהן כרב הקהילה, בתנאי שכל בני הקהילה יביאו לו זרוע לחיים וקיבה, שהם כידוע מתנות כהונה. התפלאו עד מאוד אנשי הקהילה לבקשתו, וניסו להציע לו סכום כסף מכובד, אך המלבי"ם בשלו, "רק זרוע, לחיים וקיבה, ואם לא, תחפשו לכם רב אחר".

ביקשו ראשי הקהל מרבנו שיסביר להם את פשר הדבר, וכה ענה להם: "התכוונתי בדברי לשלושה תנאים, זרוע - פירושו שיסכימו כל הקהל להניח תפילין בכל יום ויום על הזרוע. לחיים וקיבה - פירושו להקפיד לאכול מאכלים כשרים, לפי שהמאכלים נאכלים בלחיים ועוברים אל הקיבה". ולכן רק אם הקהל יקבלו עליהם לתת לי "זרוע לחיים וקיבה", אז בוא אבוא ברינה לשמש את קהילתכם.

"תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ" (יה, ג)

הצדיק נקרא "תם", והרשע הופך את סדר האותיות ונעשה "מת"

דרש רבנו אפרים בפירושו על התורה (כאן, והוא מן הראשונים) "תמים תהיה", בגמטריא "תשרי" (910), ללמדנו, ראה לשוב בתשובה בימי אלול, כדי שתהיה "תם" ושלם בחודש "תשרי", בימי הדין הבאים עלינו לטובה.

ואמרו כי הצדיק הוא "תם", והרשע הופך את סדר האותיות ונעשה "מת". והענין הוא, כי הלא האות ת' היא האחרונה שבאותיות, והאות מ' באמצען, ולכן האות ת' רומזת על העתיד והאות מ' רומזת על ההווה. והנה הצדיק דרכו

לחשוב על העתיד, שמכח ראייתו את העתיד, פועל בהווה ונשמר מטעויות, ולכן מקדים הוא את העתיד כשהאות ת' להווה קודמת לאות מ', ולכן הצדיק נקרא "תם". ואילו הרשע מקדים לחשוב על ההווה המרומז באות מ', ולכן נופל ברשעו, וחשוב הוא "מת".

"תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ" (יה, יג)

הקב"ה מסדר את מילות תפילת התמים ההפוכות, לטובה

כשהתפילה יוצאת מאדם תמים, אף שהתמים הופך את משמעות המילה, הקדוש ברוך הוא מסדר מילותיו לטובה, כמו שמסופר על הרב האוהב ישראל מאפטא זצ"ל (אוהל נפתלי עמ' 130 אות שס"ז), שראוהו תלמידיו בערב ראש השנה שצוחק. התפללו מה לרבם לצחוק בשעה כזו מתוחה? אמר להם, דעו שנגזרה גזירה על נשות ישראל המעוברות שהשנה יפילו נפלים, וככל שהתאמצתי לבטל את הגזירה לא הצלחתי. וכעת נתבטלה הגזירה בגלל תפילתו של אדם צדיק תמים, שבמקום לומר מברך השנים, אמר מברך הנשים, ובכך נתברכו כל המעוברות שבעם ישראל שיילדו בנים בני קיימא.

אדם שתמיד בירך את בניו "בקללה" ובשמים הפכוה לברכה

יתר על כן, אף אם תצא חלילה קללה מהתמים, בחושבו שזו ברכה, הרי יתברכו גם ממנו. וכמו שסיפר רבנו יוסף חיים מבבל זצ"ל (עוד יוסף חי פרשת מטות עה"פ לא יחל דברו) על אדם תם עם הארץ שלא ידע להתפלל, ואפילו פירוש המלים של הפסוקים של התורה לא ידע. וה' יתברך חננו בעושר ובריבוי בנים יותר מעשרים בנים זכרים. בבית הכנסת שבו היה מתפלל היה חזן שאומר את הקרבנות בנעימה, וכשהיה מגיע למשנת, "אלו ואלו נשרפים בבית הדשן", היה אומר בנעימה מיוחדת יותר מכל התפילה. וזה העם הארץ שלא ידע פירוש המילים, חשב לתומו כי כנראה תיבות אלו הן ברכות גדולות, והחזן מברך בהם את הקהל, ולכן החזן מגביה קולו בנעימה בכדי להשמיע לציבור. במשך הזמן קלט את חמשת התיבות האלו בעל פה, ולכן כשהיו בניו נגשים לקבל ממנו ברכה בערב שבת, היה מברך אותם ואומר: "אלו ואלו נשרפים בבית הדשן".

ויהי היום ובביתו התארח תלמיד חכם, וכששמע אותו שמברך את בניו, "אלו ואלו נשרפין בבית הדשן", אמר לו: מה אתה עושה?! אתה מקלל את בניך ולא מברכם!! אותו עם הארץ נדהם, והצטער צער גדול. בלילה באו לתלמיד חכם זה בחלום מן השמים בכעס, ואמרו לו: דע לך שכיון שעם הארץ הזה היה אומר את המילים הללו בתמימות, בחושבו שזו ברכה, הקדוש ברוך הוא היה לוקח את המילים ובחסדו מסדר אותם לברכה. ולכן כשקם אותו תלמיד חכם משנתו נצטער עד למאוד.

ועל כיוצא בזה דרשו (שבת סג.) את הפסוק (שיר השירים ב, ד) "ודגלו עלי אהבה", ודילוגו עלי אהבה, שאף על פי שהוא "מדלג" אותיות או תיבות, ובזה משתנה משמעות הדברים, או שתתהפך המילה מטוב לרע, עם כל זה הם "אהבה", שיהיו נשלמים ונתקנים בסדר הנכון.

דרוש א' תשובה וחשבון נפש

להתעורר בתשובה. ולעשות חשבון נפש. וענין ארבעה זמני תשובה.

המלך מלכו של עולם בא אלינו והשערים פתוחים ואם לא עכשיו אימתי

חודש אלול הוא חודש הרחמים והסליחות, ורבותינו אמרו שחודש זה הוא מתנה שה' יתברך ברחמיו הרבים נתן לנו, ואם נשכיל לנצל את החודש כמו שצריך, בוודאי נוכל לזכות לכתובה וחתימה טובה. זה הזמן שהמלך מלכו של עולם בא אלינו והשערים פתוחים ואם לא עכשיו אימתי. אמנם היצר הרע גורם לאדם לחלום, להעביר את החיים בהבל הבלים, כל יום ממציא לו דבר חדש כדי להסיח דעתו, והעולם השפל הזה כולו מלא תאוות מותרות ופיתויים, והאדם הפתי אכן מתפתה. האדם צריך לפקוח תמיד את עיניו ולא יהיה כעיוור המגשש באפילה, צריך לפקוח את עיני

השכל ולחשוב היטב, מה תפקיד האדם בעולמו, למה בא לעולם, ומה תהיה אחריתו, ולא יתן חלילה ליצר לבלבל אותו.

הטיפש שהפסיד את כל החיים שלו, וכל הון שבעולם בשביל תאוה רגעית

משל לעני שהיה מהלך על שפת הים פתאום ראה יד מנופפת לו מתוך המים וצועקת לעזרה, רץ וקפץ אל תוך הים וממש עוד רגע אחד הבחור הזה היה טובע, מיד הרים אותו והוציא אותו מן המים, והנה הוא רואה צעיר בגיל חמש עשרה, חמד בחורים מפרפר, עשה לו החייאה, הפך אותו הוציא את המים שבלע, וטיפל בו עד ששבה רוחו אליו, אח"כ לקח אותו שיטפלו בו, ושומע שהרופא שואל אותו שאלות כרגיל מי אתה, בן כמה אתה, וכו' והנה הוא שומע שזה שהצילו הוא בן המלך ושמה שמחה גדולה, על שזכה להציל את בן המלך.

אמנם בן המלך הזה לא עזב אותו אלא ביקש שישאר אתו כי הוא רוצה לקחת אותו לאביו המלך לספר לו איך שהציל אותו, לולא אתה הייתי טובע בים, וכך עשה לקח אותו למלך והמלך שמח שמחה גדולה, אמר לו חייב אני לך את חיי, זהו בני יחידי יורש העצר שלי, הצלת את חיי של בני, כל מה שתרצה בעולם אני אתן לך, והוא עני מרוד חובק אשפתות אין לו שום דבר, ובדיוק כשהלך על שפת הים חשב מה לעשות, איך יכלכל את בני משפחתו, והנה באה לו ברכה מן השמים, ה' פתח לו את ידו הרחבה. אמר לו המלך המתנה שאתן לך היא שבמשך שעה אחת אתה יכול להיכנס לאוצרותי וליקח משם כסף, זהב, אבנים טובות ומרגליות, וכל מה שתאסוף משך שעה זו זכית. קבעו יום שיגיע ואז השערים יהיו פתוחים ויכנס, העני הלך בשמחה לביתו וסיפר לבני ביתו, אמר להם מהיום אין עוני תתחילו לקנות כל מה שאתם צריכים, אפילו דירות, כי מהיום הפכנו להיות מולטי מיליונרים יש לנו הכל.

כששמעו יועצי המלך מהדבר, אמרו למלך, איך המלך נותן לו שעה לבוא באוצרות, בשעה אחת אפשר לרוקן הכל, אפילו הוא לבדו יכול לרוקן הכל, היית נותן לו מליון דולר, עשרה מליון דולר, מיליארד, אבל לא להיכנס ככה לאוצרות, הוא יכול לקחת לך אבנים נדירות שכל אבן שווה הון, וכן יש כאן אוצרות גדולים שאספו אבותיך. ענה המלך באמת אתם צודקים אך מה אעשה וכבר הבטחתי לו, ישבו היועצים וחשבו, והחליטו כי צריך לבדוק מה אוהב האדם הזה איך אפשר לפתות אותו, האם הוא אוהב לאכול, או זמרים ונגנים, ולפי זה נעסיק אותו באותה שעה, איך שהוא יגיע נעשה לו מטבחים יפים ותערוכות של אוכל הכי יפות עם ריחות הכי נודפים וכדומה ונשכיחהו מהאוצרות, ואכן שלחו בלשים ובדקו אחריו ואמרו העני הזה אוהב מאוד אוכל, וגם אוהב להנות מתזמורות וכד'. ויעצו שיביאו שפים יכינו מאכלים עם ריחות נודפים, מטבח מרוקאי, מטבח פרסי, מטבח אנגלי, הכל, מכל המינים והסוגים, וכל אחד יעשה תצוגה, ויזמינו תזמורות ופייטנים וגם יעשו בר משקאות חריפים, המשובחים ביותר, וכך היה. הגיע היום המיוחד, והעני הגיע לארמון, ומיד כשנכנס התחילו לסובב אותו במאכלים מעלי ניחוחות בשלל צבעי הקשת, ראה את כל המטעמים ולא ידע מה לעשות האם להתחיל מיד לאסוף אוצרות, או קודם לאכול, חשב, שעה זה המון זמן, נתחיל לטעום קצת שיהיה כח לאסוף את האוצרות בישוב הדעת אי אפשר לעבוד עם בטן ריקה... בלי נחת אפשר לטעום... מיד ניגשו אליו מלצרים מכל צד, מגישים לו מטעמים, המלך עשה את זה במיוחד בשבילך, הכל לכבודך, קח מזה, ואחר אומר לו תקח גם מפה, טעם מזה ומזה בשר, עופות, תוספות מיוחדות, ולא יכול היה להפסיק, הכל מיוחד, מפתה, גם זה לא יפה לא לטעום אחרי שהמלך טרח כל כך בשבילו, ואז התחילו למזוג לו משקאות זה מהמרתף של המלך, ישן נושן, והוא שותה כוס ועוד אחת, חושב שהוא בגן עדן, והשעון מתקתק הזמן עובר, וכבר קשה לזוז, הוא רואה שאין זמן צריך להתחיל לאסוף, אבל הוא לא יכול, הראש שלו כבר מסתובב, הוא מחליט לנוח רגע אחד על הספה המלכותית והמפנקת והנה עוברת עוד רבע שעה, הוא רואה איך הזמן רץ, קופץ מהר, רוצה להתחיל לאסוף, והתחילו התזמורות, ניגונים מעולמות עליונים, פייטנים ומשוררים והוא מרגיש שנשמתו יוצאת מרוב תענוג, שוב נגשים המלצרים מגישים לו עוד מגשים עמוסים מטעמים חדשים שלא טעם מימיו, ברבורים ושלי ודגים, ומוזגים לו ומפתים אותו בכל מיני תענוג, הוא רואה שהזמן יכלה והמה לא יכלו, ואז מחליט לא לשית לבו עוד לכל ההבלים והתאוות, ובנחישות ניגש למלאכה, פותח את השק, אך השומר צועק לעברו, עצור! עמוד! מה זה, עוד לא עשיתי שום דבר, עוד רגע בבקשה. השומר אומר לו אדוני השעה כבר עברה, אבל לא הספקתי לאסוף כלום ענהו העני, מה לעשות שהלכת לאכול. נו איזה טיפש הפסיד כל החיים שלו, כל הון שבעולם הפסיד בשביל תאוה רגעית, אילו היה לוקח את הכסף, היה יכול כל ימיו לעשות סעודות מעין זו, אבל היצר פיתה אותו והוא נפל ברשתו. (ע"פ מילין קידישין חנוכה תשס"ח עמ' י בשם הרב מבארדיטשוב).

כן הוא האדם, נתנו לו שבעים שנה בעוה"ז "ימיו כצל עובר" (תהילים קמד, ד), אומרים לו תאסוף מרגליות-תורה מצוות מעשים טובים, כי בזה תזכה לחיי נצח, אבל היצר הרע מתעתע בו, ואומר לו יש זמן, אתה יודע מה זה שבעים שמונים שנה, תאכל ותשתה לאט לאט, נכון צריך גם להכין צידה לדרך, היום לעשותם ומחר לקבל שכרם, אבל גם בעולם הזה צריך קצת לחיות, קצת חופשים, קצת טיולים, ובינתיים החיים שלו עוברים והכל הולך ח"ו לאבדון, צריך להיזהר! אסור לאדם לתת ליצר הרע לקחת לו את החיים, כל פעם אומר לו מחר "אכן, צא הלחם בעמלק, אבל מחר", כל יום ממציא לו המצאות חדשות לפתותו, וצריך מאוד מאוד להיזהר, לנצל את הזמן, והזמן הגדול ביותר שאדם צריך להשתדל ולחפש במעשיו ולהתעורר בתשובה הוא בחודש אלול.

כאשר שומעים את השם ניקולאי, גם שיכור צריך להתפכח מיינו. ועל כך אומר העולם, כאשר שומעים קול הקורא אלול, צריך כל אדם להתעורר

בספר ילקוט לקח טוב (פרשת ראה עמ' רכח) מסופר שפעם אחת ראה אחד מחיילי ניקולאי הצאר של רוסיה אדם שיכור באמצע הלילה וקרא לו להזדהות, השיכור לא הגיב לקריאה ולא הזדהה, חזר החייל וקרא לאיש ודרש ממנו להזדהות, וגם הפעם נשארה קריאתו ללא מענה, בפעם השלישית צעק החייל אני חייל של המלך ניקולאי ואני מצוה אותך להזדהות, משלא הזדהה האיש גם בפעם הזאת ירה בו החייל ופצעו. כשעמדו השניים למשפט, השיכור על שלא נענה לקריאה והחייל על שפצע את האיש, טען הפצוע מדוע ירית בי, משהשיב החייל שעשה זאת משום שהלה סירב להזדהות, חזר האיש וטען, הלא ראית שאני מתנוודד כשיכור, ענה לו החייל, כאשר שומעים את השם ניקולאי, גם שיכור צריך להתפכח מיינו. ועל כך אומר העולם, כאשר שומעים קול הקורא אלול, צריך כל אדם להתעורר.

מי שטרח בערב שבת שהוא חודש אלול יאכל בשבת הוא חודש השביעי תשרי ויגזרו עליו גזירות טובות אמרו רז"ל (ע"ז ג.) מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת, ואם לא טרח מה יאכל, ורמזו בזה כי החדשים מתחילים מניסן, והחודש הששי הוא אלול, והשביעי-תשרי, מתי נקבע לאדם מה יהיה אתו כל השנה, בא' בתשרי בחודש השביעי זה בבחינת שבת, ומתי זה הבחינה של ערב שבת, זה חודש אלול, וא"כ, מי שטרח בערב שבת, דהיינו בחודש אלול שהוא החודש הששי, יהיה לו מה לאכול בשבת, אם הכין את עצמו בתשובה ובמעשים טובים יוכל לעמוד ביום הדין. (אמרי חיים הגר ח"ב עמ' שנה).

וזה שאמרו רבותינו (עירובין יח:) "אחרי ארי ולא אחרי אשה" כי חודש אב מזולו אריה, וחודש אלול מזולו בתולה, כי צריך אדם לעשות תשובה אחרי ארי-אחרי חודש אב, דהיינו באלול, ולא אחרי אשה דהיינו אחרי אלול. (קמח סולת אלול דף קמ ע"א).

שלא יחשוב האדם כי יש זמן עד יום הדין הגדול והנורא של יום ר"ה, שאז בשעת התקיעות הקב"ה ברגע אחד שומע, ויאמר לו רבונו של עולם, חטאתי עויתי פשעתי, אני מקבל עלי עכשיו בקבלה גמורה לא לשוב עוד בשום אופן לכסלה, לא אעשה רע, כי כך היצר הרע נותן לאדם להמשיך במעשיו, ואומר לו אתה צודק אבל מחר, אתה צודק אבל אח"כ, עכשיו תלך, תקח האשה והילדים קצת לחופש, עכשיו נלך קצת לטייל, ועד שהאדם מתעורר כבר נהיה מאוחר, כבר מגיע המשפט בו נידונים כל באי עולם ר"ה-יום הדין הנורא, ואז אומר, נלך לבית הכנסת שם תוקעים "טו טו טו" ... ונעשה תשובה בזמן התקיעות שתעלה עד לב השמים. צריך לדעת כי בלי הכנה ראויה אי אפשר לבקש שנה טובה, חיים, בנים, מזונות, כתבנו לחיים, זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים, הב, הב, תן לנו ילדים טובים, מזל, בריאות, הצלחה, בלי הכנה אי אפשר! כי רק מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת! לא טרחת, מהיכן יביאו לך?

משל נפלא המלמד לנו אם עתה בחודש אלול לא נטרח ונחזור בתשובה לא יחשוב שכשיתקעו בשופר ירד לו שפע פרנסה ובריאות, אם לא הכין בחודש אלול מהיכן ירד

הבן איש חי מביא על זה משל יפה, יהודי אחד, איש תם וישר, היה צריך להפליג לאיזו מדינה רחוקה, עלה לאניה ונסע, בדרך אחרי שבוע ימים עגנה האניה באיזה חוף להפסקה קלה, הקברניט מודיע אפשר לרדת לנוח ועוד חמש שעות כולם פה, כי האניה מפליגה ולא נמתין לאף אחד, הצופרים צופרים וזוים ואדם אחד היה עייף ירד מהאניה והלך לנוח באיזו פינה ונפלה עליו תרדמה עמוקה, עברו חמש שעות והוא עוד ישן והוא לא שמע את הצופרים לא שמע שום דבר ואף אחד לא ראה אותו כי היה בין העצים, האניה הפליגה והוא נשאר, לאחר כמה שעות הוא התעורר וראה שנשאר לבד, מה אעשה, כל הדברים שלי שם, ואני נשארת כאן בלי אף אחד, רק שמים וארץ, והתחיל לבכות

לקב"ה שיציל אותו, מה יעשה עכשיו, הוא התחיל לרוץ יום אחד יומיים שלושה, אין לו מה לאכול, עלה על איזה עץ גבוה השקיף מאין יבוא עזרי לבסוף פתח לו ה' העיניים וראה איזו נקודת אור באיזה מקום, בלילה התחיל ללכת עם הכוחות האחרונים שלו, אחרי שלושה ימים הגיע לבית הזה שראה אותו מרחוק, דופק בדלת למזלו פתח לו איזה עשיר גדול, יהודי, שאל אותו, איך הגעת לפה, סיפר לו מה קרה ואמר לו, לא אכלתי זה שבוע ימים, אני רעב מאוד לא מרגיש טוב ואני עייף מאוד, לא ישנתי, אמר לו אל תדאג אני אסדר אותך מאלף ועד תיו, ברוך ה', לעשיר הזה, היה פעמון אחד צלצל בו ומיד באו עשרה משרתים הדורים בלבושם, כולם עומדים בשורה, כן אדוני, אמר להם זה לא אכל שבוע ימים תעשו לו מיצים טבעיים מיץ ענבים מיץ רימונים שירפאו אותו, כי עכשיו הוא לא יכול לאכול, תרסקו קצת בננות תפוחים לאט לאט להרגיל אותו, מיד הביאו לו מיצים והשקו אותו לאט לאט כדי שתתיישב דעתו, אלה הלכו, ושוב צלצל העשיר בפעמון, צלצולים אחרים, ומיד באו מהצד השני כמה משרתים, תראו זה לא התרחץ, תמרחו אותו בשמן טוב, ושימו אותו לישון על מטה על מי מנוחות, מיד לקחו אותו עשו לו אמבטיות ומסג'ים טובים עם שמנים, סידרו לו הכל, והלך לישון כמו תינוק, אחרי איזה שש שבע שעות התעורר קם, אומר לו בעל הבית בוא שוב, שוב צלצולים נוספים, באו שורה של עבדים, אמר להם העשיר, תביאו לו פרגיות ושרים, הביאו לו כל טוב, ואכל, וכך פינק אותו שבוע ימים, אחרי שבוע אמר לו האורח, אני מודה לך על הכל, הצלת את חיי, אך כעת אני צריך לשוב לביתי לאשה לילדים, אמר לו העשיר, אני אשמח אם תשאר עמי, אבל אם אתה צריך ללכת, אדאג לכל צרכיך, נתן לו צרור כסף, ואמר לו אני רוצה לתת לך גם מתנה תבחר מה שתרצה. אמר לו האורח אני לא רוצה כלום, נתת לי כבר מעל ומעבר, העשיר אמר לא, אני חייב לתת לך מתנה, מה שתבחר שלך! טוב, אם ככה אני רוצה את הפעמון הזה, אבל מה תעשה בפעמון, תקח דברים יקרים חשובים, אמר, לא אני רוצה רק את הפעמון, טוב הוציא לו פעמון חדש, לא אני רוצה את זה שאתה צלצלת בו, זה אני ראייתי שעובד. טוב אם זה מה שאתה רוצה קח, אולי תקח עוד משהו, לא, זה הכל, תודה רבה. עכשיו תבוא אני אתן לך כמה סוסים ירצו לפניך יקחו אותך לבית שלך, איפה אתה גר, אמר הכתובת, אמר לו טוב יקחו אותך והכל יסדרו לך, לקחו אותו עד לביתו. הוא עני מרוד, הגיע לבית, ואיזה שמחה, הילדים שלו מחכים ומצפים לאבא, דואגים מה קרה אתו, וכשראו אותו נחה עליהם דעתם, אמר להם ה' הציל אותי, עשה לי נס גדול, וסיפר להם: איזה נס ה' עשה אתי, אני רוצה לעשות סעודה לכל בני הכפר, אבא מתי, מחר, מה מחר, היום! איך היום, צריך להכין, צריך להביא, צריך לסדר, איך היום, אמר להם אל תדאגו, תראו, יש לי פטנט, אל תכינו אל תקנו, אני מסדר הכל, אתם לא ראייתם כזה דבר הבאתי מכשיר מיוחד... תגלה לנו, לא, תמתינו ותראו, טוב איפה יישבו, אמר להם תקחו את האולם הזה! הלכו לקחו את האולם הזמינו את כולם, כל הקהל הגיע מתיישב והוא לוקח הפעמון מצלצל וכולם מחכים, כלום לא קורה, מחכים, מחכים, לא קורה כלום, עושה עוד הפעם, וכלום. אומרים לו מה קורה, אמר להם תשמעו אני הייתי בבית של העשיר הזה והוא צלצל בפעמון הזה, ומיד באו משרתים והביאו לו כל מה שרצה, צלצל כך הביאו שתייה, כך הביאו אוכל, הוא מצלצל ומה שאמר עשו, זה מכשיר מיוחד אני ראייתי שזה עובד. וכולם פרצו בצחוק גדול, אמרו לו העשיר הזה עבד עשרים שנה נהיה מיליונר קנה אחוזה הביא משרתים, ועתה ברגע שמצלצל, משרתים אותו כרצונו, לפני כן הכינו והביאו ועשו, אח"כ זה בא, וכן אומר הבן איש חי, האדם חושב שיבוא ביום ראש השנה וישמע "טו טו טו" תקיעת שופר, ומדמה לעצמו שעכשיו תרד לו בריאות פרנסה ושפע, אם לא הכנת חודש ימים קודם, מהיכן זה ירד, צריך להכין ואם האדם לא הכין באלול, אין לו מה לעשות אח"כ. והאדם לא יתרץ תירוצים, אין תירוצים שערי תירוצים ננעלו, אין תירוצים בעולם העליון! תירצת ותירצת, אבל למעשה לא הבאת שום דבר, "אם ראיית גנב ותירץ עמו" (תהילים נ, יח) - ותירוך עמו! מה יעזרו לו התירוצים.

צריך להפסיק עם התירוצים ולהתחיל להשתנות

רבה של ירושלים הראשון לציון רבי שלמה משה עמאר שליט"א מספר, שבצרפת היה איזה יהודי עני, יום אחד נכנס לאיזה שדה של בצלים גבוהים וירוקים, והרוח היתה מנשבת על הבצלים. חשק מאוד בבצלים אלה, והוא היה לבוש ג'לביה, והג'לביה יש לה מאחור כזה כובע כמו כיס שאפשר לשים בו דברים, הוא חשב לקחת מעט מהבצלים, אבל אמר: איך אקח, הרי זה גזל, זה אסור ח"ו, והיצר הרע התחיל לעבוד עליו, אבל בעצם, מה, בעל השדה יאכל את כל הבצלים האלה, כמה כבר יכול לאכול, הכי הרבה יאכל חצי שדה, טוב משהו אפשר לקחת, קצת, הוא לא ירגיש בזה, רק קצת וגם אני אקח רק את הפשוטים, לא את המשובחים, וכך התחיל לקחת אחד ועוד אחד, ועוד, לתוך הכובע שלו, פתאום ראה את בעל הבית מגיע דוהר על סוס, מה אעשה עכשיו, יש לו בכיס מאחור, יש לו ביד, מה עשה, נפל על הרצפה והתחיל להתגלגל, הגיע בעל הבית אמר לו אדוני למה אתה נוגע בבצלים שלי, אמר לבעה"ב,

חכה אסביר לך, מה תסביר לי, אתה גנב, אתה לוקח דבר שאינו שלך, רגע, תשמע אני עברתי פה בא רוח סערה וגלגלה אותי... מה אעשה, ענה בעל הבית, אז מה זה ביד שלך, כשהתחלתי להתגלגל חשבתי להחזיק משהו ואז תפסתי את הבצלים והם נעקרו, אז יש לי ביד... ולמה יש לך מאחור בכיס כל כך הרבה, אמר על תירוץ לכובע עדיין לא חשבתי, אין לו עוד תירוץ, שערי תירוצים ננעלו, כן האדם כל הזמן מתרץ ולבסוף יתפסו אותו, צריך להפסיק עם התירוצים ולהתחיל להשתנות.

הדבר העיקרי שאנחנו צריכים, זה לעשות תשובה, לחזור לבית, למקורות, לתורה

הדבר העיקרי שאנחנו צריכים, זה לעשות תשובה, להשתדל בכל כוחנו על התשובה, מה היא תשובה, כתוב ששמואל הנביא היה הולך ממקום למקום לשפוט את עם ישראל ולהדריך אותם בדרך התורה, גם אביו אלקנה היה צדיק גדול, וגם היה מכתת רגליו ממקום למקום, ודורש דרשות, עצרות, לקרב את העם, לעודד אותם לעלות לבית המקדש ולהקריב קרבנות במשכן שילה, ושמואל הנביא בדרכי אביו היה הולך, ובכל מקום ומקום היה מזכה את הרבים אבל לא היה נהנה מאף אחד, כתוב (שמואל א ז, יז) "ותשובתו הרמתה כי שם ביתו" כל יום היה הולך למקומות אבל חוזר בלילה לביתו- ותשובתו הרמתה, כלומר מה זו תשובה, לחזור לבית, למקורות, לתורה. עזבת, תחזור, תחזור בתשובה.

הזוהר הקדוש אומר (עי' פרשת צו ח"ג דף לא ע"א) שע"י עוונות שאדם עושה הוא גורם להפריד קודשא בריך הוא ושכינתיה, יש שם הוי"ה ב"ה, אות יו"ד זו חכמה, אות ה"א זו הבינה, אות ו"ו - זה החסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, ואות ה"א אחרונה זו המלכות השכינה, כלומר ו"ה זה קודשא בריך הוא ושכינתיה, ה-י"ה זה חכמה ובינה, הנקראות בלשון המקובלים אבא ואמא, שהם פרצופים גבוהים וקדושים, ואומר הזוה"ק בינה אותיות בן י"ה, כי אנחנו הבן של ה- י"ה של אבא ואמא העליונים. לפניהם יש קוץ היו"ד הנקרא אריך, והוא הכתר העליון, היו"ד זה אבא וה-ה"א זו אמא, אנחנו צריכים לשוב לאמא העליונה, שהיא הבינה העליונה. הפעולות שלנו הם מתקנים באותיות ו"ה, וכשאדם עובר חלילה על התורה הוא מפריד בין אות ו"ו מאות ה"א, ובשביל זה חרב בית המקדש, האות-הא התרחקה מה-ו. ומהי התשובה, תשובה-אותיות תשוב-ה, כלומר שתשוב ה-ה"א, להתחבר עם ה-ו ואז (תהלים קלב, יג) "אֲנִי ה' לְמוֹשֵׁב לוֹ". וידועים דברי המהרש"א (מנחות פז. ד"ה כי בחר) על המדרש (תנחומא סוף פרשת כי תצא) "אין השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה שמו של עמלק", עמלק זה יצר הרע אם אדם מעביר אותו יהיה הכסא שלם, (שמות יז, טז) "כי יד על כס יי מלחמה לה' בעמלק", בפסוק הזה הכסא לא שלם כי חסר לו האות א' כתוב כס, ובשם ה', האותיות י"ה נמצאים יחד, אבל ה-ו"ה נפרדו, וכשנמחה את זכר עמלק תחזור ה-א' לכס, וה-ו"ה יחזרו לשם ה' - וזהו שכתוב "או"ה ה' למושב לו". וכן הוא ענין התשובה שישב האות ה"ה למקומה תשוב-ה, בשביל זה צריך לעלות לעולם הבינה לחזור לאמא העליונה, עולם הבינה הוא עולם התשובה, וזה עולם הבריאה-ברוך אלהינו שבראנו לכבודו.

"אחד לעולה ואחד לחטאת" שיכול לעלות במעלות התורה והיראה

אחד לחטאת ואחד לעולה (ויקרא ה, ז) ר"ת אלול. (בעלי התוספות).

אדם יכול לעלות ברוחניות ובתורה ולזכות לג"ע ע"י התשובה בחדש זה, וזה שאמר "אחד לעולה" לעליה ולהתעלות, וכן להיפך ח"ו יכול לירד לעוונות, וזה שאמר אחד לחטאת ה' יצילנו, וכן רמז לנו אם אדם חוטא בחדש זה ואינו שב בתשובה אוי לו ואוי לנפשו ר"ת אלול, ואם שב בתשובה אהוב למעלה ונחמד למטה ר"ת אלול. (ע"פ דברי מהרי"א ח"ב קד ע"ב).

אלול בגי' בינה שהוא עולם הבריאה ששם כסא הכבוד וגדולה תשובה שמגיעה עד כסא הכבוד

אלול בגימ' ס"ז, בינה בגימ' בדיוק ס"ז. (אור למאיר שמות ז ע"ב).

אלול זה עולם התשובה, אדם יכול עכשיו באלול להכנס ישר לעולם הבינה, בינה זה כסא הכבוד, והקב"ה חותר חתירה מתחת כסא הכבוד בחודש אלול, כדי שהאדם יוכל לחזור בתשובה בלי ההפרעות והמקטרגים שבדרך.

אתה יכול להיות במחלקה החשובה ביותר

ידוע משלו של ה'חפץ חיים' לכפרי נבער מדעת שחמד לו ליסע ב'רבכת', ומכיוון שלא הייתה הפרוטה מצויה בכיסו לקנית כרטיס ליסע ברכבת, החל לחסוך מלחמו הדל, ופרוטה לפרוטה מצטרפת עד שקיבץ לידו סכום נאה אותו היום יום חג היה לו, בבוקר השכים קום ומיהר לתחנת הרכבת, וב'חשיבות', ניגש אל מוכרי הכרטיסים, הללו שאלוהו

באיזה הכרטיס יחפוץ מר שהרי כמה דרגות היו, 'מחלקת עסקים' היושבים ראשונה בכבוד ויקר, שניה להם מחלקת 'עמך', ובשלישית היו קרונות המיוחדים להעברת 'בהמות' מהכא להתם. מששמע כי יש כמה מיני טיקעטס [-כרטיסים] החליט לקנות היקר ביותר - מחלקת עסקים העולה פי כמה מכרטיס רגיל... אלא שסכל זה לא ידע את אשר לפניו, על כן כשעלה על הרכבת ולא ידע איה מקומו הלך אחרי רעיו וידידיו הנבערים שלא אבו לשלם על נסיעתם, והיו מתגנבים עצמם בין הבהמות מקום שאין העין שוזפתם...

על אם הדרך עלה 'שומר' בכדי לבדוק האם כל נוסעי הרכבת שילמו על נסיעתם, בהתקרבו אל קרונם של הבהמות חששו הגנבים על נפשם, והטמינו עצמם במהרה תחת הספסלים אשר בקרון זה, לבד מטיפש דידן, שלא היה רגיל בכגון דא, ולא הצליח להחביא עצמו כמותם, והיו רגליו מציצות מחוץ לספסלים... ואכן בהיכנס השומר לקרון מיד צדו עיניו שני רגלי אדם המציצים מחוץ לספסלים... תפש ברגלים וגרר אחריהם את האדם בעל רגלים הללו, וגער בו בקולי קולות גנב מדוע לא שילמת על הנסיעה ברכבת, נזדעק הלה לעומתו, וכי גנב אנכי הרי טבין ותקילין שלמתי על הנסיעה ותוך כדי זעקותיו הראה לשומר את הטיקעט, שקנה במיטב דמו, נענה אליו השומר שוטה שבעולם, יש בידך זכות ליסע במחלקה הראשונה והחשובה והינך שוהה ויושב כאן בין הבהמות... לדידן הדברים אמורים, ימים כה גבוהים ניתנו לנו מן שמיא, והננו עסוקים בשטויות - מעשה בהמה... במקום להיכנס למחלקה הראשונה - פלטרין של מלך, להתקרב אל ה' ולהישאר קרוב לו ימים ושנים רבות. האדם ח"ו חי ברפש וטיט. (ע"פ נוטרי אמן ח"א עמ' מט).

השל"ה הקדוש דימה את חיי האדם בעולם הזה, שהעולם הזה הוא קרקע שוה, ובקצהו בור עמוק גוב האריות

השל"ה הקדוש הביא משל שכתב בספר אבן הבוחן (דפו"ר פא ע"א) שהעולם הזה הוא קרקע שוה, ובקצהו בור עמוק גוב האריות - אין מים בו זולתי נחשים צפעונים כפיר ותנין, והאדם סכל מטייל ומשחק במישור הזה ונופל, ובחסידי ה' הקרה לפניו שורש חזק צומח בכתלי הבור ונאחזו בסבך השורש פן יבולע לירד מטה, וראה חלון ובו דבש ושלח ידו להתפרנס וידו מחזקת בשורש ובשניה ירדה דבש להשיב אל פיו, והנה שתי חולדות לבנה ושחורה אוכלות תמיד שורש העשב, והפתי נתפתה בדבש שמצא ולא הרגיש שהחולדות הלבנה והשחורה אוכלות את השורש וכבר יעקר ויפול פתאום וינתחוהו האריות ויאכלוהו. והנמשל בעיני החוטא העולם מישור אין בו עקמומיות הכל נראה טוב ויפה, ובקצה החיים בור שהוא הקבר ושם מלאכי חבלה כאריות ונחשים, וברשעתם נופלים לתחתית הבור כי בחייהם קרויים מתים ומסתבכים בשורש החיים ומצאו מתקי הדבש ושוקטים, והחולדות לבנה ושחורה והם יום ולילה מדקדקות שורש חייהם וככלותם נפלו ומלאכי חבלה עושים בו נקמות עש"ב. (שני לוחות הכרית ח"א שער האותיות ג גירות אות ד).

הצעד הראשון והמעלה האמיתית המדריכה את האדם לתשובה. כי כפי חוסר ההתבוננות כן מידת ההרחקה מן התשובה, וכפי רוב וגודל ההתבוננות, כך נזכה להיות קרובים לה' יתברך.

הדבר הראשון שצריך האדם לקבל על עצמו הוא לעשות חשבון נפש בכל יום ויום

ולכן הדבר הראשון שצריך האדם לקבל על עצמו הוא לעשות חשבון נפש בכל יום ויום, כמו שמבואר במס' ב"ב (ע"א): "אמר ר"ש בר נחמני ע"כ יאמרו המושלים בואו חשבון" (במדבר כא, כז) אלו המושלים ברוחם שמחשבתם חשבונו של עולם, וכמו שתרגמו הפסוק (במדבר יג, ב) "ויתורו את ארץ" "ויאללון ית ארעא", דהיינו אלול פירושו לתור לחפש במעשים שלנו, להכין את עצמנו לקראת יום הדין הגדול והנורא. והזמן לחשבון נפש הוא בעיקר קודם שהולך לישון, כי השינה היא אחת מששים ממיתה (ברכות נז:), וכשאדם רואה שהולך למות עושה חשבון נפש ומתחרט על מעשיו וחוזר בתשובה, וכן צריך לעשות בכל לילה ולילה, ואפילו כשעייף לפחות יתחיל ולמחר ימשיך. ומי שממש קשה לו לעשות זאת בלילה, יקבע לו במשך היום איזו שעה ללמוד מוסר בהתלהבות, ואח"כ יעשה חשבון נפש, חוק ולא יעבור, ישב ויחשוב על מעשיו, ולא רק בסוף היום או באותה שעה, אלא בכל רגע צריך אדם לשים לב על מעשיו למשל: אם נכשל באבק לשון הרע, בגאווה, או בדיבור של שקר, מיד יוציא פנקס וירשום בשעה כזאת שקר, שקר מספר אחד, שקר מספר שתיים, שקר שלוש, לשון הרע א', לשון הרע ב', לשון הרע ג', ואוי ואבוי מה שאדם ימצא משך כל היום, יש הרבה מה לכתוב, פעם בעיניים, פעם בעבירה זו ופעם בעבירה אחרת, בסוף היום יפתח את הפנקס ויעשה תשובה על כל מעשיו, יקבל קבלות, יעשה גדרים וסייגים, שלא יפול שוב בפח, ורק אם יבדוק, אז ידע מה לעשות. רק כשיתמיד יראה תוצאות, לאט לאט יתקדם ויתעלה, והעבירות ילכו ויתמעטו מיום ליום.

אריה שאג מי לא יירא, אריה ר"ת אלול ראש השנה יום הכיפורים ה'ושענה רבה

כתוב (עמוס ג, ח) "אריה שאג מי לא יירא" אריה ר"ת אלול ראש השנה יום הכיפורים ה'ושענה רבה. (שני לוחות הברית ח"ב מסכת ר"ה אות א).

הימים האלה שואגים - מי לא יירא שהמלך במשפט יעמיד ארץ, כולם מפחדים יש אדם שלבו לב אבן ושומע את השאגות אבל לא מתעורר, או יש חרש לא שומע. משל למה הדבר דומה, היתה איזו קבוצה שהיו ביער, שמעו שאגות של אריות באמצע הלילה והיה להם פחד נורא כולם ברחו למסתור, והיתה עוד קבוצה שלא זזו ממקומם, הלכו ושאלו אותם האם הם לא שומעים שאגות אריות, מהר לברוח! סכנת נפשות, אך הם לא זזים ולא מבינים מה אומרים להם, עד שלבסוף קלטו שאלו חרשים לא שומעים ולכן הם לא מפחדים ומי ששומע מפחד, כל יום יוצאת בת קול מהר חורב ומכרזת ואומרת "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה" (אבות פ"ו מ"ב) אם הבעיה היא, שאין לנו אזניים לשמוע, הנה עכשיו מתחיל האור של השמיעה. ומי שחוזר בתשובה ומשתדל בימים הקדושים לבדוק מעשיו זוכה, שהרי לא סתם ניתן לנו חודש זה חודש אלול.

ד' זמני תשובה

כתב הרב אהרן ראטה זצ"ל בעל השומר אמונים והנה בענין הקדמת התיקון לאלו הימים, רמזו בזה דורשי הרשומות על מאמרם ז"ל (שקלים פ"ה מ"ה) מי שאבד חותמו ממתנין לו עד הערב, כידוע מרבנו האר"י ז"ל שזה הצלם שאמרנו נקרא חותם, בחותם יחתום איש, וזה הוא סוד החותם של ה'ושענה רבה שהוא חותם הנשמה, ומי שנאבד לו ח"ו חלק מזה החותם בביטול היום, אז ממתנין לו מן השמים עד הערב, ורמזו בזה זמני התשובה המוקדמים. כי יש בזמני תשובה ארבעה 'ערבים'. אחד, הלילה שלאחר היום, כי בקדשים הלילה הולך אחר היום, שבליילה הוא זמן עליית הנשמה, וזה סוד שאמרנו (עירובין סה.), אנו פועלי דיממא שליון ביום ופורעין בלילה. וזה ערב הראשון, המוכרח והמוקדם לתשובה.

ערב השני, הוא ערב שבת שהוא זמן עליות הימים, בסוד השבת שניזונים ממנה כל הימים, וקודם השבת צריך לעשות תשובה.

ערב השלישי, הוא ערב ראש חדש, שהוא סוד עליית כל הימים והשבועות, לכן ערב ראש חדש הוא יום התשובה. וזה הטעם של תיקון ערב ראש חדש ותענית ערב ראש חדש.

וערב הרביעי, הוא ערב ראש השנה שהוא סוף השנה, ותחילת עשרת ימי התשובה, כידוע שיש עולם שזה נפש שהוא העולם בכללות, ונפש ישראל בכללה שהוא כמו עולם כולו. ושנה בכללה שהוא כללות השם"ה ימים, שהוא בנין שלם משנות עולמים.

לכן אם מקדים אדם לשוב אל ה' בערב הראשון, אז תיקונו יותר גדול ונעלה. ולכן מובא בזה"ק (פרשת וישב ח"א דף קצא ע"א), וז"ל, "א"ר יוסי בגין דא אצטריך ליה לבני נשא לאסתמרא מחובוי ולא יסטי לימינא ולשמאלא, ועם כל דא בעי ליה לב"נ למבדק בחובוי בכל יומא ויומא. דהא כד בר נש קאים מערסיה תרין סהדין קיימין קמיה ואזלו בהדיה כל יומא, בעי בר נש למיקם, אינון סהדי אמרין ליה, בשעתא דאפתח עינוי (משלי ד, כה) "עיניך לנכח יביטו ועפעפיך יישירו נגדך". קם ואתקין רגלוי למהך, אינון סהדין אמרין ליה (שם, כו) "פלס מעגל רגלך". ועל דא כד אזיל ב"נ בכל יומא בעי ליה לאסתמרא מחובוי. בכל יומא ויומא כד אתי לילא בעי לאסתכלא ולמבדק בכל מה דעבד כל ההוא יומא בגין דייתוב מנייהו ויסתכל בהו תדיר בגין דייתוב קמי מאריה, כמה דאת אמרת (תהלים נא, ה) "וחטאתי נגדי תמיד", בגין דייתוב מנייהו, ע"כ. (טהרת הקודש, מאמר מארי דחושבנא פרק ב').

מקום שבעלי תשובה עומדים

איתא בגמ' (ברכות לד): "מקום שבעלי תשובה עומדין - צדיקים גמורים אינם עומדין", וידועה הקושיא איך זה יכול להיות מקום של בעלי תשובה איפה שהוא עומד אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, איך זה? אלא אומרים רבותינו שכידוע כסא הכבוד הוא נמצא בעולם הבריאה ושם יושב הקב"ה על כסא רם ונשא מסביבו עומדים מלאכים שרפים אופנים לפי הסדר כולם עומדים ומהללים ומשבחים את הקב"ה כולם מלאכי אש מלאכי רתת מלאכי זיע כולם מסובבים את כסא הכבוד, כשמגיעה איזו נשמה של רשע כמה מלאכי חבלה באים אתו, הוא רוצה לחזור בתשובה כל המלאכים אומרים לו מי אתה, יש לך ריח רע, תלך מכאן, תסתלק, לא רוצים לקבל אותך פה אין אתה ראוי להתקבל

לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, אבל הקב"ה רואה אותו שחוזר בתשובה אומר זו נשמה טובה יצר הרע פיתה אותו שהרי גם כשהוא עושה עוונות הוא מתחרט, כמו שאמר הנביא "כי כשלת בעוונך" (השוע יד, ב) גם שאדם עושה עוון, בעוון של עצמו אדם נכשל, הוא גם מפסיד, הוא הלך למשל לעבוד בשבת גם הפסיד, בעוון הוא נכשל, הוא מתחרט למה עשיתי א"כ אין לו בעוונות לא טעם ולא ריח, וכשהקב"ה רואה כאלו נשמות טובות מה החסד שהוא עושה להם כיון שרואה שהמלאכים לא נותנים לו לעבור בשום אופן, אז הקב"ה חותר חתירה מתחת כסא כבודו, מנהרה מלמטה, ואז קורא לו איזה יד אחת וסוחבת אותו את הנשמה הזאת של הרשע, בא לכאן, אתה רוצה לחזור בתשובה, אומר כן, אם כן בא, מביא אותו הי"ת מתחת כסא הכבוד. וזה רק אדם שהוא נקרא בעל תשובה ממש שהוא עשה תשובה ובכל לבו ובכל נפשו ובכל מאודו ויעיד עליו השי"ת שהוא חזר בתשובה שלמה. וא"כ מי יותר קרוב? הרי הצדיקים גמורים הם לא יכולים לעבור את מלאכי השרת, אבל זה הרשע הקב"ה חתר לו חתירה מתחת כסא הכבוד, מביא אותו עד אליו.

הגמרא בירושלמי (סנהדרין פ"י ה"ב דף נא ע"ב) מספרת על מנשה בנו של חזקיהו המלך, אשר הרשיע הרבה והעמיד צלם בהיכל ועשה עבודה זרה, ונתן לכל עם ישראל לעבוד עבודה זרה, והכעיס הרבה את הקב"ה, בכל יום היה מעמיד אלף איש מעם ישראל שהם יחזיקו את הצלם של העבודה זרה והוא היה כבד מאד, וכיון שהיו מרימים אותו לגובה עד סוף היום, היה אוזל כחם, והצלם הזה מרוב כבדו היה קובר אותם מתחתיו את כל האלף איש, ומה היה סופו, בא מלך אשור אסר אותו, ולקח אותו לאשור, ושמה לקחו סיר גדול של נחושת ונקבו אותו בחורים מלמטה והכניסו את מנשה בתוכו, הדליקו למטה אש גדולה ושמו אותו - את הסיר הזה על האש, אלו ייסורים, התחיל לעוק לאלהים אחרים אלהי ארם, אלהי עמון, אלהי מואב, אף אחד לא עונה לו, אמר אני זוכר אבא וסבא, הם לימדו אותי יש אבא אחד רחמן, מי ששב אליו בכל לבו מקבל אליו ומציל אותו, בא נראה, רבוננו של עולם אני חוזר בתשובה תציל אותי, תדע לך אם אני ניצל ואני אומר לך רבוננו של עולם, אני עושה שכל עם ישראל לא יעבדו עבודה זרה, אני חוזר בתשובה, אני עוזב כל עבודה זרה, אני רק מאמין בך, כולם הבל, אם לא, ח"ו אתה והם אותו דבר ח"ו. באותה שעה כל מלאכי השרת היו סוגרים כל שערי התפילה שלא לתת לתפלה של מנשה לעלות, הקב"ה חתר לו חתירה מתחת כסא הכבוד קיבל את תפילתו, פתאום הוא רואה הסיר שלו מתחיל להתעופף ונוסע ירושלימה, התחיל לומר "מה רבו מעשיך ה'" (תהילים קד, כד) איך אתה מציל אותי, אש היתה לזהות אותנו עכשיו הוא מתרומם לעיני כולם אין להם טילים נגד המזל"ט הזה מה יעשו, נוסע בגובה לירושלים, מה רבו מעשיך ה' ככה חזר מנשה בתשובה, ואם מנשה כך ודאי הוא שיש תשובה לכולם.

לכולנו יש על מה לחזור בתשובה

הרב סעדיה גאון היה בוכה ועושה תשובה בכל יום. פעם אחד התלמידים שלו הציץ בחדר של הרב מהחור של המפתח וראה שהרב שוכב על הרצפה שעה ובוכה וצועק, חטאתי עויותי פשעתי, הגיע פורים אמר היום אני יכול לדבר עם הרב מה שאני רוצה, שאל אותו, יום אחד ראיתי את הרב בוכה על מה ולמה? אמר לו, יום אחד נסעתי לאחת הערים הרחוקות, אמרתי לשמש שלי תן לי לחיות בנחת, לא תגלה מי אני, כי רבי סעדיה היה שמו בכל העולם, אבל לא היו מכירים את הפנים שלו, לא היו מצלמות וכדו', ולכן אמר לו אוי ואבוי שתגלה. באו שני האורחים בשבת לבית הכנסת, היו שם אנשים עשירים גדולים והפילו ביניהם גורל מי יקח אותם לאורחים בביתו, בסוף אחד העשירים קנה את הזכות והביא להם מאכלים, שבעה סוגי דגים, כמה מיני עופות, מה לא הביא להם. הגיע יום ראשון אומר להם המארח אולי תשארו עוד יום אחד, מה יעשה, נשאר עוד יום, סוף דבר נודע לו למארח הזה שזה הרב סעדיה גאון, התחיל להרביץ לעצמו, סלח לי לא ידעתי שאתה הרב סעדיה גאון תמחל לי, אומר לו על מה אני אמחל לך עשית לי כבוד מלכים מה לא הבאת לי, אמר לו, לא, אם הייתי יודע שאתה הרב סעדיה גאון הייתי עושה פי כמה וכמה, בא תשארו איתי, עכשיו אני ארים אותך על הכתפים שלי, לא ידעתי שאתה הרב סעדיה גאון, אמר לו, לא, אני הולך תודה רבה, אבל אמר הרב סעדיה גאון אני רוצה להגיד לכם המוסר הגדול שלמדתי מזה, איזה כבוד הוא עשה לי לאחר שידע מי אני, למדתי מזה לעבודת ה' ולכן בכל יום אני בוכה למה לא הכרתי את הקב"ה אתמול כמו היום, איך לא זכיתי לכבד אותו יותר לעשות את מצוותיו יותר, על זה אני עושה תשובה. (ע"פ גנוי ישראל מטשורטקוב שנת תרפ"ה עמ' שפ).

החזר להם תשובה

גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד, במסכת שבת (פח:) מבואר כשעלה משה למרום לקבל את התורה באו מלאכי השרת ואמרו לקב"ה מה לילוד אשה בינינו? אמר להם לקבל את התורה בא! אמרו לו חמדה גנוזה תתקע"ד דורות קודם שנברא העולם ואתה מבקש לתנה לבשר ודם? (תהילים ח, ה) "מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו", (שם, ב) "תנה הודך על השמים", הוא עתיד לחטוא לפניך, הוא לא יקיים את מה שכתוב בתורה, אנחנו מאה אחוז מקיימים, הוא לא יקיים, אנחנו מזומן נותנים לך, אומר להם מה הבעיה שלכם, הוא יחטא יעשה עוונות - מה אני סתם נקרא רחום וחנון? גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד, מה אמר לו למשה החזק ב'כסא כבודי' והחזר להם 'תשובה' את ענין החזרה בתשובה, אחז משה רבנו בכסא הכבוד, לרמוז להם אתם רואים חותרים חתירה מתחת כסא הכבוד והקב"ה מקבל אותנו בתשובה, כי ימינו פשוטה לקבל שבים, שאדם עושה תשובה מאהבה, גם העוונות שעשה במזיד נהפכים לו לזכויות, לכאורה הייתי אומר כיון שאין לו חובות אין לו זכויות אבל הקב"ה בחסד אינו כן אלא עד עכשיו הוא היה במינוס בבנק, לא רק שמחקו לו את כל החובות ונהיה שווה אלא נותנים לו גם זכות, עכשיו פתאום בא לבנק הוא בודק היה לו מאה אלף חוב פתאום נהיה לו מאה אלף זכות איזה חסד זה, אם אדם עושה תשובה אמיתית ומאהבה העוונות נהפכות לו לזכויות, כמה מעלת התשובה גדולה. (ע"פ מדרש האתמרי לבעל השבט מוסר דרוש יג למעלות התורה סט ע"ב).

דרוש ב' להתחזק באמונה

להתחזק באמונה ולא להתייאש. וענין מקום שבעלי תשובה עומדים

העיקר לעשות תשובה ולהתחזק חזק באמונה שלמה בהשי"ת ויש הצלה בין ברוחניות ובין בגשמיות הנביא מתאר בארוכה (שמואל א' כט-ל) איך שדוד המלך נתיישב בעיר צקלג ושש מאות איש עמו הם ונשיהם בניהם ובנותיהם, ויהי באחד הימים יצא דוד עם האנשים לעזור לאכיש מלך גת להילחם באויביו, באותה שעה פשטו העמלקיים על צקלג, שבו את כל הנשים (ובכללם, את נשי דוד) ואת בניהם ובנותיהם, את כל ממונם בזזו לעצמם ואת העיר שרפו באש.

משחזרו דוד והעם העירה, נגלה לעיניהם 'חורבן' נורא - ברוח ובגשם, כי לא ידעו מה עלה ויעלה בגורל השבויות... גם כל רכושם וממונם אבד וכלה, באותו הזמן "וישא דוד והעם אשר אתו את קולם ויבכו עד אשר אין בהם כח לבכות" - פירוש, שגבר צערם מנשוא, והיו הולכים ובוכים בתכלית עד שכלו דמעותיהם, וכלה כוחם מלבכות. הם היו שבורים ורצועים, מבלבלים ומרוסקים לגמרי, וכבר אמרו חז"ל (ב"ב ח:): "ושבי קשה מכולם", וכמוכן שחששו לגרוע מכל באשר לנשיהם, בניהם ובנותיהם, הן ברוחניות והן בגשמיות, להריגות, רציחות ועינויים, שבניהם ובנותיהם יטמעו בין הגויים, ושהעמלקים - שיא הטומאה והרשעות - יטמאו ויסאבו את משפחתם לדורות עולם. ולא עוד, אלא שמצבו של דוד היה גרוע ממצבם של כל העם, כי הם הטילו עליו את ה'אשמה' בכל החורבן והאסון הנורא, ואפילו האנשים הקרובים אליו ביותר עמדו עליו ורצו להרגו בסקילה, מרוב כעסם עליו, בטענתם היתכן שה'מלך' הנושא באחריות על עמו, יצא למלחמה וישאיר את עירו ותושבי העיר ללא שמירה, כיצד העיז לקחת עמו החוצה את כל הגברים והפקיר את כל הנשים והרכוש, שרק עי"ז נשבו כל בני משפחותיהם וכל רכושם ירד לטמיון (כמבואר שם במלבי"ם שאילו היה משאיר חלק מאנשיו בצקלג הייתה נמנעת כל הצרה), וכך כתיב (שם ל, ו) "ותצר לדוד מאד כי אמרו העם לסקלו כי מרה נפש כל העם איש על בניו ועל בנותיו". הגם אומנם, שבמשך ימי חייו כבר עברו על דוד כל מיני מצבים קשים, כשעמד כבר כמה פעמים בפני הריגה, רדיפות וכדו', מכל מקום מעולם לא עמד במצב קשה כזה... שהרי מלבד העמידה על סף הריגה בסקילה, היו לו ייסורי נפש קשים ומרים עד דכדוכה של נפש, שבמו עיניו ראה שהוא עצמו גרם למצב נורא ביותר ברוחניות ובגשמיות לשש מאות משפחות - אנשים נשים וטף, לשואה רוחנית ולהריגות ורציחות, הוא הרגיש שאיבד שתי עולמות, הוא עומד להסתלק מן העולם במיתה משונה ע"י ידידיו הקרובים, ועומד

לאבד חלקו בעוה"ב בשל גרימתו למצב כזה נורא למאות המשפחות. דוד המלך לא מצא לעצמו מקום בעולמו באותה שעה מרוב נקיפות מצפון יגון ואנחה, ולא נשאר לו במה להתחזק. זאת ועוד, לא די שלא היה לו עם מה להתחזק, גם לא נשאר לו עם מי להתחזק. כי מדרך העולם, כאשר אדם שרוי בעת צרה, יש המתחזק בבני המשפחה המחזקים זה את זה, יש שמתנחם ברכושו, ולפעמים יש חבר טוב שניתן להתחזק עמו. אך כאן נשאר דוד המלך ללא משפחה וללא הרכוש וגם את החברים והידידים הקרובים ביותר איבד - "כי אמרו כל העם לסקלו", ולא נותר לו במה להתחזק ועם מי להתחזק, ואז עמד אולי בשעה הקשה ביותר בחייו. מכל מקום באותה שעה אמר הנביא ד' תיבות "ויתחזק דוד בה' אלוקיו". במה התחזק - בה' אלוקיו, באותה שעת הסתר פנים איומה ונוראה, באותה עת צרה של "ותצר לדוד מאד", התחזק דוד בה' לבדו, בקיווי לה' ובאמונה ובבטחון בצור עולמים שיושיעו, באמונה כי גם זו לטובה וכי כל דעביד רחמנא לטב עביד, גם בשעה שלא שייך בשום פנים ואופן להעלות על הדעת איך יכול בכלל להיות 'טובה' ו'לטב עביד' במצב כזה, וכיצד יתכן אפשרות שהמצב יהפך לטוב. בדיעה ברורה שה' אלוקיו עמו בכל מצב ובפרט בעת צרה וכמו שאמר במקום אחר (תהלים מו, ב) "אלוקים לנו מחסה ועוז עזרה בצרות נמצא מאד", היכן שצד יותר שם הקב"ה נמצא יותר, בין אם זה מיצר גשמי או מיצר רוחני, ככל שהצרה גדולה יותר ורב ההסתה, שם הקב"ה נמצא יותר (כפי' הרה"ק מלעכאוויטש, תורת אבות אמונה ובטחון, טו). ממילא במצב כזה של 'ותצר מאד' הריהו נמצא מאד מאד. וכפירושו של הרה"ק ה'קדושת לוי' ז"ע (פרשת וישב ד"ה ובגפן) במאמרו של דוד בעצמו (תהלים קיח, כא) "אודך כי עניתני ותהי לי לישועה" - שהקב"ה מביא את העינוי לאדם כדי שיתחזק לבטוח על ה' ולהישען עליו ואז "ותהי לי לישועה".

מה עלה בסופו - מיד אחר ש'ויתחזק דוד בה' אלוקיו' הלך לשאול ביאורים ותומים אם יש בידו לצאת למלחמה לרדוף אחרי הגדוד, ונענה שאכן עליו לצאת למלחמה ויצליח, מיד אסף את אנשיו ורדף אחרי העמלקים וניצחם באופן מוחלט מבלי שיפגעו העמלקים אפילו בציפורן קטנה של אחד מאנשי דוד, והשיב את כל השבויים ללא שנפל שיערה מראשיהם הן בגשמיות והן ברוחניות (כמו שאיתא במפרשים שם), וגם שלל רב ועצום נטלו עמו, ככתוב (שם פסוק יט) "ולא נעדר להם מן הקטן ועד הגדול ועד בנים ובנות ומשלל... הכל השיב דוד". ידועים דברי הגה"ק ה'חפץ חיים' ז"ע (מחנה ישראל פ"ט אות א) כי אילו היה דוד המלך שואל את האורים ותומים ללא הקדמת "ויתחזק דוד בה' אלוקיו" היה נענה שלא יצליח במלחמה, ולכן כתיב ששאל באורים ותומים אחר אמרו "ויתחזק דוד וכו'" כי רק בזכות זה סייעוהו מן השמים וקיבל ברכת הדרך לצאת למלחמה ולהצליח. והעיד בנו של החפץ חיים שבמשך ימי חייו היה אביו חוזר תדיר על המלים "ויתחזק דוד בה' אלוקיו" (קונטרס "דוגמת מדרכי אבי זצ"ל" אות ו הובא בסוף ספר מכתבי החפץ חיים). גם ידוע שלאחר פרוץ המלחמה נשא הרה"ק האמרי אמת ז"ע את דבריו באחת האסיפות הגדולות והנוודות, ובדבריו הקצרים תיאר את המצב שהיה דוד המלך שרוי באותה שעה כשנשאר לבדו ללא המשפחה וללא הידידים רק זאת הייתה נחמתו בעניו - "ויתחזק דוד בה' אלוקיו", וזו הייתה ישועתו והצלתו. ורבים מאחינו בני ישראל התחזקו במשך שנות ה'מלחמה' בזמנים האפלים ביותר בדבריו אלו.

עיקר העבודה של היהודי לקשור את עצמו עם הי"ת

כך נאמר במשנה (יומא פ"ה מ"ג) על כהן גדול ביום הכיפורים כשנכנס לפני ולפנים ומזה באצבעו: "נטל את הדם ממי שהיה ממרס בו, נכנס למקום שנכנס ועמד במקום שעמד והזה ממנו אחת למעלה ושבע למטה... וכך היה מונה אחת, אחת ואחת, אחת ושתיים, אחת ושלוש, אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושש, אחת ושבע".

והסביר הרמ"א, בספרו "תורת העולה" (חלק ג פרק צה) על דרך המוסר כי "אחת למעלה" הוא רמז על היצר טוב שמסייע לאדם להתעלות כלפי מעלה בלתי לה' לבדו, ואילו "שבע למטה" הוא רמז על היצר הרע שלפי המבואר בגמרא (סוכה נב.) יש לו שבעה שמות, שהם כנגד שבעה כוחות המושכים את האדם כלפי מטה לדבר עבירה. וזה הטעם שצירף הכהן גדול את המספר "אחת" למעלה עם "שבע" ההזאות למטה, כדי להעלות בכך את שבעת הכוחות של היצר הרע שיצטרפו ליצר טוב.

והסביר השבט סופר (פרשת נצבים עה"פ כי המצוה הזאת) את דברי הרמ"א שכוונתו בזה, על שבע המידות שברא בהם הקב"ה את העולם: "חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות", שהן מכוונות כנגד שבעת ימי בראשית, שבעת ימי השבוע, שבע שנות השמיטה, שבע שמיטות שביובל, וכנגד שבעת אלפים שנה שהעולם קיים. והנה הקב"ה

ברא את האדם כלול משבע מדות הללו כדי שיעבוד בהם את ה', חסד - שיתחסד עם הבריות ויעבוד את ה' במידת אהבה, גבורה - שיתגבר על יצרו ויעבוד את ה' ביראה, תפארת - שיתפאר רק בתורה ובעבודת ה', נצח - שינצח את יצרו הרע, הוד - שיודה לה' על כל הטוב אשר גמל אותו, יסוד - שיתקשר לה' בקשר אמיץ בלי ימוט, מלכות - שימליך את הקב"ה על כל רמ"ח אבריו ושם"ה גידיו.

אולם היצר הרע שיש לו שבעה שמות, יש לו שבעה כוחות הטומאה כנגד שבע מדות הללו, המתנגדים ומקלקלים את האדם שלא יעבוד בהם את ה', אלא אדרבה ישתמש בהם ח"ו לדבר עבירה או לפחות למלאות תאוות לבו. וזהו שכתב הרמ"א: "כי היצר הרע יש לו שבעה שמות כמדרשם ז"ל, והם מדרגות היצר הרע זה למעלה מזה, הנקשרים בחומר ונופלים תחת מספר השבעה ימים, והם מביאים את האדם למטה", וכנגד זה ליצר הטוב יש רק כח אחד וזה אחת למעלה.

ויבנו יותר דבריו על פי המבואר בוהר הקדוש (פרשת וירא דף קיב ע"ב) כי אברהם אבינו טרם שירד למצרים ערות הארץ, קשר עצמו בחבל למעלה כדי שלא יפול בטומאת מצרים למטה, אלא יוכל לצאת משם בשלום בלי חטא. ומביא הזוהר הקדוש משל לבן אדם שרצה לרדת אל בור עמוק, ירא שלא יוכל לעלות מן הבור, מה עשה קשר קשר אחד של חבל למעלה מן הבור, אמר מאחר שקשרתי קשר זה, מכאן והלאה אכנס שם. כך אברהם בשעה שרצה לרדת למצרים, עד שלא ירד שם קשר קשר של אמונה בתחילה להתחזק בו ואחר כך ירד, וכן היה גם כאשר נכנס לארץ פלשתים.

ולומדים מזה שהעבודה של איש ישראל כל ימי חייו, לקשור עצמו בקשר עצום עם הקב"ה שהוא אחד יחיד ומיוחד בבחינת "אחת למעלה", ועל ידי זה יזכה להחזיק מעמד בבחינת "שבע למטה", לעבוד את ה' בשבע המידות, ואפילו אם ח"ו יפילו היצר בז' שמות שיש לו בחלק הרע של שבע המידות למטה, מיד יוכל לאחוז בחבל לעלות ולקשור עצמו עם הקב"ה.

חודש אלול זו ההזדמנות שלנו, זה חסד גדול שעשה עמנו ה' יתברך

מאהבתו הגדולה של השי"ת, בחר בנו, נתן לנו את החודש הגדול הזה, את התשובה - שעקירת הרצון כעקירת המעשה, וא"כ צריך אדם כל יום לקום ולרקוד שיש לו חודש כזה שאדם יכול לפרוק מעליו כל העוונות, איזו זכות גדולה זו, היש למעלה מהזכות הגדולה הזאת, צריך לשמוח בכל רגע שה' זיכה אותה להגיע לחודש כזה חשוב, חודש הרחמים והסליחות, להשליך מעליו את כל הפגמים שעשה כל השנה, ועכשיו יש את ההזדמנות הגדולה הזאת לנקות את עצמינו, לכן לא יעביר הזמן בהבל, אלא ימליך את הקב"ה עליו בנפש רוח ונשמה, שהן במח, לב, כבוד, הנשמה משכנה במח, והרוח משכנה בלב, והנפש משכנה בכבד, זה אותיות "מלך", צריך אדם לתת להם מלכות, שהרי בלעם רצה להרוג את הרוחניות של האיברים הללו שסימנם "מלך", ורצה שהיצר הרע ימשול באדם, וזה ששאלו התוספות (ברכות ז. ד"ה שאלמלי) - הלא כעסו של ה' הוא רק רגע, וא"כ מה יכול היה בלעם הרשע לקלל את ישראל ברגע אחד, ומתרצים התוספות, שהיה אומר - פֶּלֶם, ופירשו רבותינו (עי' דברי שלום פרשת בלק נו ע"ב) כל"ם - היינו כבד לב מח, שרצה להשליט את הכבוד והלב על המח של ישראל, אמנם אנחנו צריכים להמליך אותם לעשותם מלך קודם מח ואח"כ לב ורק אח"כ כבד וזה ע"י שנגביר אותם ברוחניות.

חודש אלול בבחינת מקום שבעלי תשובה עומדים

הקב"ה חילק את החודשים בשנה באופן שאברהם אבינו קבל שלושה חדשים: תשרי, חשוון, וכסלו, יצחק אבינו: טבת, שבט, אדר. יעקב אבינו: ניסן, אייר, סיון, ועשו: תמוז, אב, ואלול.

יעקב אבינו בעבודה קשה עוד בבטן חטף מעשו את חודש אלול, וכן את רוב חודש אב, מט' באב והלאה. ונשאר לעשו רק חודש תמוז וחצי אב. ולצערנו בהם היו החורבנות ועוד ארועים קשים לעם ישראל. (ע"פ הזוהר פרשת יתרו דף עח ע"ב).

כוחו של חודש אלול הוא גדול, כי יעקב אבינו הפך את חודש אלול מרע לטוב, והעבירו מעשו ליעקב. וזהו כוחו של חודש אלול להפוך מרע - דהיינו מעבירה, לטוב - למצוה. זוהי כוחה של תשובה מאהבה, שהופכת עבירות לזכויות. וזה הבסיס של כל התורה שבע"פ שלנו שמבוססת על גרים, כולל ר' מאיר ור' עקיבא, שמעיה ואבטליון (עי' רמב"ם הק' לסדר זרעים פ"ג), שעברו מכח הרע לכח הטוב, והם האבות של התורה שבע"פ. והטוב שנהפך מרע לטוב, הוא הרבה יותר חזק, מטוב במקור. וזהו שאמרו חז"ל (ברכות לד:): "במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים

יכולים לעמוד". זהו כוחו העצום של חודש אלול, שיכול להפוך עבירות לזכויות ולהפוך שנה שלימה מרע לטוב, ולהביא לכתובה וחתומה טובה, ולגאולה שלימה, לכל בית ישראל, אמן.

היצר נוגס מכל צד עד שגומר לאדם את הכל

מספרים שפעם אחת מצא האריה נבלה בדרך, בא הדב אמר לו זה שלי, אמר לו האריה, לא, שלי היא, אני מצאתיה, אמר הדב אני הנחתי את זה פה, והתחילו להתווכח, פתאום הגיע השועל, אמרו לו יש בינינו ויכוח, הדב טוען זה שלי - הנחתי אותה כאן לכמה רגעים, והאריה אומר זה שלי - אני מצאתיה, אמר להם השועל, שמעתי ואני חושב שאין כמו פשרה, לכן "יחלוקו" חצי לך וחצי לך, יש פה מספיק לשניכם אפשר לחלק, הסכימו, אני אחלק לכם חצי חצי בדיוק, חתך השועל את הנבלה לשניים, הסתכל ואמר לעצמו - יש כאן יותר מדי, נגס נגיסה, עכשיו יש יותר מדי בצד הזה, עוד נגיסה, וכך נגס מפה ומשם עד שגמר הכל... (דעת זקנים איטינגא פי"ג אות א בשם הרב מאפטא).

כך היצר נוגס מכל צד עד שגומר לאדם את הכל, ולבסוף האדם יוצא מסכן גדול, לכן לא ניתן לו, זה מצריך הרבה כוח והתבוננות וצריך ללמוד יום יום מוסר, צריך לעזוב את כל התאוות והגשמיות ולחשוב רק על התכלית הנצחית, על הרוחניות שלו, איך להתקדם באמת בעבודת ה', ויתן אל לבו לשאוף רק לרוחניות, ויזכור שהיצר אורב לו בכל פינה והוא יכול להפסיד הכל.

האדם צריך להתגבר, אפילו אם רואה שהיצר הרע נוגס בכל פינה, יציל מה שיוכל, ולא ירים ידיים

האדם צריך להתגבר, לא לעזוב ולא להתייאש, אפילו אם רואה שהיצר הרע נוגס בכל פינה, יציל מה שיוכל, ולא ירים ידיים, וזו המלחמה הגדולה - לא להתייאש חלילה. לפעמים האדם רואה שהיצר הרע הכשיל אותו בכמה מקרים ביום, אומר היום אני כבר מיואש, נלך עם היצר הרע עד הסוף, זו טעות, זה בדיוק מה שהיצר מחפש, את היאוש, אם אדם תקף מישוהו והכה אותו, האם הוא לא יברח, האם יאמר אם כבר נתת לי מכות אז תמשיך לתת עוד, הלא יברח כל עוד נפשו בו. משל לילד יתום שהיה מוכר בייגלה, כל בוקר היה לוקח מגש והולך למכור, ומזה היתה לו פרנסתו, יום אחד בעודו עומד בדוכן בא גוי והפיל את המגש שלו, כל הסחורה התפזרה על הרצפה ואנשים התחילו לחטוף מכל הבא ליד, ראה אחד שהנער עומד בצד חסר אונים ומיואש, אמר לו בני, במקום להסתכל תחטוף גם אתה, תציל לכל הפחות מה שתוכל, הם חוטפים, גם אתה תחטוף, אל תעזוב, ומה שהצלחת - הצלת.

רבותינו הביאו על זה משל לשועל שהיה רעב מאוד, לאחר שכמה ימים לא אכל, והנה ראה אולם עם שולחנות ערוכים במאכלים משובחים, נכנס לאולם מאחד החלונות ושמח שמחה גדולה על כל הטוב שנפל בחלקו, והתחיל לטעום מכל הבא ליד, בשר, קציצות, דגים, אוכל בנחת, לא הניח קדרה קטנה וגדולה שלא טיפל בה. פתאום ראה שבעלי הסעודה מגיעים, ואין לו לאן לברוח, אם יתפסו אותו יהרגו אותו, חשב מה לעשות, ומצא עצה - יעשה את עצמו מת, והם יזרקו אותו החוצה וכך יברח, נשכב על הארץ ועשה עצמו מת. נכנסו בעלי הסעודה לאולם וראו שנגסו מכל המאכלים וקלקלו את כל הסעודה, הצטערו מאוד, פתאום ראו את השועל מושלך על הארץ, אמרו בודאי השועל הזה אכל מכל המאכלים ומת מאכילת יתר, נורוק אותו החוצה. אמר אחד מהם, שמעתי כי לִשְׁן של השועל יש סגולה גדולה, לכל הפחות אעקור לו שן, הביאו צבת, אמר השועל בלבו נתגבר, פחות שן אבל נחיה, רק שלא יהרגו אותי, פותחים לו את הפה ועוקרים לו שן, איזה צער, איזה כאב, אבל שום מילה, מתאפק. והנה השני אומר אני שמעתי העין של השועל זה סגולה בדוקה ומנוסה. אמר השועל מה יהיה אתי בסוף, טוב עם עין אחת גם אסתדר העיקר שאשאר חי, הביאו מברג ועקרו לו עין, סבל כאבים עזים ולא פצה פה. בא אחר ואמר, הזנב של השועל שוה הון, והשועל גם את זה מוכן לסבול גם בלי זנב אפשר לחיות, חתכו לו את הזנב. בא עוד אחד ואמר שמעתי כי הפרווה של השועל עם העור תכסה את ההוצאות של הסעודה ואפילו ישאר עודף, שמע השועל ואמר בלבו עכשיו לא ישאר ממני כלום, אם אני לא אתן קפיצה ואברח להציל את נפשי, ימיתו אותי, ואכן פתאום נתן קפיצה כולם נבהלו, וכך הצליח לברוח, נכון שיצא ב"שן ועין", אבל נשאר חי, לא נתן להם להרוג אותו לגמרי. (ע"פ אמרי חיים תניינא שבת שובה עמ' קסה).

כן גם אנחנו נלחם ביצר, ואפילו שיש לו הצלחות, לא נתייאש אלא נציל מה שאפשר, הוא עובד ואנחנו נעבוד, זאת דרכו לנגוס מכל הצדדים עד שלא משאיר כלום בסוף.

במקום שבעלי תשובה עומדין אפי' צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד

רבותינו אמרו (ברכות לד:): היכן שבעלי תשובה עומדים אפי' צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד, מדוע? אלא ידוע הוא כי ע"י העוונות שעושה האדם מתלבשים עליו החיצונים וס"א ומלאכי חבלה, ומחטיאים אותו עוד ועוד ומובילים אותו לכל הרעות שבעולם, וכן ידוע שהמלאכים הטובים הם דוחים את הנשמה של חוטא זה ולא נותנים לו להתקרב, מפני הטומאה הגדולה הרובצת עליו, והוא נחשב מצד מלאכי הטומאה. וידוע שהמלאכים מכסא הכבוד ל"ו אלף פרסאות וסימן (ישעיהו ו, ב) "שרפים עומדים ממעל לו", וא"כ מה עושה הקב"ה פושט את ידו מתחת כנפי החיות ולוקח את אותה הנשמה של בעל תשובה ושם אותה מתחת כסא כבודו, ושם אף מלאך אינו יכול להגיע ולהפריע לאותה הנשמה וכך היא עולה ומתעלית, אבל הצדיק כיון שאין לו עבירות אינו מפחד מן אותם מלאכים ולכן הוא יכול להשאר במקומו וע"ז נאמר אפי' צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד כיון שאינם צריכים למקום זה. (ע"פ ישמח משה פרשת כי תבוא קכח ע"א ד"ה ועיין בעיר).

מי שטעם טעם חטא ועשה תשובה מעלתו גדולה יותר מצדיק מעיקרא שלא טעם טעם חטא

כתבו בספרי המוסר משל למלך רם ונישא, שקרא לג' משריו הנאמנים ונתן לכל אחד מהם 'פקדון' חבית יין ישן נושן, אשר ריחו נודף למרחוק וטעמו ערב לחיך, ואין אדם יכול לעמוד מפני ריחו, וציווה אותם המלך שכל אחד מהם ישמור חביתו בביתו, ולאחר ירח ימים יבואו אליו שוב עם החביות, וכל שר שיביא את החבית ועדיין טעונה היא במלואה יעלהו המלך למדרגה רמה יותר, ובאם לא... ואכן שנים מהשרים בראותם את היין כי טוב הוא, גנזו מיד את החבית במרתפם, במקום שאין יד אדם מגעת, בכדי שלא יזכר ולא יפקד להם זכר היין ולא יתפתו לשתות הימנו. אך השלישי, לא השכיל עשות כמעשיהם, והניח את החבית על השולחן אשר בביתו, ומכיוון שריח היין הערב נדף למרחוק לא יכול היה להעמיד עצמו ולגם מעט מהאדום האדום הזה, אך מיד נתחרט עד עמקי נשמתו ועצר את שתייתו, למחרת שוב נכשל והתחרט ובכה על כשלונו, וכבר הצליח להינזר מן היין ושוב נכשל, עד שנוכח לראות שכבר שתה מחצית מהחבית".

בהגיע היום המיועד שקבע המלך לבדוק את החביות, הגיעו שני השרים הראשונים אל בית המלך כל אחד וחביתו בידו, ואכן העלה אותם המלך למדרגה רמה בכבוד ויקר. לאחריהם בא זה השלישי ופניו נפולים, ותינה בבכיו לפני המלך את כל התלאה אשר עבר, שהתאפק ולא שתה, ואף שנכשל מכל מקום הוסיף להתאפק, וביקש שימחל לו המלך על המחצה ששתה, והיה כשמוע המלך את דבריו נשאו למעלה למעלה מעל כל השרים, ואף יותר ממה שהעלה את השנים הראשונים, והסביר המלך את פשר מעשיו, הנה מה ששני השרים הראשונים לא שלחו את ידם בחבית היין, אין זה כל כך רבואת, שהרי לא היה להם כל ניסיון, יען אשר תיכף הטמינו את החביות, ולא ראו ולא הריחו את ריח היין עד כלות החודש, אך זה השלישי, אשר בא אל בית היין וכבר הרגיש בעצמו את טעמו הערב לחיך לאין ערוך, ואף על פי כן שלט בעצמו ולא שתה את החבית עד תומה, הוא קיים את רצוני במסירות נפש, לו נאה ולו יאה הכבוד והיקר. וכמו כן אנן, אף אם איננו מצליחים תמיד לעמוד בנסיונות, ונכשלים מפעם לפעם, מכל מקום באם נתחזק להתעלות מהנפילה לעשות רצון בוראנו על אף שקשתה עלינו הדרך עד למאד כי כבר טעמנו 'טעם חטא', עבודה כזאת חשובה ומקובלת לפני המקום ב"ה יותר מזה שלא ידע טעם חטא. אבל, דע לך, כי בימים אלו, ימי חודש אלול, סייעתא מיוחדת יש למי שרוצה להתקרב אל ה'.

דרוש ג' להעביר על מידותיו

להעביר על מידותיו. ומעלת האחדות

מעביר על מידותיו - ולזה בא האדם לעולם הזה לתקן את מידותיו ולהדמות לבוראו מה הוא רחום אף אתה רחום

עיקר הכתוב (דברים כא, י) "כי תצא למלחמה על איביך" מדבר על המאבק התמידי בין האדם - ובין אויבו היצר הרע, ועיקר עבודת היצה"ר היא להלחם באדם שלא יתקן מדותיו ואינו מניחו להעביר על המדות, ולזה בא האדם לעולם הזה לתקן את מידותיו ולהדמות לבוראו מה הוא רחום אף אתה רחום וכו'. וכמו שפירש הגאון מוילנא בביאור למשלי על הפסוק (ד, יג) "החזק במוסר אל תרף נצרה כי היא חייך", כי מה שהאדם חי, הוא כדי לשבור מה שלא שבר עד הנה אותה המדה, לכן צריך להתחזק ואם לא יתחזק למה לו חיים.

יום הדין מתקרב ובא, והזמן קצר והמלאכה מרובה צריך לנו הכנה גדולה ועצה גדולה ליום הדין, לכן בזמן הזה אנו צריכים לוותר ולהעביר על המדות ואז מדה כנגד מדה גם הקב"ה לא ידקדק עמנו בדין.

כמובא בגמ' (ר"ה יז.) אמר רבא כל המעביר על מדותיו מעבירים לו על כל פשעיו. שנאמר (מיכה ז, יח) "נושא עוון ועובר על פשע" למי נושא עוון למי שעובר על פשע. ופרש"י (שם) שאין מידת הדין מדקדקת אחריהן אלא מנחתן והולכת. ע"כ.

עוד ראינו בגמ' בתענית (כה:) ירד ר' אליעזר לפני התיבה ולא נענה וירד ר"ע ונענה. יצאה בת קול ואמרה לא שזה גדול מזה, אלא שזה מעביר על מדותיו וזה אין מעביר על מדותיו.

והקשה הגרישאל סלאנטר א"כ ר"ע גדול מר"א בזה שהוא מעביר על מדותיו ובעל מדות טובות, ואיך אמרה בת קול שאינו גדול מר"א. וביאר שבודאי לא היה הבדל בעצם המדות בין זה לזה. אלא שר"א היה מתלמידי ב"ש שסוברים שהאדם צריך להתנהג בקפדנות, ואילו ר"ע היה מתלמידי ב"ה שסוברים שהאדם צריך להתנהג בענוה ולהעביר על מדותיו, וכיון שהוא מעביר על מדותיו, לכן מדה כנגד מדה, הוא נענה, ור"א אע"פ שלא היתה עליו שום תביעה, בכל זאת לא נענה. (ע"פ שיחות מוסר להגר"ח שמואלביץ תשל"ב ל"ח).

נמצינו למדים שגם לתפילה מועילה מדה זו ובפרט שאנו רוצים שתתקבל תפלתנו, ושלא ידקדקו עמנו בדין.

לשארית נחלתו

וראינו בספר שיחות מוסר ושל הרב חיים שמואלביץ זצ"ל (מאמר ל"ח תשל"ב) הגמ' (ר"ה י"ז.) מספרת, רב הונא בריה דרב יהושע חלש, על רב פפא לשיולי ביה. חזייה דחליש ליה עלמא, אמר להו: צביתו ליה זוודתא (הכינו צידה לדרך ותכריכים). לסוף נתרפא וכו'. אמרו ליה: מאי חזית, אמר להו כן היה שנקנסה עלי מיתה, אמנם אמר הקב"ה הואיל ואינו מעמיד על מדותיו לא תדקדקו אחריו. הרי אף לאחר שנקנסה עליו מיתה והוא גוסס וכבר עלה לב"ד של מעלה, הועיל לו זה שהיה מעביר על מדותיו להשיבו לתחיה. אמנם צריך לזה תנאי והוא כדאיתא שם אמר ר' אחא בר חנינא אליה וקוץ בה (דבר תנחומים יש כאן אבל יש בתוכו דבר קשה שאינו שווה לכל) "לשארית נחלתו" (מיכה ז, יח) ולא לכל נחלתו, למי נושא עוון למי שמושים עצמו כשיריים, דהיינו, כמו שהשיריים אינם נחשבים, כך גם הוא אינו חשוב בעיניו ואינו מתגאה. ואמר הרב שנראה כוונת רב אחא בר חנינא מוסב על תנאי שזה בא מחמת ענוה ואז זוכה לכך שהקב"ה "נושא עוון", אבל אם מעביר על מדותיו מטעם אחר, אין בו את הסגולה שיעבירו על כל פשעיו.

מסופר על ר' יחיאל מיכל מוולושטשוב שהיה מצבו דחוק מאוד בפרנסה והיו לו תפילין שירש מאבותיו שהיו יקרות מאד ובעלות ערך גדול, ותמיד היתה אשתו מציקה לו שימכור את התפילין (ויקנה אחרים) ותהיה להם פרנסה ברווח, אך הוא לא שמע לה בשום אופן. פעם אחת לא היה בעירו אתרוג וכל מה שעשו להשיג לא הצליחו. לפתע בא אדם עם אתרוג מהודר מאד ואמר לרב שאם יתן לו את התפילין יתן לו אתרוג, בסופו של דבר הסכים הרב והחליפו ביניהם, אותו האיש נתן לרב את אתרוגו והרב נתן לו התפילין. שאלה אשתו אותו מהיכן היה לך כסף לאתרוג

וסיפר לה שנתן את התפילין, ומרוב כעסה לקחה את האתרוג וזרקה אותו בכח ופסלה את האתרוג. אמר ר' יחיאל: הקב"ה צוה לקחת אתרוג וגם צוה להעביר על המדות, ולא כעס עליה אע"פ שהפסיד גם את התפילין וגם את האתרוג. (משנת המגיד מזלאטשוב ח"א עמ' שפה אות לז).

גבורתו של אבנר בן נר

וכן מצינו בנביא (שמואל ב פרק ג) שכאשר נפטר שאול, הלך אבנר והמליך את בנו איש בושת למלך, ודוד היה מולך בחברון, ואח"כ כאשר העליל איש בושת עלילה על אבנר, הלך אבנר ואמר שהוא ישלים עם דוד וכו' ועשה עמו שלום ושלח אותו, אח"כ בא יואב בן צרויה ואמר לדוד מדוע שלחת אותו (היות ורצה להרגו, כי הרג את עשאהל אחיו) ורדף יואב אחריו והרג את אבנר ודוד לא ידע.

וזמבא במדרש (ילקוט שמעוני ירמיהו רמז רפה) שבאותה שעה יכול היה אבנר בן נר להרוג את יואב ולנקום את נקמתו, כי ראה איך הדם שלו שותת ועוד כמה רגעים הוא ימות, לקח את יואב ושם אותו בין שתי ידיו, ואילו היה לוחץ את ידיו היה הורג את יואב, אך בכל זאת ויתר ואמר איך אעשה הרעה הזאת שלא יהיה שר צבא לעם ישראל כמוהו, והעביר על מדותיו ועזב אותו וכו' פלא עצום.

ומסופר על ר' סעדיה גאון שהלך עם משרתו לאיזו עיר רחוקה והתאכסן אצל איזה אדם מכובד והרב אמר למשרתו שבשום אופן לא יגלה לו שהוא הרב סעדיה גאון. בעל הבית חשב אותם לשני עניים אמנם כיבד אותם וכו'. באותו יום נעלמו לבעה"ב שתי כוסות של זהב וחסד אותם, וראה מי יותר מכובד משני העניים ואמר כנראה זה הגנב הראשי, והתחיל לצעוק ולומר גנבים, תחזירו את הכוסות והם טוענים שלא לקחו, ואותו בעה"ב התחיל להכות את הרב מכות חזקות ונאמנות, אזי המשרת כאב לו מאד ואמר לרב אגלה, הכוונה אגלה שאתה הרב, והרב אומר לו לא תגלה, ובעה"ב חשב שהוא אומר לא לגלות היכן הכוסות, והוא מכה יותר חזק ולבסוף רחמו מן השמים ובא אחד ואמר שמצא את הכוסות בזבל, ובעה"ב ביקש מחילה והרב מחל לו מיד. וראינו שבשום אופן הרב לא רצה להנות מכתרה של תורה והעדיף לקבל את המכות, העיקר להתנהג במידת הענוה.

המעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו

בבית מדרשו של הרש"ש בעל ה'נהר שלום' זי"ע, מכר פעם גבאי בית הכנסת בשגגה מקום מכובד אחד לשני עשירים, וכאשר נודע דבר הטעות ניסו לדבר על לב הרוכשים שאחד יוותר על מקום זה לטובת חברו, אך שניהם ענו עזות כדרכם של עשירים ולא הסכימו בשום אופן לוותר על שלהם. בליל ראש השנה היה בית המדרש ריק במקצת, ולכן הצליחו להסתדר ולמצוא מקום מכובד אחר לאחד מן הקונים, אך כולם ידעו היטב שמחר לתפלת שחרית לא ימצאו להם פתרון, ועתיד להתפרץ בביהמ"ד מחלוקת גדולה. בלילה חלם אחד מן הרוכשים והנה הוא רואה עגלות משא מרהיבות ביופי עוברות לידו, ומלאכי רחמים מנהיגים את העגלות באור פנים, ניגש העשיר לאחד המלאכים ושאלו מאי האי, השיב לו המלאך, שביום הזה עוברים כל יושבי תבל לפני בית דין של מעלה, וזה עתה מוליכין את הקרונות שנבראו מהמצוות ומעשים טובים שעשית בשנה זו לפני הבית דין כדי לשקול מעשיך. לא עבר זמן רב ולפתע התחילו להוליך קרונות שחורים ומלוכלכים, ומלאכי חבלה עומדים על גביהם ומנהיגים אותם, והסבירו לו, שהם מביאים את העגלות לפני ב"ד של מעלה כדי לפסוק בדינו, מיד התלווה אליהם עד שהגיע למושב הבית דין, שם ראה שמעלים את המצוות ומעשים טובים בכף מאזנים, וכנגדו נותנים את העבירות אשר מיד הכריע את הכף לרעה רח"ל, מיד רצה ראש הב"ד לפסוק את דינו למיתה, אך אז הופיע מלאך מליץ של רחמים, ושאל מדוע לא ישקלו לו גם את היסורים שהתייסר הלה במשך השנה, ואכן נתקבלה טענתו, ולפתע הובאו עגלות משא של יסורים וצרות שסבל במשך כל השנה כולה והעלו גם אותם על כף המאזנים, אולם גם אלו לא הצליחו להכריע לגמרי את המשקל לטובה ונשאר בספק השקול, ונסתפקו הדיינים כדת מה לעשות, נענה אותו מלאך שיבדקו במעשיו אם במשך השנה העביר על מידותיו ולא עמד על שלו, וזה יכריע את הכף לטובה, מיד ראה איך שגרם המלאך לגבאי של הביהמ"ד לטעות ולמכור את מקומו גם לחבירו, וכל מטרת הטעות היתה לנסות ולבדוק אותו אם יוותר ויעביר על מידותיו, וממילא יוכלו לפסוק את גזר דינו לטובה, ותיכף בראותו כי כן התחיל לצעוק באמצע שינתו "הנני מוותר על מקומי! מוותר אני על מקומי בלב שלם!", ובזאת קם באמצע הלילה ורץ אל הגבאי, ואמר לו, שהוא מוותר על מקומו ומוכן הוא ומזומן שיעמידו אותו במקום הגרוע ביותר בכל בית המדרש.

והגם שאותו אדם זכה לראות בעיניו עד כמה משפיעה מדת הווייתו, ומכוחה הצליח להכריע את הכף לטובה, מכל מקום גם במקום הסתר פנים ואין אנו יודעים עד מה, עלינו להתבונן ולחשוב אולי אנו עומדים כמצבו של אותו איש ובוויתור קטן זה נזכה לשנה טובה ומתוקה. כי מדרך העולם הוא שכאשר נדמה בעיני האדם שפלוני יורד לחייו, ולפעמים אף יש לו טענת צדק ודברים הניכרין שבכוונה תחילה הוא יורד לחייו, או אז יתמלא עליו טענות כרימון, ובשנאה הבווערת בלבו ילכה את אש המחלוקת ואולי אף ינקום בו, ונעשים שונאים גמורים זה לזה, וכל זה מפני שעמד על שלו ולא הסכים להעביר על מידותיו. אולם החכם עיניו בראשו, ועליו לדעת שיתכן שבמעשה זה חרץ את משפטו לטוב, ואם יוסיף לחשוב שניסיון הוא לו מן השמים לראות אם יעבור על מידותיו, בכך יוכל בקל לשכך את כעסו ולהתאפק מלעורר מדנים ביניהם, רק ימחל ויסלח אף למי שחטא כנגדו.

סגולה שאפשר לזכות על ידה להיות זכאים בדין, והוא שיהיו ישראל באחדות, כולם יחד

וכידוע ישנה סגולה שאפשר לזכות על ידה להיות זכאים בדין, והוא שיהיו ישראל באחדות, כולם יחד, ולא יהיה ח"ו פילוג בעם. והנה במילה "כולכם", יש מעלה, ויש חסרון, המעלה היא שיש אחדות בישראל כאיש אחד בלב אחד. אבל החסרון הוא, כמו שכתב רש"י בפרשת דברים (א, כב) על הפסוק "ותקרבון אלי כולכם" וגו'. פירש"י בערבוביא - ילדים דוחפים זקנים, וזקנים לראשים וכו'. לכן צריך לומר שגם כשישנה אחדות, צריך שכל אחד יהיה במקומו, גדול לפי גדלו וקטן לפי קטנו.

וזה שאמרו חז"ל "אתם נצבים היום כולכם" - זה יום ראש השנה - כדי לזכות בדין צריך תנאי של "כולכם" שתהיה אחדות ואהבה אחד לשני. אמנם צריך להיזהר שלא מחמת זה לא יבדילו בין גדול לקטן, לכן אמר הפסוק עוד תנאי - ראשיכם לבד. ושוטריכם לבד. ועי"ז יוכלו לזכות בדין.

וכידוע שאין דומה יחיד העושה תשובה לבדו, לצבור שעושה תשובה. משל ליושבי עיר אחת שהשר הלווה להם ממון הרבה וירדו מנכסיהם מחמת דליקה שפרצה אצלם, והיו כולם חרדים על דבר ההלוואה שלקחו מן השר מהיכן יחזירו אותה החליטו ללכת ולפייס את השר במתנות, היה ביניהם פיקח אחד ואמר להם תלכו כולכם יחד ותתנו לו מתנה יפה וגדולה, כי במתנה של כולכם יחד יש במה להתכבד ואז יתרצה לכם, אבל אם ילך כל אחד לבדו ויתן מתנה בפני עצמו, לא תהיה לה ערך. אמנם אע"פ שתשובת הרבים חשובה, אל יסמוך האדם על זה ויאמר חברי יזכוני, וימנע בגלל זה מתשובה כדבעי. ואמרו על זה משל לחבורת סוחרים שנסעו לקנות ולמכור סחורה יחד, וסכמו ביניהם שמתחלקים בהוצאת הדרכים, היה ביניהם סוחר אחד עני אשר אין לו מאומה, וכאשר היה עמהם לקחו אותו אתם לבתי מלון ולבתי קפה ומשתאות והיה שמח, אמרו לו חבריו טיפש מה אתה שמח כ"כ הרי הם הולכים כל אחד לביתו אחרי שעשו עסקים יפים ורווחים טובים, ואילו אתה לא עשית כלום, ואע"פ שעתה יש לך במה לשמוח בדרך, אבל אח"כ כל אחד יקח את שלו ואתה תשאר בלא כלום.

והנמשל הוא בעניננו כי הרחמים שזוכים להם מכח הצבור, יכולים לעזור רק בעוה"ז, אבל מה יהיה עמנו לעוה"ב, שם כל אחד יטול את שלו בלבד, ומי שלא הכין מה יאכל.

כל אחד ישתדל בעד חבריו, שאם לא כן יתפס בעבורו

שואל האור החיים הקדוש (דברים כט, ט) כיון שאמר אתם נצבים היום כלכם מדוע הוצרך לפרט "ראשיכם שבטיכם"... ומסביר כי כוונת משה רבינו ע"ה הייתה להכניס את כולם לערבות ואחדות, וכל אחד ישתדל בעד חבריו, שאם לא כן יתפס בעבורו, שכל אחד מתחייב לפי היכולת שבידו, כי מי שבידו למחות על כל העולם נתפס בעד כל העולם, ומי שבידו למחות רק באנשי עירו נתפס על אנשי עירו וכו'.

וכאשר האדם בפחד הוא רוצה להתאחד עם כולם ולאזור כח מכולם, ובפרט כאשר נצבים לדין אז נמחקים ומתבטלים כל הבדלי הדרגות של "ראשיכם שבטיכם" וכו' וכולם שווים לטובה.

ואז ושבת עד ה"ה" אלהיך, ובכח התשובה והאחדות מהפכים מידת הדין לרחמים, שם הוי"ה.

וצריכים להתייצב כולם באחדות אחת, לכן אמר "כולכם", שלא יהיה כל אחד לבדו.

עשר דרגין שבישראל כנגד עשר ספירות דקדושה, מהאדם המרומם ביותר עד השפל ביותר שכלם נצבים בר"ה למשפט

אם ישראל באחדות, אין המקטרג שולט בהם. והמליץ האדמו"ר מגור בעל האמרי אמת זצ"ל (אמרי אמת שלח תרסט פ ע"ב) על כך את הכתוב (שיה"ש ד, ז): "כולך - יפה רעייתי, ומום אין בך" וכמאמרו של הגאון חיד"א זיע"א (כיכר

לאדן אבות פרק ב מ"ד): כלל ישראל כולו צדיק, כלל ישראל כולו גאון, כלל ישראל כולו קדוש, ואם האדם נכלל בו ואינו מוציא את עצמו מן הכלל, הריהו מוגן, וכתב בספר תשואות חן (דרוש החסד ד ע"ב), שהקפידו רבותינו ז"ל על כל התפילות ובפרט בתפילת הימים הנוראים שתהיה באהבת שלום בין איש ובין רעהו, לשתקובל תפילתם, שאז השטן אומר, מי כעמך ישראל שהם כמלאכי השרת, שאין בהם קנאה ושנאה.

ועל כן, אין להמתין עד לערב יום הכיפורים כדי להתפייס למחול ולסלוח. אלא רצוי להתפייס להשלים ולהתאחד עוד לפני ראש השנה הבא עלינו לטובה.

ונאמרו עשר דרגות בעם ישראל שהם: ראשיכם, שבטיכם, זקניכם, ושטריכם, כל איש ישראל, טפכם, נשיכם, וגרך אשר בקרב מחניך, מחוטב עציך, עד שאב מימך (דברים כט, ט-ז). וזה מרמז על עשר דרגין שבישראל כנגד עשר ספירות דקדושה, מהאדם המרום ביותר עד השפל ביותר שכלם נצבים בר"ה למשפט, וזה מתחיל מחוטב עציך, רמז לט"ו באב שאז הפסיקו לחטוב עצים למערכה, עד שואב מימך שזה ניסוך המים ביום הושענא רבא, וס"ה הם ס"ח ימים, כמנין "חיים" שבהם גוזרים חיים לאדם. (ע"פ צמח דוד לבעל הבני יששכר פרשת נצבים).

"כולכם" לפני ה' אלהיכם שהכלל ישראל הם יחד לפני ה', כי על הכלל ישראל אי אפשר למצוא שום שמץ ודופי, ויעזור ה' לכלל ישראל יחד

ביאור נפלא על דרך הדרוש, אמר הגאון מהרא"ץ בריסק, והקדים לזה ביאור למסורה ממור חמיו בעל הספר "קול אריה":

כתה בעל הטורים (במדבר כג, יג) איתא במסורה שתי פעמים "וְכָלֹ". א. "אפס קצהו תראה וכלו לא תראה וקבנו לי משם" (במדבר שם). ב. "וכלו מחמדים" (שיר השירים ה, טז).

ופירש, שהנה אם יביט האדם על כללות עם ישראל ימצא כולו יפה ומום אין בו, ולא ימצא מקום אשר תחול בו קללה, כי כולו מחמדים, אבל על כל אחד ואחד בפרטות אפשר למצוא חסרונות, כי אחד אינו בעל צדקה, והשני אינו תלמיד חכם, והשלישי אינו ירא שמים, והרביעי אינו עניו, והחמישי אינו עוסק בצרכי צבור. ובקיצור, "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" (קהלת ז, כ) על כן על פרטיות ישראל יכולים למצוא מקום שתחול עליהם קללה חס ושלום, אבל על כלל ישראל אי אפשר לבקר מומים, שהרי כולו נאה.

זהו שאמרה המסורה, אפס קצהו תראה, שאם תראה רק קצהו וחלקו של העם, אז תמצא בהם חסרונות, ועל ידי זה תוכל לקללם, אמנם - כולו, לא תראה, שעל כלל ישראל לא תמצא שמץ ודופי, והטעם משום שכולו מחמדים.

אומר המהרא"ץ בריסק לפי זה יש להמתיק את דברי הזוהר הק' שבו פתחנו.

"אתם נצבים היום כולכם" היינו בראש השנה, והיאך תוכלו להתייבב לפני ה' ליום הדין בראש השנה, רק כאשר תהיו כולכם לפני ה' אלהיכם שהכלל ישראל הם יחד לפני ה', כי על הכלל ישראל אי אפשר למצוא שום שמץ ודופי, ויעזור ה' לכלל ישראל יחד. (דרושי מהרא"ץ בריסק ח"ב פרשת נצבים עמ' רלד).

ר"ה. המלכת הי"ת עלינו ואח"כ כיפור

שנה שלימה הלכה אל מחיצות העבר, יכולנו לנצל אותה, אך בזבזנו אותה בלי אחריות ואנו אין לנו אלא להעתיר רחמים מבעל הרחמים ולבקש מלפניו סליחה ומחילה.

ולכאורה יש כאן פלא גדול שבמקום שראש השנה יהיה ליום "סליחה ומחילה", אנו אפילו לא מזכירים כלל חטאים ועוונות, הציר המרכזי של ראש השנה הוא "מלכויות" - המלכת הקב"ה למלך על העולם: "מלוך על כל העולם כולו בכבודך" ו"מלכותו בכל משלה" (תהילים קג, יט). ואף חותמים בכל תפילה: "מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום הזיכרון". כי זהו תוקף קדושתו של יום ראש השנה.

לעומת זה יום הכיפורים הוא אשר נקבע כיום חשבון הנפש כמאמר הכתוב (ויקרא טז, ל) "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו", הרי לכאורה הסדר היה צריך להיות הפוך, תחילה צריך האדם לטהר את עצמו, לשוב בתשובה שלמה ולהמליך את ה' על עצמו, ורק אח"כ בהיותו נקי וטהור יכול הוא להמליך את ה' על העולם כולו. ומדוע הקדימו את ראש השנה ליום הכיפורים? ואפשר לבאר הדברים על פי דברי הזוהר הקדוש (פרשת פנחס ח"ג דף רלא ע"א) על הפסוק: "אתם ניצבים היום כולכם לפני ה' אלוקיכם, ראשיכם שבטיכם זקניכם

ושוטריכם כל איש ישראל, מחוטב עציך עד שואב מימך". וכתב בזוהר הקדוש: אתם ניצבים היום - היום הוא יום הדין של ראש השנה. משל למה הדבר דומה, לבני אדם הנוסעים באניה ויש בתוכם כל סוגי האנשים, מלכים, שרים, עשירים ופשוטי עם, כל אחד יודע ערך עצמו ואת ערך זולתו, איש איש כפי דרגתו ומעמדו. כל זאת בעת רגיעה, אבל ברגע שקמה רוח סערה, האניה עומדת להשבר וכולם בסכנת נפשות, או אז כולם נעשים שווים, קטן כגדול, ואיש לרעהו יעזרו בלא הבדלי מעמדות, כאחים לצרה אחת. כך גם כאן, בשעה שמתייצבים לדין לפני מלך המלכים, בשעה זו עלינו לעשות הכל כדי לבטל את כל המחיצות בין קטן לגדול, עד שימחקו כל ההבדלים בין ראשיכם, שבטיכם וזקניכם לבין כל איש ישראל, כדי שכולם יהיו שווים לטובה.

לפיכך אנו פותחים את הימים הנוראים דווקא עם המוטיב של המלכת הקב"ה למלך, כי הרי אין מלך בלא עם, ולשם המלכתו של הקב"ה עלינו להתאחד ולהתלכד כעם בכדי שנוכל להמליך את הקב"ה למלך, ורק לאחר שאנו חלק מעם מאוחד ומלוכד באפשרותנו לבקש מהקב"ה סליחה ומחילה.

כשהיהודי שב אל השם יתברך, אזי הקדוש ברוך הוא יצילהו מאויביו - אלו המקטרגים

רמז נפלא (דברים כג, טו) להצילך ולתת איביך לפניך ר"ת אלול, שבחודש אלול כשהיהודי שב אל השם יתברך, אזי הקדוש ברוך הוא יצילהו מאויביו - אלו המקטרגים, וכשיכנעו המקטרגים גם אויביו נכנעים לפניו, כידוע. (שותא דינוקא פרשת כי תצא).

ביאור ההפטרות

הקשר בין ההפטרות לפרשה

הפטרות זו היא הרביעית משבע הפטרות של נחמה, שמפטירין בשבע שבתות של נחמה החל משבת הראשונה שאחרי תשעה באב.

תוכן ההפטרות

ה' אומר לציון שהוא בעצמו ינחם אותה, ואין לה לפחד מבני אדם שסופם למות, אך היא שכחה את ה' ופחדה מהמציקים לה, ולא עוד אלא אפילו אם רק תכננו להציק לה, היא כבר מפחדת.

אך עם כל זאת, ה' מבטיח שיוציאם מן הגלות מהר, רק שיתבוננו וידעו גבורתו וישענו עליו, כי כל זמן שדבר ה' בפיה אני אגן עליך עד שיבוא זמן קיבוץ גלויות, שאז אני אטע שמים חדשים ואיסד ארץ חדשה, וכולם יראו על בני ציון שהם עם ה'.

ולכן פונה לציון להתעורר בתשובה, ולהגאל מיד כי הדבר תלוי בה, כי כבר נענשה על כל חטאתיה, שחלק מבניה מתו ברעב וחלקם מתו בחרב, לכן ה' יסיר ממנה את הפורענות ויביא אותה על הגוים, שגרמו לישראל יגון ואנחה.

וירושלים תחזור לתפארתה כפי שהיתה בעבר, ע"י תשובה ומעשים טובים. וכשיגאלם הרי השמחה והשירה ירבו בירושלים וכולם יכירו את שמו יתברך,

וכשיצאו מהגולה לא יצאו בחפזון כדרך שיצאו ישראל ממצרים, אלא יצאו בנחת ובשלוה וה' ילך לפניהם ולאחריהם לשומרם שלא ינזקו.

ישעיה פרק נ"א פסוק י"ב - פרק נ"ב פסוק י"ב.

יב אָנְכִי אָנְכִי הוּא מְנַחֲמֶכֶם [א] אני הוא שמנחם אתכם, ואי"כ הם תנחומים שיש בהם ממש (מ"ד), ובבקשה תתבונני **מִי-אֵתָּה** בת צדיקים ומלאה זכויות ואי"כ למה **וְהִירָאִי מֵאֲנוּשׁ** מאדם שסופו **יָמוּת** (רש"י) וכפל דבריו ואמר **וּמִבֶּן-אָדָם** אשר הוא כ**חֶצִיר** [דשא ועשב] **יָנַתָּן** שסופו לבלות ולהתייבש (מ"ד): **יְגֹאֲדֶךָ וְתִשְׁפַח** שכחת את **יְהוָה** **עֲשֶׂךָ [ב]** שעשה אותך ולא נשענת עליו, והרי הכל שלו כי הוא **נוֹטֵה יֶסֶד** שמים ויסד ארץ [ג] **וְתִפְחַד תִּמְיֵד** **כָּל-הַיּוֹם מִפְּנֵי חַמַּת כַּעַס הַמִּצִּיק** של האויב המציק והמשעבד אתכם, ואתם עוד **כַּאֲשֶׁר** האויב רק **בוֹנֵן** תכנן והתכוון **לְהִשְׁחִית** וכבר אתה מפחד ממנו **וְאֵיִהָ וְאֵיִהָ** חמת כעס **הַמִּצִּיק** הרי מחר איננו כי ימות, ואי"כ מדוע

עיונים והארות

מטרונא וטרדה והוציאה מתוך פלטין שלו, לאחר ימים בקש להחזירה, אמרה יכפול כתובתי ואחר כך הוא מחזירני, כך אמר הקב"ה לישראל, בני בסיני אמרתי לכם פעם אחת אנכי ה' אלקיך, ובירושלים לעתיד לבא אני אומר לכם שתי פעמים אנכי אנכי הוא מנחמכם... באנכי אני מביא גואל, הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא, באנכי אני מנחם אתכם, אנכי אנכי הוא מנחמכם (פסיקתא).

הוא מנחמכם - רבי מנחמא בשם רבי אבין, מאותה נהימה שנהמתם בסיני ואמרתם כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע אנכי אנכי הוא מנחמכם. מי את ותראי - לא את שאמרת לי בים מי כמוכה, ותיראי מאנוש ימות, למה את מתיראת, שמא אין את יודעת מי את, אין את בתו של אברהם יצחק ויעקב, בתם של שלשה הררי עולם את, ואת מתיראת מן בריה ומן אנוש, אנוש שהיום חי ומחר הוא מת. אין את יודעת מה עשיתי לכל אותם שנזדווגו להם, אמרפל שנזדווג לאברם, פלשתים ואבימלך שנזדווגו ליצחק, עשו שנזדווג ליעקב הפלתי אותם בידם, כך כל מי שיבא ויזדווג לכם נופל לפניכם. (ילק"ש)

אנכי אנכי הוא מנחמכם - יבואר על פי מה שאמרו בזהר הקדוש, דהאומות ע"י שהם תחת השרים, כשנפל השר נופלת אומתו, כי בלא נפילת השר לא תיפול, כמו שאמר הכתוב (כז, כא) "פקוד ה' על צבא המרום וגו'". אמנם אנו בני אל חי בנים לה', וכשם שהוא חי וקיים, כך ישראל יעמדו על עמדם. וזה שכתוב 'אנכי אנכי' שאני חי וקיים, 'אנכי' ראשון ו'אנכי' אחרון, 'הוא מנחמכם', שכיון שאני חי וקיים, זאת נחמתכם שגם אתם קיימים. (צוארי של)

ג. ותשכח ה' עושיך - בצרת המן הכתוב מדבר, שנתיראו לשעה אחת ונתיאשו מן הגאולה, אמר רשב"ג ראויים היו ישראל שלא להגאל מצרת המן אלולא שהסכימו לדעת יעקב אביהם, ששמע מפי הדבור הנה אנכי עמך, ונתירא מן עשו, ויירא יעקב מאד ויצר לו. (ילק"ש)

ג. נוטה שמים ויסד ארץ - אמר לו הקב"ה שכחתם מה שאמרת לי רימיה אם ימדו שמים מלמעלה ויחקרו וגו', רואים את השמים במקומם ואתם מתיראים. ותפחד תמיד כל היום פרזדוגמא שלו פרוסה בחדש הראשון הוא חדש ניסן, והיו מתבהלים בכל יום. מפני חמת המציק זה המן, וימלא המן על מרדכי חמה... (ילק"ש)

א. אנכי אנכי הוא מנחמכם - הן על צערכם על צרות עצמכם, והן על צערכם בגלל חילול השכינה, על ידי העמים שרדפו אתכם וחירפו שם ה'. ונאמר בלשון כפולה - "אנכי אנכי היינו, אף על פי שהיה חורבן אחד ועתיד היה להיות חורבן שני, אל תתיאשו מן הגאולה, כי אנכי אנכי הוא מנחמכם, שהגאות הראשונות היו על ידי שליח ולכן היה שיעבוד אחריהן, לא כן הגאולה העתידה להיות על ידי הקדוש ברוך הוא, כי הוא יהיה בניין מעשה ידי ה', ויהיה בניין עדי עד.

ועוד אנכי אנכי הוא מנחמכם, כיון שאני כביכול מרגיש בצערכם כמו שנאמר (ישעיה סג, ט): "בכל צרתם לו צר", הרי התנחומין הינם נאמנים, ולכן קבלו אותם (מעם לוועז).

אנכי אנכי הוא מנחמכם - בסיני קבלו שתי אנכי (שמות כ, א): "אנכי ה' אלהיך" (שם שם, ד); "כי אנכי ה' אלהיך אל קנא", ולפיכך הקדוש ברוך הוא מנחם בשנים "אנכי אנכי".

דבר אחר ב"אנכי" בראתי העליונים ואת התחתונים; (ישעיה מה, ז): "אני ה' עושה כל אלה"; ב"אנכי" בראתי אדם (ישעיה מה, יב): "אנכי עשיתי ארץ, ואדם עליה בראתי"; ב"אנכי" דברתי עם אברהם (בראשית טו, א): "אל תירא אברם אנכי מגן לך"; ב"אנכי" דברתי עם יצחק (שם כד, ז): "אנכי אלהי אברהם אביך"; ב"אנכי" דברתי עם יעקב (שם מז, ז): "אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה"; וגם על משה נגלה ב"אנכי" (שמות ג, ו): "אנכי האל אלהי אביך" לכן "אנכי אנכי הוא מנחמכם".

אנכי אנכי הוא מנחמכם - זהו שאמר הכתוב חרפה שברה לבי ואנושה חרפה שחרפו עמונים ומואבים. אתה מוצא כיון שגרמו העונות ונכנסו אויבים לירושלים נכנסו עמהם עמונים ומואבים לבית קדש הקדשים, ונטלו את הכרובים ונתנום בכליבה והיו מחזרים אותם בכל חוצות ירושלים, והיו אומרים לא היו ישראל אומרים אין אנו עובדי אלילים, ראו מה הם עושים... באותה שעה אמר הקב"ה שמעתי חרפת מואב וגדופי בני עמון, לכן חי אני נאם ה' כי מואב כסדום תהיה ובני עמון כעמורה. ואנושה באה עלי מכה גברתנית ומתשת אותי, ואקוה לנוד ואין ולמנחמים ולא מצאתי, אמר הקב"ה אנכי אנכי הוא מנחמכם. אמר רבן שמעון בן גמליאל דרכו של אב לרחם, כרחם אב על בנים, ודרכה של אם לנחם, כאיש אשר אמו תנחמנו, אמר הקב"ה אנה עבדית דאבא ודאמא, אנכי אנכי הוא מנחמכם. (ילק"ש)

אמר רבי אבא בשם רבי שמעון בן לקיש משל למלך שכעס על

שכחת את המקום ב"ה ותפחד מן המציק (רש"י וי"ד): יד הרי לא תזיקך חמת המציק, כי **מהר צעה** [ענין טלטול] ישראל שהיה נע ונד וגולה, מהר **להפתח** [ד] להשתחרר מהגלות (רד"ק), ואף בגלות **ולא-ימות** [הצדיק (ת"י)] **לשחת** ולא יהיו מתים ונשחתים (מ"ד) **ולא יחסר לחמו:** טו ולמה לא תשען עלי, הרי **ואנכי יהנה אלהיך** והכל בידי, פעם **רגע** בוקע את **הים** [ה] לבל יהלוך במהלכו, ופעם יצוה [ו] **ויהמו** בקול גדול **גליו** גלי הים **יהנה צבאות שמו** הוא המושל בצבאות השמים והארץ (מ"ד): טז **ואשים דברי דברי התורה** [ז] **בפיך** לדבר במ"ד) **ובצל ידי כפיתיך** והגנתי עליך מפני האויבים, וכל זה עד שתבא עת **לנטע שמים** [ח] **וליסד ארץ** [ט] חדשים בקיבוץ גלויות שיהיו עם ישראל עולם חדש **ולאמר לציון** על בני ציון (רד"ק) **עמי-אתה** [י] ויראו עליהם שיש להם שפע טובה מרובה: יז **התעוררי** ירושלים **התעוררי** מתרדמת הגלות והצער **קומי ירושלים** צאי מהגלות (ע"פ רד"ק וי"ד), כי בך הדבר תלוי (מלבי"ם) **אשר שתית מיד יהנה את-כוס חמתו את-קבעת** את השמרים שבתחתית הכוס (רש"י) **כוס התרעלה** שיש בו רעלי סם המות **שתית ומצית** ומצצת גם את הטיפות האחרונות, וכוונתו, כי כל הרעות והקללות כבר באו עליך ולא יוסיפו לבא עוד (רד"ק): יח בהיותה בגולה (רד"ק) **אין-מנהל לה** אין מי שינחם אותה (ת"י) וי"מ לא היה מי שינהל וינהיג

עיונים והארות

ד. **מהר צעה** להפתח - כאדם שהוא ממהר בפסיעתו להפתח בשביל שלא ימות ורץ לכל מקום שלא יחסר לחמו, ואתם מתיראים ממנו. אמר רב שיזבי בשם רבי אלעזר בן עזריה קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, שנאמר מהר צועה להפתח וגו', וכתוב בתריה ואנכי ה' אלקיך רוגע הים, רבי חמא בר חנינא אמר יותר מקריעת ים סוף, דהא כתיב בתריה רוגע הים. אמר רב ששת משום ר' אלעזר בן עזריה קשים נקביו של אדם מיום המיתה, שנאמר מהר צועה להפתח וגו' (פסחים ק"ח). ולא יחסר לחמו ואנכי ה' אלקיך רוגע הים, למה סמך יציאת מצרים ללחם, אלא כשם שעשה הקב"ה כמה נסים לגאול את ישראל, כך הוא עושה בפרוסה הזו. א"ר שמואל בר נחמני קשה היא הפרוסה מן הגאולה, אתה מוצא הגאולה תלה במלאך, המלאך הגואל אותי, אבל כשבא לפרוסה כתיב האלקים הרועה אותי. (ילק"ש)

ו. **מבוא** בספר "מעם לועז" טעם לזה: כי כשם שקריעת ים סוף היתה בשביל האמונה, כי המים באו עד צוארם, כך עניין הפרנסה, שאם אין נותנים מן השמים - לשוא יעמול האדם, ולכן נקרא סדר זרעים (הסדר הראשון משה סדרי משנה) - אמונה, כי בצמיחת הזרעים האדם רואה בעליל שהוא זקוק לעזרה מן השמים, וכן בפרנסה, שאם האדם עושה חשבון בינו לבין עצמו, שאכן ירויח כך וכך - סופו שיפסיד, ודוקא בהיסח הדעת בא לו ריוות.

ה. **ויונתן** תרגם, רגע הים - גער בים. ויהמו גליו - הרד"ק פירש בענין אחר עי"ש.

ו. **ויהמו** גליו ה' צבאות שמו - וכי מה ראה הים וברת, ר' יהודה ואומר מקלו של משה, ר' נחמיה אמר שם המפורש היה חקוק

עליו ה' צבאות ראה וברח (פסיקתא).
 ז. **ואשים** דברי בפיך וכו' - כל העוסק בתורה לשמה כאילו בנה פלטרין של מעלה ושל מטה שנאמר ואשים דברי בפיך וגו' לנטוע שמים וליסוד ארץ (סנהדרין צט):
 ו. **ויונתן** תרגם - ושמתי נבואתי בפיך - ולדבריו מדבר על ישעיה ולא כלפי ישראל, ועיין רד"ק. ובמלבי"ם כעין ת"י שמתי דבר הבטחתי בפיך מה שהבטחתי להושיעך.
 ח. **ויונתן** תרגם - לנטוע שמים וליסוד ארץ - זה ישראל שנאמר עליהם שירבו כוכבי השמים, וכעפר הארץ. והמלבי"ם כ' המליצה היא שאי אפשר שחוקות שמים וארץ ודרכי הטבע יעכבו בידי מעשות זאת, כי אז אבטל חקותיהם, ואיסד שמים חדשים, בלבד שאמלא דברי אשר שמתי בפיך לאמר לציון עמי אתה.
 ט. **תמן** תנינן רבן שמעון בן גמליאל אומר על שלשה דברים העולם עומד, על התורה, ועל העבודה ועל גמילות חסדים, ר' יהושע דסכנין בשם רבי לוי שלשתם בפסוק אחד, ואשים דברי בפיך אלו דברי תורה, ובצל ידי כסיתך אלו גמילות חסדים שכל העוסק בגמילות חסדים זוכה לחסות בצלו של הקב"ה, הדא הוא דכתיב מה יקר חסדך אלקים ובני אדם בצל כנפיך יחסיון. לנטוע שמים וליסוד ארץ וגו' אלו הקרבנות (ירושלמי תענית ד)
 י. **אמר** ר' חנינא בר פפא חזרנו על כל המקרא ולא מצינו מקום שנקראו ישראל ציון, והיכן מצינו כאן ולאמר לציון עמי אתה, בזכות התורה נבראו שמים וארץ, שנאמר ואשים דברי בפיך וגו' לנטוע שמים וליסוד ארץ. דבר אחר בזכות ציון נבראו שמים וארץ, שנאמר ולאמר לציון עמי אתה (פסיקתא).

אותה (מלבי"ם) **מִכָּל-בָּנִים שִׁלְדָה** [בניה הקטנים (מלבי"ם)] **! ואין מי שִׁמְחִיזְךָ בִּיְהוָה** שלא תיפול לארץ **מִכָּל**
הַבָּנִים שֶׁגִּדְלָה [בניה הגדולים (מלבי"ם)] כי מכולם אפס הכח והממשלה (מ"ד): **יֵשׁ שְׂתַיִם** שתי צרות **יִהְיֶה קְרֹאתֶיךָ**
קְרוּ לְךָ מִי יָנוּד [יא] [יקונן (רשי"י ירמיה טו, ה) וינחם (מלבי"ם)] **לְךָ מִן הַשָּׂדֶה וְהַשָּׂבָר שָׁהָם וְהָרָעַב וְהַחֲרֵב**
[רד"ק] [יב] מִי אֲנַחֲמֶךָ איזה עם לקה כמותך שיהיה לך לתחומים, לאמר, גם עם פלוני לקה (רשי"י): **כִּי בָנֶיךָ עֲלָפוּ** התעלפו
[רד"ק] מחסרון לחם ומים, והמתים מהרעב והחרב שָׁכְבוּ בְּרֹאשׁ כָּל-חוֹצוֹת ואין להם קובר (מ"ד) **כִּתְּוֹא** כשור הבר
מִכְּמֹר הנתפס ברשת (רד"ק) שאינו יכול לזוז ממקומו (מ"ד), וזה מחמת שישראל בזמן הגלות הם **הַמְּלֵאִים חֶמֶת** [כעס]
מִיְהוָה וְגִעְרַת [ונזיפה] מֵאֱלֹהֶיךָ [חמת ה' - מידת הרחמים כנגד המתים בחרב, הקל מן המתים ברעב הנקראים גערת אלהיך -
מידת הדין (אהבת ינתן)]: **כֹּא לֶכֶן** מכיון שקיבלת גמול עוונך **שְׂמַעִי-נָא זֹאת עֲנִיָּה וְשִׁכַּרְת** מבולבלת כשיכור (מ"ד)
וְלֹא מִיֵּינִי [יג] אלא מחמת הצרות (רד"ק): **כִּבְּ-אֶמֶר אֲדַנֶּיךָ יְהוָה וְאֵלֵהֶיךָ** אשר **יָרִיב יָרִיב** את ריב **עִמּוֹ**
לשלם גמול למרעים להם **יִהְיֶה לְקַחְתִּי מִיָּדְךָ אֶת-כּוֹס הַתַּרְעֵלָה** המלאה רעל וסם המוות, וכפל ואמר
אֶת-קַבְעֶת השמרים הקבועים בתחתית הכוס, שהוא **כּוֹס הַמַּחְתִּי** אקח מידך **וְלֹא-תוֹסִיפִי**
לְשִׁתוֹתָה עוֹד ולא יהיה לך יותר שום צרות (מ"ד): **כִּי וְשִׁמְתִּיחָה** את כוס התרעלה (מ"ד) **בְּיַד מוֹזְנֶיךָ** שעשו
לך צרות ויגון ואנחה **אֲשֶׁר-אָמְרוּ לְנַפְשֶׁךָ** ונשמתך (מלבי"ם) **שְׁחִי** התכופפי לארץ **וְנַעֲבָרָה** עליך (מ"ד)
וּתְשִׁימִי כְּאָרֶץ גֹּדֵד גופך **וּכְחֹיִן** כשוק, להיות מדרך כף רגל **לְעֹבְרִים** ושבים (רד"ק):
אֶעֱרִי הַקִּיצִי עוֹרֵי צִיּוֹן מתרדמת הצער והגלות **וּלְבָשִׁי עֵזָב** העזב והכח שהיה לך בעבר **צִיּוֹן לְבָשִׁי** | **בְּגָדֵי**
תַּפְאֲרֶתְךָ יְרוּשָׁלַם עִיר הַקֹּדֶשׁ ותהיי בשמחה **כִּי לֹא יוֹסִיף יָבֵא-בָּךְ עוֹד עָרֵל**
וְטָמֵא [יד] למשול בך (מ"ד): **כִּי הַתְּנַעֲרֵי מֵעַפָּר** הגלות (רד"ק) **קוֹמִי** מן הארץ (רשי"י) **שְׁבִי יְרוּשָׁלַם** על כסא

עיונים והארות

יא. ויונתן תרגם לא יכלית למיכם.
יב. ויונתן תרגם - דהם ד' רעות עי"ש, ולפ"ז מ"ש שתיים רעות
יהיה פירושו כמ"ש רשי"י שהצרות באו כפולות שתיים שתיים ולעולם הם ד'.
יג. א"ר ששת בשם ר' אלעזר בן עזריה, יכולני לפטור את כל
העולם כלו מיום הדין מיום שחרב בית המקדש ועד עכשיו,
שנאמר לכן שמעי נא זאת עניה וגו'. מיתבי שכור מקחו מקח
וממכרו ממכר, עבר עבירה שיש בה מיתה ממייתין אתו, מלקות
מלקין אותו, כללו של דבר הרי הוא כפקח לכל דבריו, אלא
שפטור מן התפלה, מאי יכולני לפטור דקאמר נמי מדין תפלה.
א"ר חנינא לא שנו אלא שלא הגיע לשכרותו של לוט, אבל הגיע
פטור מכולם (עירובין ס"ד).
א"ר זריקא ור' יוחנן בשם ר' אליעזר בנו של ר' יוסי הגלילי,
המיצר אסור להתפלל, מה טעם שנאמר לכן שמעי נא זאת

עניה וגו' (ירושלמי ברכות פ"ה).
יד. מכופר על ה"חפץ חיים" זצ"ל, שכאשר עלו הנאצים ימ"ש
בשנת תרצ"ג לשלטון בגרמניה, ומנהיגם היטלר הכריז
שמטרתו להכחיד חלילה את שם ישראל, פנה אחד מראשי
הישיבות בראדין אל ה"חפץ חיים" בשאלה שכולה דאגה: מה יהא
גורל אחינו, והרי הצורר הרשע אומר להשמיד, להרוג ולאבד?
השיב לו ה"חפץ חיים": הדבר לא יעלה בידו! מעולם לא הצליח
שום צורר ושום אויב לכלות את עמנו בארצות פזורינו, שכן נאמר
מפורש (בראשית לב, ט): "אם יבוא עשו אל המחנה האחת והכהו
והיה המחנה הנשאר לפלטה".
מתוך תשובתו של ה"חפץ חיים", הבין השואל כי סכנה גדולה
מאיימת על העולם היהודי. והוא הוסיף לשאול: ואם
חלילה וחס יצליח הצורר להשמיד חלק מעמנו, היכן יהיה המחנה
הנשאר לפלטה? השיב ה"חפץ חיים": גם הדבר הזה נאמר

המלוכה (תי') (התפתחו) **הַתְּפִתְחִי** התיירי **מוֹסְרֵי** את העול שקשור על **צִוְאַרְךָ שְׁבִיָּה בַת-צִיּוֹן** השבויה בגלות (רד"ק): **כִּי-כֹה אָמַר יְהוָה [טו] חֲנָם בְּלִי כֶסֶף אֵלֶּא בְּעוֹנוֹתֵיכֶם נִמְכַרְתֶּם וְלֹא בְּכֶסֶף תִּנְאַלּוּ** בתשובה (רד"ק) ובמעשים טובים תגאלו: **דַּפִּי כֹה אָמַר אֲדַנִּי יְהוָה מִצָּרִים יָרַד-עִמִּי בְּרֵאשִׁיטָה לְגוֹר שָׁם** והם כלכלו אותם, ולכן מה שהחזיקו במ אח"כ לא היה עול גדול (רש"י) וי"מ שגם מצרים לא היה לו דין להעבדים בפרך כי לגור באו (רד"ק): **וְאֲשׁוּר** אבל מלך בבל, שהוא הגלה את ישראל מארץ ישראל, בודאי ש**בְּאַפְס** בתנם **עֵשְׂקוּ** [גזלו] בלא משפט (רש"י ורד"ק): **הַיְעִתָּה** בוז הגלות השלישית, גלות טיטוס **מֶה-לִּי-פֹה** למה אני שוהה ומשזה בני כאן **נְאֻם-יְהוָה כִּי-לֶקַח עַמִּי חֲנָם** אינם מתעכבים בגלות בשביל לשלם כסף אלא עבור עוונותיהם וכבר לקחו עונשם **(משלו) וּמִשְׁלָיו** המושלים בהם (רד"ק) **יְהִי לִילּוֹ** מתפארים בהצלחתם (תי') שלקחום לעבדים חנם (מלבי"ם) וי"מ שזו צעקת בניי - מלשון יללה (רד"ק) **נְאֻם-יְהוָה וְתַמִּיד כָּל-הַיּוֹם שָׁמַי מִנְאֲיָן** מחולל ומבוזה בעיניהם (מ"ד): **וְלִבְנֵי כְּשִׂאגָלִים יֵרַע יִכִּירוּ עַמִּי שָׁמַי** המורה ומלמד שאני אדון ושליט **לִבְנֵי** גם ידע **בַּיּוֹם הַהוּא כִּי-אֲנִי-הוּא הַמְדַבֵּר** והמבטיח לגואלם **הַנְּגִי** קיימתי הבטחתי (רש"י): **מֶה-נְאֻוֹ** כמה נאים ויפים **עַל-הַהָרִים רְגְלֵי** העולה וה**מְבַשֵּׂר** את הגאולה **מִשְׁמִיעַ** [למרחוק (מ"ד)] קול **שְׁלוֹם** [מן האויב], קול ש**מְבַשֵּׂר טוֹב** בנין בית המקדש וצמיחת קרן דוד, קול **מִשְׁמִיעַ יְשׁוּעָה** קיבוץ גלויות (מלבי"ם) **אָמַר לְצִיּוֹן הִנֵּה מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ [טז]** הראה מלכותו וממשלתו לכל העולם (מ"ד): **חַ קוֹל צִפְיָךְ** קול הצופים העומדים על המגדלים (רש"י) וי"מ פרנסיך (תי') וי"מ נביאיך (רד"ק) **נְשֹׂאוּ** הרימו כולם **קוֹל יַחְדוֹ יִרְנְנוּ [יז]** בשמחה **כִּי עֵינַי [יח] בְּעֵינַי [יט] יֵרְאוּ** וגם במראה הנבואה (רד"ק) **בְּשׁוֹב** כאשר שב

עיונים והארות

טז. מה נאוו על ההרים בשעה שהקב"ה גואל את ישראל שלשה ימים קודם שיבא משיח בא אליהו ועומד על הרי ישראל ובוכה ומוספיד עליהם, ואומר להם הרי ארץ ישראל עד מתי אתם עומדים בארץ ציה ושממה, וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו, ואחר כך אומר להם בא שלום לעולם בא שלום לעולם, שנאמר מה נאוו על ההרים רגלי מבשר משמיע שלום. כיון ששמעו רשעים הם שמחים ואומרים זה לזה בא שלום לנו. ביום שני בא ועומד על הרי ישראל ואומר באה טובה לעולם, באה טובה לעולם, שנאמר מבשר טוב, ביום שלישי בא ועומד על הרי ישראל ואומר באת ישועה לעולם, באת ישועה לעולם, שנאמר משמיע ישועה, וכיון שהוא רואה את הרשעים שהם אומרים כך, אומר לציון מלך אלקיך (פסיקתא רבת).

יז. א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן מכאן לתחיית המתים מן התורה, רננו לא נאמר אלא ירננו. וא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן עתידיים כל הנביאים כולם לומר שירה בקול אחד, שנאמר קול צופיך נשאו קול יחדו ירננו כי עין בעין יראו (מכילתא).

יח. בעולם הזה מי שרואה פני שכינה מתמעט והולך שנאמר כי לא יראני האדם וחי. וכן אתה מוצא בשבטו של לוי כשהיו

מפורשות בדברי הנביאים. וכך נאמר בספר עובדיה (א, יז): "ובהר ציון תהיה פלטה והיה קודש".

לשמע תשובותיו של ה"חפץ חיים" יצא הרב השואל נסער ונרעד מעם חדרו של הצדיק. הוא הבין כי בעיניו הקדושות מרחיקות הראות, צופה ה"חפץ חיים" חורבן שיפקוד את יהדות אירופה. ולעומת זאת סמוך היה ובטוח, כפי ששמע מפי הצדיק, כי ארץ ישראל תנצל מן הפורענות.

חלפו שנים לא רבות. ה"חפץ חיים" כבר נתבקש לישיבה של מעלה - אך הדברים ששמע מפיו אותו רב בשנת תרצ"ג אכן התרחשו. על יהדות אירופה התרגש החורבן הנורא, ואילו היושבים בהר ציון היו לפלטה.

טז. בזהר הקדוש (ח"ג קח, א), 'נמכרתם', דעל ידי עוונותיכם נתגדלה ונתרבת הסטרא אחרא, מניצוצות הקדושה מהמצות והלימוד. וע"י זה נשתעבדתם לאומות, כי במה שהשר למעלה נתחזק, היה כח באומתו לשעבדכם. 'לא בכסף תגאלו', הכונה שהסטרא אחרא 'חנם' תהיה, בלא כסף ניצוצות הקדושה והמצות שהם כסף, והיא ריקה ומבוקה מכל טוב האמיתי, אז 'תגאלו'. (צוארי שלל אות א)

יְהוָה אֵל צִיּוֹן להשרות שם שכינתו (מ"ד): **ט פְּצַחְוּ** פתחו פה להרים קול שמחה וְרִנְנֵנוּ יַחְדָּו חַרְבוֹת הַבַּתִּים הַחֲרִבִים

שבִּירוּשָׁלַם בִּי-נַחֵם יְהוָה עַמּוֹ במה שהביא להם הטובה (מ"ד) וקִיבוּץ הַגְּלוּיֹת (מלבי"ם), ובמה שֶׁנֶּאֱמַר יְרוּשָׁלַם מִיַּד הַעַכְסָרִים הַמּוֹשְׁלִים בָּהּ (מ"ד): **יְהוָה אֵל צִיּוֹן** [גילה (רש"י)] **יְהוָה אֵת-זְרוּעַ קַדְשׁוֹ** להכות בהם (מ"ד), כלומר ישועת ישראל

תהיה בגלוי (רד"ק) **לְעֵינַי כָּל-הַגּוֹיִם** ועי"ז **וְרָאוּ כָּל-אַפְסֵי-אֶרֶץ** היושבים בקצות הארץ (מ"ד) **אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ** שע"ז תתגלה מלכות שמים בכל העולם כולו, כי יראו שהתשועה אינה מקרית או טבעית רק היא ישועת אלהינו

(מלבי"ם): **יֵא סוּרוּ סוּרוּ** מהר מארץ העמים העובדים לצבא השמים ו**צֵאוּ מִשָּׁם** ובכל דבר **טָמֵא אֶל-תִּגְעוּ** מפני טהרת הגוף והמחשבה (מלבי"ם) **צֵאוּ מִתּוֹכָהּ הַבָּרוּ** הטהרו מכל טומאה אתם **נְשָׂאֵי כְּלֵי יְהוָה** חסדי האל ורחמי

הם יהיו כליכם ע"י שתקיימו את התורה והמצוות, ולא חרב וחנית (רד"ק ומ"ד): **יב כִּי לֹא בַחֲפֹזוֹן** לא במרידות וברדיפה כאדם הבורח

תֵּצְאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכּוּן כאדם הבורח **כִּי-הִלֵּךְ כֵּן לְפָנֵיכֶם יְהוָה** לנחותכם הדרך, והוא גם ממתין

וּמֵאַסְפְּכֶם ומאסף לכל הנכשלים הנשארים באחרונה **אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל** לשמור אתכם גם מאחור מכל רודף (רש"י) וי"מ שהוא עתיד לקבץ ולאסוף כל הגלויות (ת"י):

עיונים והארות

אלהינו זה קוינו לו ויושיענו (מדרש תנחומא דברים פרק א).

יט. כתב הגחיד"א שהראשונים פירשו דעין של 'יכרסמנה חזיר מיער' (תהלים פ, יד) היא קטנה ותלויה, ועין של 'שמע' (דברים ו, ז) קבועה וגדולה, ובזכות עין של 'שמע', תתבטל עי"ן של 'מיער' הרומז לעשו, וזה שכתוב 'כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון', עכ"ד. (נחל שורק אות ב').

כ. בעוז כשאכלו ישראל את הפסח במצרים אכלו אותו בחפזון שנאמר וככה תאכלו אותו על שם כי בחפזון יצאת מארץ מצרים אבל לעתיד לבא (ישעיה נב) כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו למה"ד לסוחר שנכנס לשרות בפונדק עמד שם כל היום בלילה עמד ונטל כל אשר לו ויצא לדרכו עמדה הפונדקית בבקר והתחילה צווחת ראו הפרגמטוטוס עמד בלילה ונטל כל אשר לי ויצא לו שמע אותו הפרגמטוטוס ואמר מי גרם לי לשמוע כך אלא מפני שיצאתי בלילה לפיכך נשבע אני שלא אצא בלילה עוד כך התקינו ישראל עצמן בלילה לצאת בהשכמה עמדו המצרים אחר שהלכו להם ואמרו נרדוף אחריהם מפני שנטלו כל אשר לנו שנא' (שמות יד) וירדפו מצרים אחריהם א"ל הקב"ה מי גרם לכם כל אלו חפזון שיצאתם בו מיכן ואילך כי לא בחפזון תצאו לשעבר אני ובית דיני הייתי מהלך לפניהם שנאמר (שם יג) וה' הולך לפניהם יומם אבל לע"ל אני לבדי שנאמר (ישעיה נב) כי הולך לפניכם ה' ומאספכם אלהי ישראל (מדרש רבה שמות פרשה יט פסקה ו).

רואים פני שכינה היו מתמעטין באהל מועד, ואף כשעלו ישראל מן הגולה בקשו מהם ולא מצאו שנאמר ואבינה בעם ומבני לוי לא מצאתי שם, אבל לעולם הבא אני נגלה בכבודי על כל ישראל ורואין אותי וחיים לעולם שנאמר כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון, ולא עוד אלא שהם מראים את כבודי זה לזה באצבע שנאמר ואמר ביום ההוא הנה אלהינו זה קוינו לו ויושיענו וגו' כי זה אלהים אלהינו וגו' והכל שומעין בנצחונן של ישראל שהקב"ה עושה להם שנאמר שמעו זאת כל העמים האזינו כל יושבי חלד, שיתו לבכם לחילה לחיילותיה דסלקין לה, ד"א לחילה לשרה (ילקוט שמעוני תהלים פרק מח רמז תשנז).

ובתנחומא איתא שבשעה שהקב"ה מגלה שכינתו על ישראל אינו נגלה עליהם כאחת מפני שאינן יכולין לעמוד באותה טובה בפעם אחת, שאם יגלה להם טובתו כאחת ימותו כלם, ראה מה כתיב (שם טו) ומעולם לא שמעו לא האזינו עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו, צא ולמד מיוסף בשעה שנתודע לאחיו לאחר כמה שנים אמר להם אני יוסף אחיכם מתו כלם ולא יכלו לענות אותו וגו' הקב"ה עאכ"ו, אלא מה הקב"ה עושה מתגלה להם קמעא קמעא, בתחילה משיש את המדבר שנאמר ישושם מדבר וציה ואח"כ תגל ערבה ותפרח כחבצלת ואחרי כן פרוח תפרח ואחרי כן כבוד הלבנון נתן לה ואח"כ המה יראו כבוד ה' הדר אלהינו, לפיכך אמר דוד (תהלים קב) כי בנה ה' ציון נראה בכבודו ואומר (ישעיה נב) כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון ואומר (שם כה) ואמר ביום ההוא הנה

שאלות ברש"י על הפרשה

- א. מהיכן לומדים: אזהרה לדיין שלא יהיה רך לזה וקשה לזה? ומדוע?
תשובה.....
- ב. על פי שניים עדים או שלושה עדים - אם עלפי שניים מתקימת העדות על פי שלושה לא כלשכן? הסבר.
תשובה.....
- ג. הסבר: בין דם לדם, בין דין לדין, ובין נגע לנגע. דברי ריבות.
תשובה.....
- ד. הסבר: לא תסור ימין ושמאל.
תשובה.....
- ה. וכל העם ישמעו ויראו - מתי ישמעו כל העם הרי הם בכל הארץ?
תשובה.....
- ו. ולא ירבה לו נשים - עד כמה מותר? ומהיכן לומדים זאת?
תשובה.....
- ז. וכתב לו את משנה התורה הזאת - כמה ספרי תורה היה כותב ולשם מה?
תשובה.....
- ח. ולבלתי סור מהמצוה - מצוה ולא מצוות? ותן דוגמא.
תשובה.....
- ט. בזכות מה זכו הכהנים לזרוע והלחיים והקיבה?
תשובה.....
- י. הסבר: ראשית דגן. ומה שיעורה?
תשובה.....
- יא. הסבר: ראשית גז צאנך. מה הוא שיעורה? וכמה רחלות מתחייבות בגז? ואיך לומדים זאת?
תשובה.....
- יב. מה שם עבודה זרה שבה מעבירים בנו וכתו באש?
תשובה.....
- יג. הסבר: קוסם קסמים, מעונן, מנחש, וחובר חבר. ושואל אוב, וידעוני.
תשובה.....
- יד. ומת הנביא ההוא - באיזו מיתה?
תשובה.....
- טו. מה לומדים מהמלים: לא יקום עד אחד?
תשובה.....
- טז. הסבר: ועמדו שני האנשים - מי הם? אשר להם הריב - מי הם?
תשובה.....
- יז. מה לומדים מסמיכות פרשת נפש בנפש עין בעין וכו' לפרשת כי תצא למלחמה על אויבך?
תשובה.....
- יח. הסבר: בנה בית ולא חנכו.
תשובה.....
- יט. הסבר: אשר נטע כרם ולא חללו.
תשובה.....
- כ. הסבר: ידינו לא שפכו את הדם הזה - וכי יעלה על דעתנו שהם הרגוהו?
תשובה.....

שאלות מספר בן איש חי שנה א'

- א. מדוע לא מברך החתן בעצמו את ברכות ברכות האירוסין ושבע ברכות אלא מסדר הנישואין מברך? ובמה צריכים להזהר המברך והחתן?
תשובה.....
- ב. מדוע צריכים לברך הברכות על כוס יין?
תשובה.....
- ג. מה יותר נכון לסיים את ברכת האירוסין: ע"י חופה בקידושין? או ע"י חופה וקידושין?
תשובה.....
- ד. במה צריכה להזהר הכלה כשמקבלת את טבעת הנישואין? וממה מובחר שתהיה עשויה הטבעת?
תשובה.....
- ה. באיזו אצבע נכון לשים את הטבעת? ובאיזה מזמור יש רמז לכך? ואיך?
תשובה.....

- תשובה.....
- ו. איך שובר החתן את הכוס וליזכר מה?
 תשובה.....
- ז. מדוע מתענה החתן בערב יום חופתו? והאם גם הכלה צריכה להתענות?
 תשובה.....
- זמה דעת רבנו עובדיה יוסף ע"ה בעניין זה?
 תשובה.....
- ח. כמה אנשים צריכים להיות בברכת האירוסין וכמה בשבע הברכות?
 תשובה.....
- ט. אחר שגמרו שבע ברכות, מתי יברכו שוב שבע ברכות? ומה התנאים לכך? ומה יאמרו בזימון?
 תשובה.....
- זמה דעת רבנו עובדיה יוסף ע"ה בעניין זה?
 תשובה.....
- י. האם מותר לחתן לעבוד בשבעת ימי המשתה? ומה עוד אסור לו?
 תשובה.....
- זמה דעת רבנו עובדיה יוסף ע"ה בעניין זה?
 תשובה.....
- י"א. מי חוגג שבעה ימים ומי רק שלושה ימים?
 תשובה.....
- י"ב. מה הדין אם ארע אחד מארבעה צומות בתוך שבעת ימי המשתה?
 תשובה.....
- זמה דעת רבנו עובדיה יוסף ע"ה בעניין זה?
 תשובה.....